

EVEREST ANA KAMP DEFTERİMİLE SOHBETLER

GEÇKİN GEZGİN
A. Rüstü Hatipoğlu

EVEREST ANA KAMP DEFTERİMİLE SOHBETLER

**Everest Ana Kamp-Kala Pattar ve Island Peak
Ekspedisyonu ve Chitwan**

GEÇKİN GEZGİN

A. Rüştü Hatipoğlu

**Bu kitabı canım annem ve babamın adlarına,
ayrıca
sevdiği dağlarda sonsuza dek uyuyacak olan
dostum ve rehberim D.B.'nin (Dhan Bahadur Rai)
anısına sunuyorum**

ÖNSÖZ

Zorlu bir ekspedisyon oldu bu benim için. Zorlukların oluşması iki nedenden biri sonucu gerçekleşti kanısındayım.

Daha yola çıkmadan önce üzerimde bir baskı oluşmaya başladı. Benim yaratım olan bir baskı mı yoksa istenmeyen gelişmelerin gerçekleşeceği öngörüsü mü bu gergin ortamı yarattı bilemiyorum.

Fakat ben bu konuya şöyle yaklaşmayı tercih ediyorum; içe dönük konuşma... Uzunca yıllardır bu konu ile ilgili çeşitli makaleler ve kitaplar okumuştum. İçe dönük konuşma... Bunun insan yaşamında önemli bir yer tuttuğu kanısındayım. Eğer içe dönük konuşmanız sizi mutlu edecek, başarıya taşıyacak tarzda gerçekleşiyorsa sonunda yaşamınız bu yönde şekillenecektir. Ama içe dönük konuşmalarınız olumsuz geliyorsa buna bir an önce dur diyerek önüne geçmeniz gerekiyor. Aksi taktirde karşılaşmayı, yaşamayı istemediğiniz hemen hemen her şey bir bir başınıza gelmeye başlayacaktır.

“Defterimle Konuşmalar” adını verdiğim bu gezi notlarına baktığımda daha ilk günlerde bu ekspedisyonu nasıl başarısız bir şekilde sonlandırabilirim tarzda yazılar yazmışım.

Sonuç ortada...

Hastalanmış olmama rağmen dayanıklılığım inanılmaz boyutlarda idi... Saatlerce sadece ayakta dinlenerek çok uzun yollar katettim. Fakat tabii ki performans düşüktü. Daha ikinci gün hasta olmaya başladım. Hastalığın neden olduğu güçten düşme, tempomu da düşürdü. Ekspedisyon 14 gün sürdü, bu süre zarfında 8-10 kilo kaybettim. Ülkeme döndüğümde tartılınca gözlerime inanmadım. Bir daha, bir daha tartılmam gerekti inanmam için. Düşünebiliyor musunuz, 14 günde 8-10 kilo!..

Bunun yanı sıra böylesine ciddi bir ekspedisyon için araştırmamın ve programı hazırlamamın eksikliği ve de rehber konusunun ne kadar önemli olduğunun, kişiye köstek değil destek olabilecek bir rehberin garanti altına alınmadan böylesi bir ekspedisyona çıkılmaması gerekliliği ortaya çıktı. Şu anda rehber konusunda birçok varsayımlar yapılabilir ama artık çok geç tabii... Yok değiştirseydin, yok yalnız devam etseydin, falan filan gibi... Yola başladığım gibi devam etmemin birçok nedeni vardı ama en önemli iki tanesi, rehber her ne kadar beni üzmüş olsa da benim onu kırmak istememem ve nehri geçerken nehrin ortasında at değiştirmeyi doğru bulmamamdı.

İyi okumalar...

GİTMEDEN ÖNCE UZUN BİR NOT

Bilmiyorum neden!..

Büyük bir etkinlik öncesinde bütün genç dostlarım kendilerini kampa alıyorlar ben ise tam tersini yapıyorum.

Nasıl bir iş bu anlayamıyorum!...

Onlar nefes açıyor ben kafayı çekiyorum...

Onlar koşuyor, gıdalarına dikkat ediyorlar ve sürekli hem fizik olarak hem de psikolojik olarak kendilerini etkinliğe hazırlıyorlar. Ben kendime bakıyorum ve soruyorum kendime; “Ne yapıyorum ben? Düzensiz yaşıyorum... Yeme düzenime dikkat etmiyorum... Neredeyse her gün içki içiyorum...”

Nedir acaba amacım?

Başarısız olmayı mı istiyorum?

Ama, içim gerçekten bunu istemiyor ki!...

Olay şu:

Everest Ana Kamp’a (5364m) yürümek, Kalapattar’a (5545m) tırmanmak sonrasında 4350 metredeki Dingboche’ye inmek ve sonrasında yavaş yavaş (4730, 4970, 5700m [son yüksek kamp], 6189m – ZİRVE)

Bütün bu yaptıklarım zaten herhangi bir insanın yapabileceğini benim de yapabileceğimi kanıtlama çabası değil mi?

Peki ama neden?

Neden böylesine vücuduma işkence ediyorum?

Bir şeyler yanlış... Belki de bunun arayışı içindeyim...

Böylesine düzensiz yaşamam ve içki içmem sanılmasın ki kendimi tüketmek için, ben bunları yaptıkça daha da fazla ürettiğimi düşünüyorum. Ama bu dağcılık yaşamıma zarar veriyor. Sanırım?!?!...

Belki de bazı şeyleri yazarak bulacağım... Konuşmak genelde insanı yanıltabiliyor, farklı yönler götürebiliyor...

Bunları öylesine su gibi yazmıyorum, duruyor ve düşünüyorum ve de sıklıkla...

Belki bu yazmak, bir psikiyatristle konuşmaya benzeyebilir... Ona verecek param yok ama onun yerine koyacak kimsem de yok... Niye yok, işte buldum!.. Daktilom...

Anlayamazsınız, di’ mi? Daktilo ne acaba?

Artık bilgisayarın klavyesi benim daktilom...

İki ay kadar sonra 58 yılımı tarihe gömeceğim... Ve ben Everest’e tırmanan en yaşlı Türk olarak tarihe geçmek istiyorum (bunu 65 yaşından önce gerçekleştirmeyi hedefliyorum). Nasıl bir iştir bu? Bu kadar ciddiyetsiz böylesine önemli bir hedef konulabilir mi? 6189m yüksekliğindeki bir zirveye, ki şu ana kadar en fazla 4440m tırmanmışsın, tırmanmak için hiç antrenman yapmıyor ve tamamıyla kişisel güvenle hareket ediyorsun... Bunun olasılığı ne kadar acaba?

Yola çıkmama 7 gün kaldı...

Yoğun bir antrenman yapmalı...

Pazar günü en az 20-25 km yürüyeceğim. Diğer günler de en az 10 km yürümeliyim.

Yapacağım dostlar...

Bu iş o kadar zor değil benim için çünkü ben bir Atatürk çocuğuyum... Hatalar yapabilirim ama hedefimi şaşırمام... Hedefime her zaman ulaştım ve şimdi de ulaşacağım ve şanlı TÜRK BAYRAĞIMIZI Island Peak zirvesinde dalgalandıracam...

Bana destek olun, lütfen...

Sözlerinizle...

Sevginizle...

Bana notlar yollayın Island Peak zirvesine gömmem için...

Tüm bunlar zaten benim içimde var olan gücü bir kat daha arttıracaktır...

Sizleri çok seviyor ve kalbimde sizleri o zirvelere götürüyorum...

VE GELEN TEPKİLER...

- Küçük bir yüreğim var. Benim de kalbim bazen pır pır atıyor. Aynı alemin yolcusuyuz bundan şüphem yok. Island Peak'e, belki bayrak dikemeyeceğim ama 85 ülkede bazı noktalara (ama düz yerlerdi; Timur gibi ben de diktim) Yolun ve bahtın açık olsun. Çok zorlama ne olur kendini.

Sen kendine dikkat et. Sen orda iken bir kişi eksikiz unutma!. Güle güle git ve gel. Hasretle ellerinden öpüyorum.

SUAT ŞİMŞEK

--- CANIM DOSTUM,
BU NE GÜZEL DUYGU PAYLAŞIMI...
SAĞOL Kİ NE SAĞOL...
İŞTE SENİNKİ GİBİ GÜZEL VE COŞTURUCU SÖZLER BENİM BAYRAĞIMIZI
DALGALANDIRMAMA NEDENDİR...
SEVGİ VE DOĞA İLE YAŞA...

GEÇKİN GEZGİN

- Rüştü Bey Merhaba,

Ben de sizin gibiyim yani astıma rağmen dansı sevdiğim için sigara içilen ortamlardan kaçamıyorum. Alerjime rağmen çikolatadan vazgeçemiyorum. N'apalım biz de böyleyiz demek ki. :)

Umarım iyisinizdir. Arada Ankaralı Gezgınler grubundan ve buradan attığımız notları okuyorum ben. Muhtemelen ortak arkadaşlarımız da vardır. Henüz sizin grubunuzla hiç yürümedim ama Explorer, Tempo ve Gezgın-Der'le gidiyorum.

Neyse Şu Everest'e giden gruba katılmak benim için de mümkün mü acaba?

Saygılarımla,
Bn. Umut İlkey Kavlak

--- ÖNCELİKLE DESTEKLEYİCİ SÖZLERİNİZ İÇİN SONSUZ
TEŞEKKÜRLER...

ÖNÜMÜZDEKİ EKSPEDİSYON İÇİN MAALESEF ARTIK ÇOK GEÇ
AMA SENEYE GRUP GÖTÜRMEYİ PLANLIYORUM O ZAMAN TEKRAR
GÖRÜŞÜRÜZ.

SİZİ DANSSIZ BIRAKMAYACAK KADAR ASTİMINİZİN HİÇ
İLERLEMESİNİ ve SİZİ OLUMSUZ ETKİLEMESİNİ DİLİYORUM...
SEVGİ ve DOĞAYLA YAŞAYIN...

GECKİN GEZGİN

- Rüştü Bey,

Niye böyle yapıyorsunuz bunu dağcılar, psikiyatristler ve Zalim benden daha iyi
bilir sanırım. Adrenalin mi itiyor, bir çeŐit delilik mi bilmem ama sağlıklı bir Şey
değil!

Sağ salim, güzel anılarla dönmenizi yürekte istiyorum ama sizi
destekleyemeyeceğim.

Zaten bu yaptığınızla doğaya ve yaŐınıza meydan okuyorsunuz, bunun yanında
bir de düzensiz yaşam, içki ne demek oluyor? Gençler adaptasyon için kampa
girerken siz niye girmiyorsunuz, kendinizi de lmyorsunuz? Oralarda devam
edemez kalırsanız sizin zlmenizden daha önemlisi çocukların başına dert
olacaksınız! Lütfen Şu andan itibaren ne gerekiyorsa yapın, oralarda da kendinizi
aŐırđ zorlamayın, ortamın tadını çıkarın yeter. Everest'in tepesine çıksanız bile
bizim için neŐeli, sağlıklı bir Rüştü'den daha değerli değilsiniz...

Sağlıkla gidin gelin... Sevgiler.

Nur Canoğlu

--- NE DESEN HAKLISIN DOSTUM...

AMA VALLA BEN SUÇLU DEĞİLİM...

ADRENALİN, ADRENALİN... ÇOK NAMERT BİRŞEY...

KORKMA KİMSENİN BAŞINA BELA OLMAYACAĞIM, ZİRA
YALNIZCA Ü KİŞİ GİDİYORUZ; BEN, KENDİM ve RÜŞTÜ...

- Rüştü abi, ben badin olarak orada da sana bir kol mesafesinde olacağım:)
Umarım o zirveye çıktığında kulağımızı ınlatırsın. Yolun açık olsun...

Badin Serkan :))

[SERKAN SEZGİN]

- Rüştü abi, merhaba

Aslında şunu unutmamak lazım. Birşeyi yapmak istemek o işi başarmanın yarısını oluşturur. Devamında göstereceğiniz gayretler ise sizi hedefinize bir adım daha yaklaştırır... Ve devamında her şey yolunda giderse zirveye ulaşır ve zirvenin tadını çıkartırsınız....

Bu bağlamda iyi bir motivasyon ve gereği kadar fiziksel kondisyon çok önemli diyorum ben....

İlgilenen her arkadaşıma ulaşacakları her hedefe daha kolay yaklaşabilmeleri için güzel bir antrenman programı önerebilirim... Keza biz ekip olarak bu antrenman programını başarı ile uyguluyoruz ve olumlu neticelerini görüyoruz.... Bu konuda Emrah ile görüşmenizi tavsiye edeceğim :)

İlgilenen her arkadaşıma bu programdan bahsedebilirim....

Selamlar ve sevgiler iletiyorum herkese... 2 hafta sonra görüşmek üzere

Derya DUMAN

--- SEVGİLİ DERYA...

%100 HAKLISIN...

BÖYLESİNE AZ HAZIRLIKLI OLARAK BU SON TIRMANIŞIM OLACAK... BUNDAN SONRAKİLERDE KESİNLİKLE SENİN SÖZÜNÜ ETTİĞİN PROGRAMI ELE ALACAĞIM. HATTA ŞİMDİDEN GÖNDERİRSEN SEVİNİRİM, HIÇ OLMAZSA ÜÇ BEŞ GÜN DE OLSA BİR YARARINI GÖRÜRÜM SANIRIM.

AYRINTILI OLARAK, DÖNDÜKTEN SONRA EMRAH ve SENLE BİRARAYA GELİP BU KONUYU GÖRÜŞELİM...

ASLINDA ŞİMDİYE KADAR BİR PROGRAM UYGULAMAMIŞ OLMAMIN ANA NEDENİ KİME DANIŞACAĞIMI BİLEMEMEKTİ. AMA ARTIK EN AZINDAN SEN ve EMRAH VARSINIZ. BU KONUDA BANA DESTEK OLURSANIZ ÇOK SEVİNİRİM. ZİRA BİLİYORSUN HEDEF YÜKSEK 🇹🇷

SEVGİ ve DOĞA İLE YAŞA...

- Rüştü abi merhaba,

Çalışma programımızın içeriği hakkında Emrah'a gerekli bilgileri verdim. Sizden ricam onun ile temasa geçmeniz. Keza bu cuma günü 2 haftalığına yurtdışında olacağım. Gelince detaylıca anlatırım programın içeriğini ben size...

selamlar sevgiler

--- SAĞOL DERYA'CIĞIM...
SANA DA İYİ YOLCULUKLAR...
UZAK DOĞU İLE İLGİLİ DENEYİMLERİNİ PAYLAŞACAĞIN
GÜNÜ SABIRSIZLIKLA BEKLİYORUM...
SEVGİ VE DOĞA İLE YAŞA...

- Rüştü bey

Siz mi gidiyorsunuz?

Hakan Polat

--- EVET...

- Geçen seneden hatırlıyorsunuz belki, biz Explorer ile bahsettiğiniz rotayı ve Island Peak zirveyi (3 kişi) yaptık. Bu konuda nerede ise 1 yıldır uğraştığım anı notlarım var henüz taslak ve ilavelerim olacak ama sadece sizde kalması koşuluyla isterseniz gönderirim, mutlaka yararı olur. Ayrıca sorularınız olursa cevaplamaktan memnuniyet duyarım. Siz bu arada UK'de misiniz? Ayrıca tur ile mi yoksa kendiniz mi gidiyorsunuz?

Hakan Polat

--- ÖNCELİKLE YARDIM TEKLİFİNİZ İÇİN ÇOK TEŞEKKÜR
EDERİM...

İŞİME YARAMAZ MI?

HEM DE ÇOK YARAR... YOLLARSA NİZ MUTLU OLURUM...

AYRICA HER ÖNERİNİZ BENİM İÇİN HAZİNE DEĞERİNDE
OLACAKTIR.

BEN YİNE GECEN SENEKİ GİBİ YALNIZ GİDİYORUM. BİR
REHBER AYARLADIM. ISLAND PEAK İÇİN DE 4 GÜNLÜK ŞERPA ve
LOJİSTİK EKİP AYARLANDI.

İNGİLTERE'de DEĞİLİM. BU YAHOO TÜRKİYE'de YENİ İKEN
BİLMEYEN UK ADRESİNİ ALMIŞTİM VE BU ADRES YAPIŞTI KALDI.

BEN ANKARA'da YAŞIYORUM.

SİZ?

- Rüştü bey,

Bunlar da fotoğraflar..., zirvedeki kırmızı pantolon, turuncu montlu benim...

<http://picasaweb.google.com.tr/polatmh/IslandPeak#>

Hakan

--- ÇIKMAM GEREK...
ŞÖYLE ACELE 20-30 KAREYE GÖZ ATTIM...
ACAYİP HEYECANLANDIM...
NOTLARI DA BEKLİYORUM...

- Notları da gönderdim, uygun zamanınızda bakarsınız, görüşürüz

--- ALDIM...
ÇOOOOK TEŞEKKÜR EDERİM...

--- DOSTUM,
FOTOĞRAFLAR SÜPER...
TIRMANIŞ HAKKINDA ÇOK ÇOK İYİ FİKİR VERİYOR...
TEŞEKKÜR EDERİM PAYLAŞTIĞIN İÇİN.
EMİNİM NOTLAR DA EN AZ BUNLAR KADAR YARDIMCI
OLACAK BANA.
YAZICI KARTUŞLARINI BİTİRME PAHASINA TÜM NOTLARINI
KAĞIDA DÖKECEĞİM. ŞİMDİ OKUMAYA BAŞLAYIP NEPAL'e DE
YANIMDA GÖTÜRECEĞİM...
BANA NELERLE KARŞILAŞABİLECEĞİM KONUSUNDA
İNANILMAZ YARDIMCI OLDUN, GERÇEKTEN ŞÜKRAN DOLUYUM...
SAĞOLASIN...
İŞTE DOĞA SEVER BÖYLE BİR İNSAN...
BEN, BEN, BEN DEĞİL... SANA NASIL KATKIDA
BULUNABİLİRİM? AYNEN SENİN YAPTIĞIN GİBİ...
SEVGİ, DOSTLUK ve DOĞA İLE KAL...
GEÇKİN GEZGİN...

- RÜŞTÜ' CÜM AMERİKA'DA ORLANDO'DA UNIVERSAL
STUDYOLARINDAN BİRİNDE EINSTEIN'IN BİR SÖZÜNÜ YAZMIŞLAR.
"HAYAL KURUN, HAYALLER GERÇEKLERİN TEMELİDİR." DİYOR.
HAYAL KURMAK, KURABİLMEK (O BİLE BİR MEZİYET) VE
GERÇEKLEŞTİRMEK YAŞAMIN İNANILMAZ TUTKUSU.
İŞ HAYATIMIZDA YÖNETİMSEL ANLAMDA "PUKÖ" DENEN BİR
DÖNGÜDEN BAHSEDİLİR P:PLANLA U:UYGULA K:KONTROL ET
Ö:ÖNLEM AL

SEN ZATEN ZAAFLARINI YAPMAN GEREKENLERİ SAFİYANE
DUYGULARLA BU FORMATTA DİLE GETİRMİŞSİN. BENCE OLAYIN
YARISINI GEÇMİŞSİN YAPMAN GEREKENLERİ VE YAPMAMAN
GEREKENLERİ BİLİYORSUN. POZİTİF YAKLAŞ. OLMAZI OLDURT VE
FARKLILIĞININ ZEVKİNE VAR.
HAYDİ RÜŞTÜ KOŞ KOŞ KOŞ KİM TUTAR SENİ :)))
SELAMLAR SEVGİLER YOLUN AÇIK OLSUN.

SERVET ÜLKÜ

--- SERVET'CIĞİM,

YAHU YİNE DÖKTÜRMÜŞSÜN... SAĞOLASIN...

İYİ Kİ TANIMIŞIM SİZLERİ...

- Rüştü abi seni kutluyorum. İnşallah ayyıldızlı bayrağımızı zirveye çıkarırsın, daha önce 71 yaşında bir Japon ve sonrası geçen sene 76 yaşında bir Nepalli'nin tırmandığını biliyorum, senin tırmanışın Türkiye için bir ilk, bu tarihi bir olay bu konudan basını haberdar etsek, bilgilendirsek, duyursak iyi olurdu.Senin için elimden geleni yapmaya hazırım bu cesaretin için tekrar seni kutlarım.

Neco (Balıkadam)

--- CANCAĞIZIM NECOM...

ŞU ANDA EVEREST ZİRVE DEĞİL BENİM HEDEFİM... ONUN İÇİN
DAHA ÇOK FIRIN EKMEK YEMEM GEREKİYOR...

BU ETKİNLİĞİM 6189m OLAN ISLAND PEAK'E TIRMANMAK.

EN AZ ÜÇ VEYA DÖRT 7000 ÜSTÜ ZİRVE YAPIP ONDAN SONRA
EVEREST'E TIRMANABİLİRİM...

AMA ÇOK CANDAN DESTEK ÖNERİN BENİ ÇOK MUTLU ETTİ...
ŞİMDİ DEĞİL AMA YAKINDA BU KONUDA SENİN YARDİMLARINA
GEREKSİNİMİM OLACAK... BASIN v.b. SAYESİNDE ANCAK BEN BU
EVEREST OLAYINI GERÇEKLEŞTİREBİLİRİM...

AYRINTILARI MUTLAKA KONUŞMAMIZ GEREK....

TABİİ DÖNDÜKTEN SONRA...

SEVGİ VE DOĞA İLE YAŞA..

- Sevgili hocam,

Her şey sizinle başlar, siz isterseniz, hiç bir şey, hiç bir kimse engel olamaz, yolunuz açık olsun, gözünüz zirvelerde olsun, bizlere de fotoğraflar getir. Seninle gurur duyuyorum. Yolun açık olsun...

MÜSLÜM ÖNDEŞ

- Merhaba Rüştü Bey,

Aynı yaş grubunda olmamız nedeniyle öncelikle benim bir şeyler yazmam gerekirdi sanırım..

Bizim meclisimizde "**Egemenlik kayıtsız şartsız milletindir**" yazar.. Bu cümle çoğu zaman lafta kalsa da öyle yazmışlar..

İsrail meclisinde (sanırım Knesset ismi) ise, "**Eğer sen istersen o bir hayal değildir**" cümlesi yazılı imiş..

Bu belki de hepimize yaşam felsefesi olması gereken bir mantık..

"Eğer biz istersek gerçekten de hiçbir şey hayal olamaz.."

Antrenman yapsan iyi olurdu.. Ama her şeye rağmen eğer sen istersen o altıbin küsur metre sana oyuncak gibi gelecektir.. Yeter ki başaracağına inan..

Dönüşünde güzel bir sunum bekleriz senden..

Sağlıkla, sevgiyle kalın,

NAZMİ ALACADAĞLI

--- Sevgili Dostum,

Sağol yüreklendirici sözlerin için...

Eksiklerimi bilerek ve kararlığımın hiçbir şey yitirmeden bu etkinliği tamamlamayı hedefliyorum. Ve de dönüşümde müthiş bir moralle bir sunum kaçınılmaz...

Sevgi ve doğa ile yasa...

Geçkin Gezgin

- Rüştü Hocam,

Kaygılarınıza katılmakla beraber, kendimize iyi bakmanın, yalnızca tırmanışa gitmek için değil, her zaman için dikkat etmemiz gereken bir nokta olduğunu düşünmekteyim. Özellikle bizim neslin gelişme çağındaki ve şu anki ortamı düşünürsek, (radyasyonlu çaylar, fındıklar, hormonlu gıdalar, arsenik ve ağır metalli sular vb...) bizim, yaşamak konusunda sizin kadar şanslı olmadığımı kanaatindeyim.

Ayrıca sizin tırmanacağınız yüksekliklerin, her insan evladını zorlayacak kadar yüksek olması sebebiyle sizin kendinizi formda tutmanız önemli. Hem Everest gibi bir hedef varsa, onun için özel olarak çalışmak gerekmektedir. Ama bence en önemli olan bunu istemek ve böyle bir şeyi yapmaya karar vermektir. Gerisi çalışmaya ve azme kalmaktadır ki bu ikisinin de sizde fazlasıyla olduğu aşıkâr.

Bizim düzenli bir antrenman grubumuz var, sizi ve ilgilenen herkesi bekliyoruz:) Sizin bu hedefinizi gerçekleştirmeniz için ben elimden geleni yapmaya hazırım.

Sevgiler.

EMRAH KÖŞKEROĞLU

--- Sevgili Emrah,
Derya'ya da söylediğim gibi sözlerine katılmamak olası değil...
Bu benim için çok değerli bir ders oldu ve olacak ta...
Ancak antrenman için kime nereye başvuracağımı bilemedim. Hep birilerinden bir şeyler istedim ama sonuç çıkmadı.
Demek yeterince ağlamamışım ki meme vermedi kimse. Ama iyi olacak hastanın ayağına gelirmiş doktor; sen ve Derya da benim doktorum olacaktımsınız gibi görünüyor.
Dönüşte mutlaka bu konuyu bir görüşelim...
Şimdiden sağol...
Sevgi ve doğa ile yasa...
Geçkin Gezgin

- Can Dostum,
İletini şimdi okudum ve okurken bile heyecana kapıldım. Yaşıtdaşın ve dostun ve yol arkadaşın olarak bütün kalbimle yanında olacağım . Dönünce başarını hep birlikte kadeh kaldırarak kutlayacağız. Sana başarılar diliyor ve öpüyorum.
HÜSNÜ ÇUHADAR

--- Sağol Can...
Sizlerin böylesine yüreklendirici sözleri olmasa biraz zor gerçekleştirdi bu hayal...
Sizleri mutlaka ki yüreğimde ve yanımda Himalayalar'a götürüyorum...
Sevgi ve doğa ile yasa..
Geçkin Gezgin

- Rüştü hocam,

İki üç gündür hastayım maillerime bakamadım yine yolculuk var galiba...
Abi...İyi yolculuklar diliyorum kendinize iyi bakınız güzel güzel geziniz...

sevgiler saygılar...

SEYHAN ÇAMLIGÜNEY

--- Sağolasın Dostum...

Görüşmek üzere...

Geçkin Gezgin

- Rüştü Abi,

Sizinle kısa ama özel bir zaman diliminde tanıştık ve tanıyabildiğim kadarıyla hayatın varılacak bir hedef değil bir yolculuk olduğunun ayrımına varabilmiş nadir insanlardansınız. Bu yolculuğunuzda da zirveye, kondisyonunuza, kendinize odaklanmak yerine deyatları yakalamaya çalışacağınıza eminim.

Başarılması gereken de bu sanırım.

Yolunuz açık olsun

BİLGE BEŞER

--- Bilge'ciğim,

Güzel düşüncelerin için çok teşekkür ederim...

Nice yollarda görüşmek üzere...

Sevgi ve doğa ile yaşa

Geçkin Gezgin...

- Size şimdiden başarılı zirveler dilerim.

Teknik gerektirmeyen tırmanışlarda başarmanın bence yarıdan fazlası moral /motivasyondur. Sizde bu moral oldukça Kalapattar'a rahatlıkla erişebileceğinizden eminim.

Island Peak de neden olmasın !

Başarılar...

ŞÜKRÜ ÇALLI

--- Sevgili Dostum,

Moral verici ve yüreklendirici sözlerin için çok çok teşekkür ederim...

Eşine sevgi ve saygılar...

Sevgi ve doğa ile yaşayın...
Geçkin Gezgin

- Rüştü Abi yazdıkların çok güzel Allah sana yardımcı olsun... Bu isteğim için senin çok fazla inançlı olup olmaman önemli değil önemli olan senin için bunu isteyen kişinin inancının tam olmasıdır.:)))) Ve benim için Island Peak zirvesine Celal bu benim zirvemden sonraki hayatını mutlu, huzurlu, sağlıklı, başarılı, bol paralı geçirsin dersen sevinirim. Çünkü orda Allah'a daha yakın olacağın için direk ondan iste tamam mı abi...:))))

Yolun ve bahtın açık olsun.

CELALETTİN ÇABUK

--- Canım Benim yaaa...

Ne güzel yazmışsın...

Benim her zaman savunduğum bir düşünceyi dile getirmişsin... Benim inanıp inanmamam karşımdaki insan için hiçbir şey ifade etmez, önemli olan onun inarak benim için güzel ve içten dileklerde bulunması... Bunu her zaman takdir ediyor ve saygı duyuyorum. Sen inandığın ve bunun sonucunda da kendini huzurlu hissettiğin sürece bu tamamıyla seni ilgilendirir ve saygı duyulması gerekir.

Sevgili Dostum,

İsteğin başım gözüm üstüne (bunu Doğu ve Güneydoğu insanımız çok kullanır bilirsin. Ben de çok seviyorum). Şu anda hemen bunu bir not kağıdına yazacağım ve Tanrı'na bir mesaj olması için Island Peak zirvesine gömeceğim. Üstelik üstünü naylonla da kaplayacağım ki uzun yıllar sağlam kalsın...

Sevgi ve doğa ile yasa...

Geçkin Gezgin...

Not. Hatta adını açık açık yazdım ki başka Celal'lerle karışmasın istedim. Hatta a'nin üstüne inceltme işareti bile koydum... 🇹🇷

- Rüştü Abi;

Umarım seyahatiniz istediğiniz her tür başarı ve eğlence ile dolu geçer. Heyecanla bekliyoruz sizi:)

Sevgiler...

ELİF ERASLAN

--- Elifciğim,

Teşekkür ederim...

Sizlerin böylesine sevecen olması ve güzel dileklerde bulunması beni olağanüstü yüreklendiriyor...

Sevgi ve doğa ile yasa...
Geçkin Gezgin

- BİR İNSANA OLANLAR DEĞİL ,O İNSANIN İÇİNDE OLANLAR
ÖNEMLİDİR.....

Hayata hiç isyan etmeyin.
Öncelikle şunu kabul edin, hayat adil değil.
Hiçbirimiz, hiçbir canlı eşit yaratılmadı.
Başımıza gelenler de eşit değil.
Önce hayatın adil olmadığını kabul etmelisiniz.
İşine akıl erdirebildiğiniz bir Tanrı, Tanrı değildir.
"Guguk Kuşu" filminde Jack Nicholson akıl hastanesinde çok ağır bir mermer
havuzu kaldırabileceğine dair diğer hastalarla iddiaya girer. Yüklenir ve havuzu
kaldırmaya çalışır, kaldıramaz. Diğer hastalar onunla alay ederken bir şey
söyler:

"Ben en azından denedim".
Siz gerçekten denediniz mi?
Yoksa pencereden hayatı mı seyrediyorsunuz?
Hayata Windows 98'den, Sony 72 ekrandan mı bakıyorsunuz?
Oysa hayat hepimizin avuçlarının içinde,
Kiminin nasır tutmuş parmaklarında
Kiminin boyalanmış ellerinde,
Kiminin gömleğinde ki ter kokusunda ,
Ama hayat her zaman avuçlarımızın içinde.
Nasıl istersek, neye karar verirsek hayat orada var.
Güneş, her sabah yeniden doğuyor,
Gün, her şafakta nice umutlara gebe şekilde ağarıyor ve siz,
Eğer isterseniz hayatı bir ucundan yakalama şansına sahipsiniz.
Yeter ki gülümseyin
Yeter ki bu gün benim günüm diyerek kalkın yatağınızdan...

Not : Yazanı bilmiyorum.

Sana başarılar. Herkes seni zirveler yapıyorsun diye değil, seni sen olduğun için
seviyor.

ATILA KARA

--- Sağol Can Dostum...

Yahu ne iyi etmişim de sizleri tanımışım... 🇹🇷 Her kula nasip olmaz böylesine
güzel dostlar... Kendimi çok şanslı addediyorum...
Seni seviyorum dostum...
Dönüşte görüşelim...

Sevgi ve doğa ile yasa...
Geçkin Gezgin

- Rüştü abicim, seni seven ve destekleyenlerden biri olarak gıpta ile selamlıyorum. Yazınızı okudum teşekkür ediyorum paylaştığınız için değerli düşüncelerinizi-laf aramızda kıskanmıyor değilim sizi, sizin yaşınızda hala o kadar dinç ve sürekli bir yerlere koşuşturuyor olmak, güzel değerler katabilmek hayata, çok güzel...
Yolunuz hep açık olsun sevgi dolu gülümsemeniz hep yüzünüzde olsun, sevgilerimle...

SONGÜL YAVUZ

--- Sevgili Fıstık...
Eğer zirve yaparsam bu kesinlikle senin de desteğin sayesinde olacak...
Canım benim, iyi ki tanımışım seni...
Sevgi ve doğa ile yaşa,,,
Geçkin Gezgin

- Rüştü abiciğim Everest'e çıkma düşüncesi bile insanı büyülüyor. Himalayalar bağrında olağanüstü manzaralar saklıyor eminim. Himalayalar'ı görmeyi ve buradan Everest'in fotoğrafını çekmeyi ben bile hayal ediyorum.

Hatırlarsan Kaçkarlar'a 3 numara büyük Mürsel beyin ayakkabısı ile çıkmıştım. Ayakkabının boşluklarını çoraplarımı tıkarak doldurmuştum. Doğa yürüyüşü bile yapmadan adeta Kaçkarlar'a balıklama atlamıştım. Yaşamış olduğum bir çok olumsuzluklara rağmen zirveye çıkmayı başardım. Duygularımı da deftere yazmıştım ve hiç bir yardım almadan da kampımıza ulaşmıştım. Fotoğraf çekmeyi de ihmal etmedim. Benim için çok özel fotoğraflar.

Ben bunu başardıktan sonra senin Everest 'e çıkabileceğinden eminim. Fotoğraflarını sabırsızlıkla bekliyorum. Yolun açık olsun.
Çok sevgiler.

HÜLYA SAÇLI

--- CANCAĞIZIM,
KENDİNİ BÖYLESİNE KÜÇÜK GÖRME...
KİM NE DERSE DESİN, SEN KAÇKARLAR'DA OLAĞANÜSTÜ BİR
ÇABA İLE KİMSENİN INANAMAYACAĞI BİR GAYRETLE ZİRVE
YAPTIN...
BEN BU KONUDA HEP SENİ TAKDİR ETTİM VE HERKESE SENİNLE

İLGİLİ ÖVGÜLERİMİ DİLE GETİRDİM...

KİM BİLİR, BELKİ DE EVEREST ZİRVEYİ BİRLİKTE YAPARIZ...

- Rüştü abiciğim beni takdir etmene çok duygulandım.

Evet olağanüstü bir çaba göstererek zirve yaptım. Ancak hatalıydım. Gelmeden önce araştırma yapmalıydım ve tırmanış konusunda eğitim almalıydım. Gelme kararımı bildirmeden önce Haşim beyle dağın zorluk derecesi hakkında konuştuğumda sağlık problemim yoksa katılabileceğimi söylemişti. Yeni ayakabı ayağıma rahatsızlık verir düşüncesiyle de ayakkabı almadım.

Ne hayatımı tehlikeye atmak ne de gruptakileri zor durumda bırakmak istedim. Sizlerden özür diliyorum. Kampta bu konuda konuşmak istedim. Ancak bir çok kişinin bana karşı olumsuz düşünceleri ve tepkili davranışları beni çok üzdü.

Özellikle bir kaç bayan arkadaşın bunları bahane ederek bana karşı yanlış davranışları ki; onların tarzında tepki gösterseydim günlerimiz çekilmez olurdu. Susmayı tercih ettim.

Kaçkarlar'a gittiğime pişman değilim. Kaçkarlar'da çok şey öğrendim. Dışlanmanın, yalnız bırakılmanın nasıl bir duygu olduğunu öğrendim. İnsanları daha yakından tanıdım. Yaşadıklarım benim için bir deneyimdi. İyi ki kamptaydın. Seninle tanışmış olmama çok memnunum. Kampta senin gibi güzel insanlar da vardı tabii ki.

Kaçkarlar'dan sonra dağlara olan ilgim arttı. Dağların yükseltisi beni etkilemedi, heybetli görüntüsü bana soğuk geldi ama içinde barındırdığı ince güzelliklerden çok etkilendim. Kaçkarlar'dan sonra Uludağ, Küre ve Ilgaz dağına, Peru da ise Maçhu Piçhu'ya çıktım. Kaz dağları ile Karçal dağları ise yakın zamanda gitmeyi planladığım dağlar.

Umarım başka bir doğa gezisinde karşılaşabiliriz. Zirve çıkışı yapabiliriz. Görüşebilmek dileğiyle.

Hoşçakal.

- Merhaba Rüştü Bey,

Evet kendinizi biraz hırpaladığınız ortada ama aldırmayın. Belli ki istediğinizde aşamayacağınız zorluk yok. Sizi tanımıyorum, daha önce hiç görmedim ama bu ve bundan önceki yazılarınızla yakın bir arkadaşım gibi duygu ve düşüncelerinizi algılayabiliyorum.

Bir Atatürk çocuğu olduğunuzu yazmanıza gerek bile yok zaten anlaşılıyor. Ne güzel, iyi ki varsınız.

Gidin ve zirvenizi yapıp gelin. Ama unutmayın ben o zirveye sizden daha yaşlı iken çıkıp rekorunuzu kıracağım.

Selam ve sevgilerimle.
Esen kalın.

HALİM TATAR

--- Sağol Dostum,
Dilerim dediğini sen de gerçekleştirirsin... Ne de güzel olur...
Çıtayı yükseltmek keyifli olacaktır...
Haberlerini bekleyeceğim...
Sevgi ve doğa ile kal
Geçkin Gezgin

- Rüştü bey, sizdeki bu azim ve kararlılık ve her şeyden ötesi özgüveniniz, bu amacınızı gerçekleştirmeye yeterli olacaktır. Antrenmanları ihmal etmemek koşuluyla. Şimdiden başarılar diliyorum.

ZAFER EDİŞ

--- Sağol Dostum...
Söz, bu son kez oluyor, yani az antrenmanlı bir etkinliğe çıkmak.
Döner dönmez çok daha ciddiye alacağım bu konuyu zira hedef yükselecek...
Sevgi ve doğa ile kal
Geçkin Gezgin

- oooooooooo Nepal mi? Umarım güzel bir faaliyet olur.

SAFİYE KAYA

- Rüştü Abi,

Birkaç yıl önce Türkiye'de İngilizce olarak yayımlanan bir gazetede İskoçyalı bir ilkokul öğretmenin macerasını okudum. Onun da en büyük emeli Everest'e tırmanmakmış. Mütevazî öğretmen maaşını biriktiriyor ve bulabildiği en ucuz tur organizasyonu ile işe koyuluyor. Birinci deneme fiyasko. Üstüne üstlük ayak parmaklarından ikisini de donduğu için kesiyorlar. Sonraki iki deneme de tam bir hayal kırıklığı. Ama öğretmen döner dönmez para biriktirmeye başlıyor ve tekrar deniyor. beşinci denemesinde amacına ulaşıyor. Gıpta ile okumuştum. Azim ve iradenin ne demek olduğunun güzel bir örneği idi.

Unutmayın ki, zafer, ancak ve sadece zafer benimdir diyebilenlerindir.

Tabi ki başaracaksın. Şansın açık olsun.

TEMEL ERSOY

--- Sağolasın yüreklendirici sözlerin için...
Hareketime 36 saatten az bir süre kaldı...
Heyecan her an artıyor.
Hele bir dostun benim kalkıştığım işin aynısını anlattığı notlarını okudukça daha bir geriliyor, heyecanlanıyor, korkuyor ve umutlanıyorum... 🇹🇷
Ne kadar sade duygular di'mi?
Sevgi ve doğa ile kal...
Geçkin Gezgin

- Sevgili Rüştü Abi,
İstediklerini gerçekleştirebilme gücüne sahip olduğun için şanslısın, hayallerinin peşinden gidebiliyorsun. Daha gerçekleştirilecek bir sürü hayalin ve bizlerle paylaşımın olacak, onun için de lütfen sağlığına dikkat et, fotoğraflarını ve iyi haberlerini sabırsızlıkla bekliyoruz, dönüşünde mutlaka toplanalım ve bize anılarını anlat. Umarım herşey gönlünce olur, iyi yolculuklar, seni çok seviyoruz...

ZEYNEP ŞAHAN

--- Canım Benim,
Ya sana yazdığım yanıtı silmişim ya da yanıtlamayı bir şekilde unutmuşum...
Güzel arkadaşım (her yönüyle...) Hem gitmeden hem de döndükten sonra yazdığın içtenlikli dileklerin için sonsuz teşekkürler...
Çok çok öpüyorum seni...
Geçkin Gezgin

- Selamlar,
Sevgili Rüştü abi,
Kalbimiz seninle:)) Güzel haberlerini bekliyoruz. Sağ salım gidip ve tabii ki başarılı dönmeni dilerim- sen yine de çok içme olur mu;)) 🇹🇷

SİBEL BİLİR

- Merhaba Rüştü Bey,

Gönlümüz seninle. Keyifli ve gönlüne göre bir gezi yapmanı dilerim.

Sevgiler.

--- Sağolasın yüreklendirici sözlerin için, Sibel'ciğim... (Defne'ciğim...)
Hareketime 36 saatten az bir süre kaldı...
Heyecan her an artıyor.

Öpüyorum seni...

Sevgi ve doğa ile kal...
Geçkin Gezgin

Offff beee...

Yine ağlattınız beni...

Ne güzel şeyler yazmışsınız öyle...

Ne cansınız beee...

Arada çok güzel ve mantıklı eleştiriler de vardı. Çok çok ta haklılar... Teşekkür ederim onlara... Kesinlikle kulak ardı etmeyeceğim ve o eleştirileri kalbimde ve beynimde taşıyacağım. Her zorlanmamda onlar aklıma gelecek ve beni yönlendirecekler.

İşte benim isteğim sadece buydu...

İyi dilekleriniz, beni düşünmeye zorlayan eleştirileriniz ve beni güçlendiren duygusal desteğiniz.

Şu anda kesinlikle yalnız olmadığımı ve aynen düşündüğüm gibi zirveye sizlerle çıkacağıma eminim. Ne iyi etmişim de sizleri tanıyabileceğim ortamlarda yaşamışım... İyi ki varsınız...

Bir güzel dost şöyle bir ekleme yapmış:

“Önemli olan çıkılacak yükseklik değil, oraya giden yoldan alınan zevk ve duyduğunuz mutluluk.”

Yürekten katılıyorum ama zirve de yapsam güzel olur beee... □

Sizi çok ama çoook seviyorum...

Onun için inanın bana canavar gibi gidip canavar gibi döneceğim...

Gönlünüz, ruhunuz hep aydınlık olsun güzel insanlar...

Sevgi ve doğa ile yaşayın...

Geçkin Gezgin

**Can Dostlar,
Hem korkan hem de korktuğunu yapmaya
gayret eden bir dostunuzun Everest Ana Kamp
(5350m) ve Island Peak (6189m) etkinliğine
doğru hareket etmeden yazdığı ve belki ileride
kitap olacak notlarının ilk sayfasını sizlerle
paylaşmak istedim...
Hepinizi seviyor ve candan kucaklıyorum...
Yürekleriniz benimle olsun...
Sevgi ve doğa ile yaşayın...**

EAK ve ISLAND PEAK TIRMANIŞI

13 Nisan 2009

Heyecan dorukta...

Biliyorum bazılarınız için bu sıradan bir etkinlik ama milyonlar için ilginç bir deneyim.

Benim şu anda soyunduğum ekspedisyonu daha önce ve çok daha güçlü olarak gerçekleştiren genç arkadaşım Hakan Polat'ın anılarını (sağolsun, tam son haline getirmeden benimle paylaşma zarifliğini gösterdi, bu nedenle onu birkaç kat daha fazla seviyorum. İşte doğa aşığı böyle olmalı!..) okudukça garip garip duygular arasında sürüklendim... Bir geriliyor, bir heyecanlanıyor, bir korkuyor ve bir umutlanıyorum ve de keyifleniyorum... Ama kararlıyım, bu ekspedisyonu sırf irade gücümle başaracağım.

Son üç günde 50 kilometre yol katettim. 11 Nisan, Cumartesi : 18 km, 12 Nisan, Pazar : 22 km ve 13 Nisan, 10 km... Yorgunum ama bitkin değilim. Tam aksine daha fazla yürümeye gereksinim duyuyorum.

Bu akşam son kez birkaç kadeh rakıyı mideye indirdim. Daha önceki ekspedisyonlarımda hiç böyle yapmamıştım. Ama bu seferki heyecan anlatılamaz, tarif edilemez... Sanırım bu neden oluyor hala içki içmeme. Doğru değil tabii ki... Yarından (14 Nisan) itibaren ekspedisyon bitene kadar artık bu nesnenin damlası kesinlikle benden uzak olacak.

Şu ana kadar hazırlıklarımın hemen hemen hepsini tamamladım ve eksiklikleri giderdim. Pazar günkü yürüyüşümüzde sevgili dostum Mustafa Albay'ın önerisi üzerine "Tibet'in Gençlik Pınarı" kitabını da götüreceğim kitaplar arasına kattım.

Hem gergin hem de çok mutluyum...

Türkiye'mde bir ilki gerçekleştirmek üzere yola çıkıyorum...

Şanlı bayrağımızı benim yaşımda ilk kez bu yüksekliğe tırmanmış bir kişi olarak zirvede dalgalandıracacağım...

Zirvede gömeceğim karta son isim ve dilekleri yazdım, belki yarın da eklemelerim olabilir, ama çok az. Bu kartı naylonla kaplatıp Island Peak zirvesine gömeceğim... Bu güzel insanların isimleri sonsuza dek yaşasın ve dilekleri gerçekleşsin diye.

Şu anda bir kadeh daha içki koydum kendime... Karım televizyon karşısında uykuda... Kızıyorum kendime... Sırası mı daha fazla içmenin diye... Ama olsun iyi de oluyor... Sigarayı da böyle bırakmamış mıydım? Island Peak dönüşü yepyeni bir yaşam beni bekliyor. Güçlü ve sağlıklı...

Başladım işte, yüreğimde ve kollarımda bir sürü dostumla birlikte uzunca bir yolculuğa... Olağanüstü bir duygu... İçim kıpır kıpır... Neden mi? Zira herkesin düşüncesi aksine ben bu yolculuğa tüm sevdiklerimle birlikte çıkıyorum... Yalnız değilim...

İnanılmaz bir şekilde duygu doluyum...

Ekspedisyonom için gerekli tüm giysi, araç-gereç, ilaç, v.b. malzemeleri salona, iki sırt çantama yerleştirmek üzere dizmiş durumdayım. Eksiklerimi Nepal’de tamamlayacağım. Yarın son kez malzemeleri gözden geçirdikten sonra çantaları yerleştireceğim ve işte artık ondan sonra hazırım... Everest’e çıkan sevgili on (10) ODTÜ’lü kardeşimin dediği gibi, ama biraz farkla, “HAZIR MISIN, ISLAND PEAK?”

YAŞAMAK
BİR AĞAÇ GİBİ TEK ve HÜR
Ve BİR ORMAN GİBİ
KARDEŞÇESİNE
BU HASRET BİZİM

Ne alaka demeyin, doğa tutkunuyuz biz... Sevgi ve kardeşlik ve de birbirimize bağlılık bizim tek amacımız...

- Güle güle Rüştü abiciğim dilerim güzel anılarla dönersin. Sevgiyle kal...

NAZİFE MEMİŞ

- Rüştü Bey hayırlı yolculuklar
Allah’a emanet olunuz...

SERVET ERCİYEZ

- Gezgin arkadaşım,
Yolun açık olsun,
Sonuna kadar keyfini çıkar, insanın hayatta çok fazla fırsatı olmuyor.
Bizim için de geziniz, geldiğinde izlenim ve tecrübelerinizi okumak için bekliyor olacağız.

Sağlıcakla,
Ankaralı Gezgin
CEM ARTUN

- Yolun açık olsun arkadaş,
Dönüşünde kitabını okumayı dört gözle bekliyoruz.

ESER SAKA

- Rüştü abi, Güle Güle gidin, Güle Güle tırmanın sonra Güle Güle geri gelin :)

TUĞBA KILIÇ

- Selam Rüştü Bey;
Hayat sanılanın aksine uzun değildir. Ben bu duyguyla annemi kaybettiğimde iliklerime kadar tanıştım.
Zira insan; hayatta istediği kendini mutlu edeceğini düşündüğü her duyguyu (ama başkalarını incitmeden, sadece kendini bulma yolunda çıktığı yolculukta kendisiyle ilgili arayışlar için yaşanan duygulardan bahsediyorum.) kendini tanıma, kendisiyle bütünleşme dahası hayata bağlantılarını köklendirecek her süreci yaşama şansını kendisine

tanımakla sorumludur.

Nedense hep çevremize karşı sorumluluklarımız vardır diye düşünürüz.

Oysa insanın en büyük sorumluluğu kendine karşıdır.

Bu süreci çok daha öncesinden yaşayabilme şansına maalesef dahil olanlardan değiliz.

İşte bu sebepten hem hayatla tanışma noktasında hem de tanıştığımız bu hayatı kendimize ayna olarak döndürerek yaşamda ki eksiklerimizi net olarak görmeye geç kalanlardanız.

Bütün bunları neden mi anlatıyorum Rüştü Bey bence siz de o süreci geç yaşayanlardansınız.

Ve tam da bu noktada hayata geç kalanlardan olduğunuzu farkettiğinizde ; hayata yetişmek için koşmayı tercih edenlerdensiniz.

Çünkü içiniz genç. Ruhunuz genç ve bunu insanların anlamasını beklemiyorsunuz.

Çünkü insanoğlu maalesef karşısındakini anlamak yada karşısındakine kendisini anlatma noktasında hep tıkanmıştır.

Bu yüzden lütfen içinizdeki genç kalan ruhunuzu dizginlemeye çalışmayın ama onu da çok hırpalamayın.

Sadece yaşamak istediğinizi yaşayın ama lütfen öncelikle kendinizi incitmeyin...

Ne kendinize fazlaca yüklenin ne de hırpalayın.İçinizde bu enerjinin olması bile çok güzel.

Sizin gibi insanların olması hayata geç kaldığımız noktada inanın; bizim enerjimiz, bizim hayata kaldığımız noktada asılı kalanlardan olmayışımızın garantisi.

Sizi almış olduğunuz karardan ötürü tebrik ediyorum. Siz daha yola çıkmadan aldığınız bu kararla bu gezinin yolcusu değil; gezinin rehberi oldunuz.

Başlamak bitirmenin yarısıdır ama siz benim fikrimde çoktaaan o yolculuğu bitirenlerdensiniz.

Beni hatırlamanız mümkün değil ama KURUMCUGOLETI 8 Haziran 2008 tarihinde dönüş yolculuğunda; otobüsün arkasında güzel türküleri birlikte dillendirmiştik.

Saygıyla kalın...

- Hoşçakalın.

HATİCE ALTINTAŞ....

DEFTERİMİLE SOHBETLER

EVEREST ANAKAMP, KALAPATTAR ve ISLAND PEAK EKSPEDİSYONU

15.04.2009, Çarşamba

Saat **06.15**. Esenboğa Havaalanında oturmuş bu ekspedisyona ilk notlarını düşünüyorum.

Dün berbat durumdaydım. Ruh gibi idim ve hiç yerimde duramıyordum. Ara ara heyecandan kalbim sıkıştıyordu. Kendimi bugüne kadar hiç böyle hissetmemiştim. Neyse ki akşama doğru biraz sakinleştim. Hatta yatağa girdiğimde hiçbir şekilde ekspedisyona düşünmeden hemen uykuya daldım. Kısa ama derin bir uykudan sonra aşkımla vedalaştım...

Ve işte havaalanındayım. Buraya gelirken yıllar öncesinde tanıdığım bir özel hareketçi genç dostun söyledikleri aklıma geldi; operasyondan önce bir gerginlik başlıyor, onunla birlikte korku da o çirkin yüzünü gösteriyor. Ama yalnızca o ilk kurşun atılana dek. Ondandan sonra artık ne korku, ne gerginlik... Sadece hayatta kalmak ve görevi başarıyla sonlandırmak söz konusu. Ben de öyle hissediyorum. Trekking yanı sıra işin keyifli tarafı olduğu için onu hiç düşünmüyorum bile. Island Peak (6.189 m), işte o farklı. O aklıma geldikçe yüreğimde bir heyecan, korku ve merak kabarıyor. Eminim, bu ancak kramponları ayağıma takıp ilk birkaç adımı atana kadar devam edecek. Ondandan sonrasında tek bir düşünce tüm diğerlerinin yerini alacak: **ŞANLI BAYRAĞIMIZI ZİRVEDE DALGALANDIRMAK**. İşte bunun için tüm güçlükler göğüslenmeli. Bu bana inanılmaz güç ve moral veriyor.

Yapabilirsin Rüştü!.. Yapacaksın da!..

(Şu anda bunları yazarken çok ama çok fazla duygulandım ve gözlerim doldu... Başaramamış olmaktan değil başarabileceğim halde sonucun olumsuz olması beni daha fazla üzüyor... Bir dahaki sefere!..)

09.00 – Atatürk Havaalanı...

Akılsız başın cezasını bu sefer ayaklar değil tüm vücudum çekiyor. Katar uçağı saat 14.00'te ve ben beş saat öncesinde buradayım.

19.45 – Doha Havaalanı, Katar..

17.35'te geldik. Biraz gezindikten sonra birden gördüğüm tabela ile uyandım: "Transfer Yolcular". Kesin uğramalıyım, belki yapmam gereken bir şeyler vardır.

Uğramam iyi oldu. Yemek için para bozdurmak üzere bir döviz bürosu arıyordum. Gerek kalmadı. Transfer masasındaki çocuk yemeğin Katar

Havayollarının ikramı olduğunu söyledi. Yemek kartını almaya gittiğimde transfer için beş saatten fazla bekleyenlere yemek ikram edildiğini belirten notu gördüm.

Şimdi şişmiş bir durumda bir kenara çöktüm ve 01.15'te kalkacak uçağımı beklerken Hakan'ın (Polat) notlarından özetlediğim sayfaları gözden geçiriyorum.

Bu arada havaalanı anonsu bir saniye durmadı. İnsaf beee!.. Boş boş konuşuyorlar eminim...

16.04.2009 - Perşembe

00.45 – Nihayet uçtayım. 01.05 Hareket. 08.30 (Katmandu saatiyle) Katmandu. 2 saat 45 dakika çıkar; Türkiye saati ile 05.45. Bu kadar hesap Doha (Katar) – Katmandu arasının kaç saat süreceğini hesaplamaktı. Yani ne kadar sürüyormuş efendim? 4 saat 40 dakika...

Uçak devasa, Airbus'lardan biri ve tıka basa dolu. Eskiden uluslararası uçtuğumda, ki daha ufak uçaklardı, uçaklarda bayağı boş yer olurdu. Uçuşlar mı ucuzladı, insanların geliri mi arttı, yoksa son zamanlarda benim rastladıklarım mı böyle, bilemiyorum...

Böylesi önemli bir ekspedisyona bir daha yalnız gitmeyeceğim. Kolay bir iş değil. İnsanın yanında birinin olması başarı olasılığını arttıracaktır. Birbirlerine destek olmaları sonucu moraller daha yüksek olacak ve birbirlerinin eksikliklerini gidereceklerdir.

Yani ne?.. Bu işte başarısızlık olasılığı yükseliyor mu? HA-YIIIR!.. Aslaaa!.. Biliyorum zorlanacağım. Yeter ki şerpam iyi çıksın. O zaman iş çocuk oyuncağı olmasa bile daha kolaylaşacak.

Önümde bir oyuncak buldum. Videosu, müzik kanalı filan var. Bakalım kullanmayı becerebilecek miyim? (Becerdim ;-))

<http://picasaweb.google.com.tr/LikyaYolu/KATMANDUYOLUNDA2009#>

18.10 – Daha yeni oturdum...

Çarşamba sabahı 04.45'ten bu yana uyumadım ve bugün Katmandu'ya geldiğimden beri ayaktayım, üstelik uçaktaki ikramdan bu yana hiçbir şey yemedim. Feci yorgunum...

Havaalanında bir baktım karşımda Madan yanında da Rajkumar Rai. Çok sevindim tabii. Fakat Madan geçici bir süre için gelmiş veya öyle söylemek zorunda kaldı (öyle söylemek zorunda kalmış zira benim ekspedisyon başladıktan kısa bir süre sonra Kanadalı bir kızı Annapurna Ring'e götürmüş...). İşi erken bitmiş ama bu arada da beni başka birine vermişler, adı D.B. Onunla biraz Island Peak tırmanışı konusunda konuştuk. Bayağı rahatlattı beni.

Otele uğradık ve D.B.'ye malzemelerimi gösterdim. Bir iki ufak tefek takviye malzeme almaya karar verdik. Suluk, termos, uyku tulumu ve ince bir eldiven.

Yalnızca fazladan bir uyku tulumu ve termos koyduğum halde iki çantam da tıka basa. Oğlana da kendime de acıyorum. Hadi hayırlısı!..

Otelin bahçesindeki restorana oturmuş yazmaya çalışıyorum ama gözlerim kapanıyor, odaklanamıyorum.

Bu arada bazı hediyelikler de aldım. Hiç arzu etmediğim halde çantalar üçe çıktı. Dilerim fazla tartmaz. Bir de ona para vermeyelim ☺.

Yorgunluktan yürüyüşü, tırmanışı unuttum. Sabah erkenden acenteye gidip D.B. ile son bürokratik işleri halledeceğiz. Ondan sonra Cumartesi, 18 Nisan'da Lukla'ya uçacağız ve ekspedisyonumuz başlayacak...

D.B. geçenlerde çok korkan bir Alman'ı bile ite kaka çıkartmış zirveye. Tamam, bende de korku var ama artık abartmıyorum.

Şu anda yanda konuşan Amerikalı bir kızın konuşmalarına kulak misafiri oldum. Pashupatinath'taki ölü yakma olayından e-posta mesajında aynen şöyle söz etmiş; “Çok güzel, ilginç ve aynı zamanda rahatsız edici. Rahatsız eden inançlarını gerçekleştirmeleri değil çok pis akan bir nehirden sefil çocukların ganimet çıkarmaya çalışmaları...” Ne diyeyim, aklın yolu bir...

Yahu hafif olsun diye karışık meyve suyu ve balık ızgara söylemişim. Şimdi geldi. Patlayacağım herhalde...

İşte kelek an geldi çattı. Acayip yorgun ve uykusuz olmama rağmen içimden yatmak gelmiyor. Ama ne çare ki artık tabanlarım sızlıyor ve gözlerimi açamıyorum. Daha da saat 19.30. Biraz okuyup ondan sonra uyumaya çalışsam bile en fazla 20.00 olur. Demek ki sabahın köründe uyanıp kitap okuyacağım...

17.04.2009, Cuma

15.00 - Aynen dediğim gibi oldu. Neyse ki sabahın köründe değil geceyarısı uyandım. Bir buçuk ikiye kadar kitap okuduktan sonra uyudum ve dinlenmiş olarak kalktım.

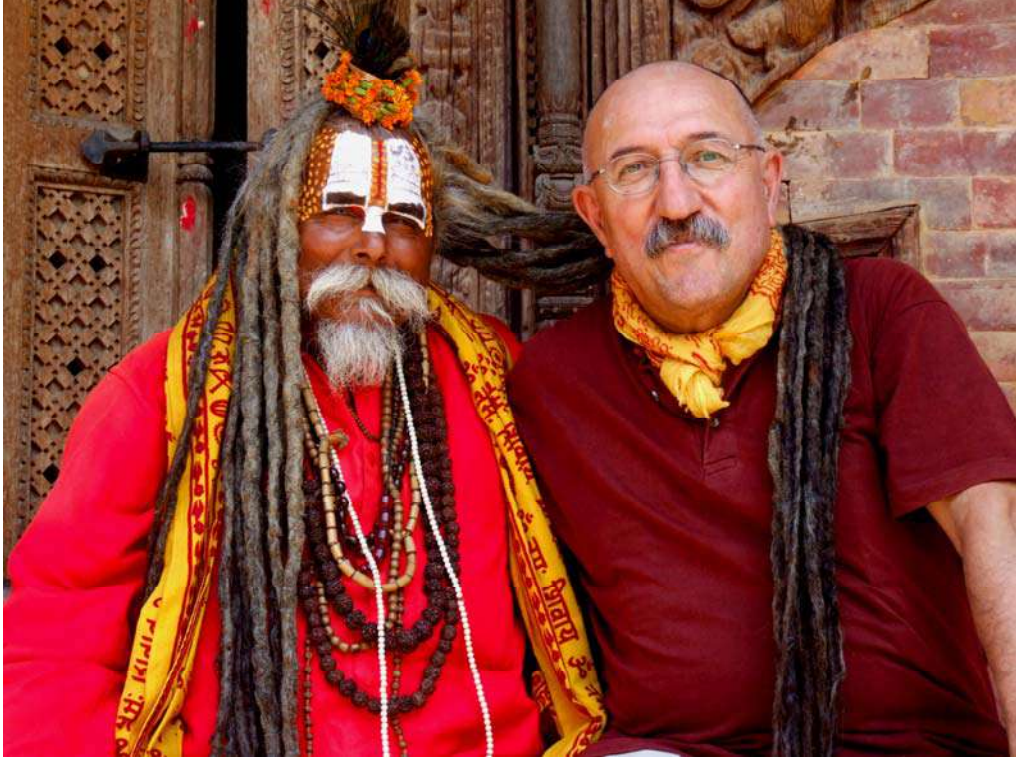
Biraz keyif yapıp sekiz buçukta kahvaltıya indim. Omlet ve çayla kahvaltımı yaptıktan sonra Asian Trekking'e gittim. Sanki bir iş varmış gibi çağırılmışlar beni, meğerse yokmuş. Yani varmış ama onlara takılmama gerek olmadığını söylediler ve akşam üzeri beşte buluşmak üzere ayrıldık.

Yapabileceğim tek iş olarak fotoğraf makinemi kaptım ve Durbar Meydanı'na yöneldim. Geçen sene en az iki kez gitmiş olmama rağmen ufak bir kaybolma yaşadım. Bilmiyordum ki Anadolu insanını da buraya yanımda getirmişim. Daha baştan tüm tarifler tek yön doğrultusunda: Düz git... Sağ, sol, dönmek gibi kavramlar yok. Düz git... Aynen benim Anadolu'lum gibi... Kendileri bildikleri için yönü bana göre değil kendilerine göre tarif ediyorlar. Hele bir keresinde tarif neredeyse çıkmaz sokakla noktalanacaktı. Aradan bir kaçamak buldum da ana yola çıkabildim.

İnanılmaz bir kent, her yer birbirinin aynı. Bilmiyorum öğrenebilecek miyim bu kenti!.. Yüzde bir öğrensem bile yeterli olacak...

Durbar Meydanı'nda yine klasik Sadhu fotoğrafları çektim. Bir tanesi teklif etmese benim aklıma bile gelmezdi. İyi ki teklif etti de Baba Sadhu ile birkaç poz fotoğraf çektirdim...

Ayrıntı fotoğraflarına da yer verdim bu sefer. Tapınakların birinde çeşitli Kama Sutra oymaları vardı. En az 10-15 tane bu oymaların fotoğraflarından yer aldı koleksiyonumda.

Otele yöneldikten sonra makinemin pili yarı yolda bitti. Yedek diye aldıklarımsa hiç çalışmadı. Eh, yapacak bir şey yok, otele geri dönmeli. Hem biraz da yoruludum. Hava da bayağı sıcak. Pilleri şarj ederken biraz dinlenir beşte de D.B. ile buluşurum.

19.00 – Programı iyice incelememişim için ufak tefek pürüzler çıktı, hallettik. Bu arada yük fazlalığı nedeni ile bir de taşıyıcı tutmamız gerektiğine karar verdik. İyi de oldu. Zaten taşıyıcı ücretleri de çok az, günlüğü 10-12\$. Dağda normalinden daha fazla kalacağız. Benim için çok daha iyi. Erkenden Katmandu'ya dönersem eminim aşırı sıkılacağım. Bu da fazla para harcamama neden olacak. Bu nedenle Chitwan'a bir gün daha ekledik. Böylece ilk programa dönmüş olduk. Yarının programında da ufak bir değişiklik oldu; 07.45'teki uçuşu 06.30'a almışlar. Sabah dörtte kalkmam gerek. Yine uzun bir gün olacak.

Öğleden sonra odada dinleniyor ve pillerin şarjı ile uğraşırken birden bayağı hoş, nefesli ve vurmali çalgılardan oluşan bir müzik duydum. Fotoğraf makinesini kaptığım gibi dışarı fırladım. Otelin önüne gelene kadar ses kaybolmuştu. Ne tarafa gittiler acaba ve neydi? Ayaklarım beni sola çekti. Bir veya iki çatal ayrımından sonra sesler yeniden gelmeye başladı. Adımlarımı hızlandırdım. Sesin kaynağını bulduğumda biraz düş kırıklığına uğradım; arkadan sanki bir okul bandosunu andırıyordu. Bense sanki bir festival, bir

karnaval görüntüleri ile karşılaşma beklentisi içinde idim. İyice yanlarına yaklaşp biraz geçtikten sonra birkaç poz fotoğraf çektim. Meğer düğün alayıymış... Bizimkiler gibi süslü bir araba ve bir insan konvoyu... Araç değil, insan konvoyu ve önde bu sevimli bando...

Yemek siparişini verdim. Yine balık, ama bu sefer pişiriliş tarzı farklı.

Otelde kalanlar, şu ana kadar gözlemlediğim kadarı ile, genelde Amerikalı, İngiliz ve Alman.

Biraz canım sıkılıyor. Para olmasa ne kadar güzel olurdu. Bencil davranıyormuşum gibi geliyor. Sanki Oya'mın ve Sarp'mın haklarından çalıyormuşum gibi geliyor. İyi ki böyle ufak hesaplar yapmayan dünya tatlısı bir karım ve olağanüstü akli başında bir oğlum var. Çok yaşayın siz tek aşklarım...

Ufff... Artık kesinlikle yalnız yurtdışı yok... Dağa gitsem bile planlarda mutlaka canım da olmalı. Tamam, onun zirvelerde işi olmasın ama hiç olmazsa ana kamplara veya oralara en yakın yerlere kadar birlikte gitmeliyiz. Yine bencil mi davranıyorum acaba? Belki, ama uzun soluklu ayrı kalamıyorum herhalde... Hele bu gurbet olunca...

Odaya çıkamıyorum. Halbuki çantalar kapanacak, duş alacağım ve sabah 04.00'te kalkacağım. Öf, öffff... Çok işim var, çooooook ;-))) Neyse odaya çıkışımı geciktirmek için söylediğim limonlu çayı içeyim de... Sonra... Odama çıkarsam birden heyecan fırtınasına kapılacağımdan mı çekiniyorum ne?!?!?!...

Aman yaaa!.. Bu akşamları kim çıkarmış? Hep gündüz olsa ne güzel olurdu!...

Can Dostlar,
Katmandu`da ikinci günüm. Kalan bürokratik eksiklikleri tamamladıktan sonra yarın sabah Lukla`ya uçuyorum ve ekspedisyon resmen başlamış oluyor. Dün gece 40 saatten sonra kafamı yastığa koymak büyük keyifti. Şu anda dinlenmiş olarak moral 1500`lerde seyrediyor. Olabildiğince kısa kısa da olsa sizleri gidişattan haberdar etmeye çalışacağım... Yüreğimde ve kollarımda beraber yol alıyoruz... Gönlünüzdeki yerimi sıcak tutun... Sevgi ve doğa ile yaşayın canlar... Geçkin Gezgin

- Sevgili Rüştü Abicim,
Kalbimiz seninle.
Mutlu dön..
Sevgiler..

YASEMİN GÜNGÖR

- RÜŞTÜ ABİCİĞİM GÖNLÜMÜZ VE YÜREĞİMİZ SİZİNLE.ALLAH GÜCÜNÜZÜ, KUVVETİNİZİ VE MORALİNİZİ DAİM ETSİN. SEVGİLERİMİZLE...☀️SERAP🌸KEVSER🌈RIDVAN. İYİ VE MUTLU HABERLERİNİZİ BEKLIYORUZ.

RIDVAN RIDVANOĞLU

--- KEVSER?!?!....
NÜFUSTA ARTIŞ MI VAR NE?
ALLAH ANALI BABALI VE ÇOK HUZURLU VE SAĞLIKLI OLARAK YETİŞTİRİR DİLERİM...
NAMCHE BAZAAR`DAN RÜŞTÜ DEDESİ ONA KUCAK DOLUSU ÖPÜCÜK VE SEVGİ YOLLUYOR...

- Anafilya'nın dağlardaki cesur yürekli temsilcisi... Bizim için de adımladığınız bu yolculukta ayağınıza taş değmesin. Sizinleyiz... Sevgiler...

SÜREYYA KÖLE

- Rüştü Abi Merhaba,

Güzel günler geçirmeni diliyoruz oralarda :)
Kalbimiz seninle.
Sevgi ve şans hiç eksik olmasın yanından...
Haberlerini bekliyoruz...

MÜGE FIRAT – ERKİN SARAÇ

- Hiç de imkansız değil, eminim hedeflerinizin hepsini gerçekleştireceksiniz, sadece moralinizi hep iyi tutun. İyi şanslar, keyifli geziler...

SEMRA ÇALLI

- Rüştü Hocam,

Giderken size güle güle diyemedim ama şimdiden başarılar diliyorum. Dikkat edin kendinize... Oraya varınca bütün sıkıntılar azalmıştır. Dönüşte sizi bekliyoruz:)

Sevgiler

EMRAH KÖŞKEROĞLU

- NAMASTE ... ROTA GRUBUNA MAİL ATMIŞSINIZ BENDE NEPAL'DEN 3 GÜN ÖNCE DÖNDÜM. KATMANDU, PATAN, BAKTAPUR, NAGARKOT, POKARA HAFİF TREKLERLE HİMALAYALAR'DA GEZDİK. UMARIM SİZİN DE EĞLENCELİ VE DE HER BAKIMDAN VERİMLİ BİR GEZİNİZ OLUR. SELAMLAR... SİZE YARDIMCI OLABİLİR MİYİM, BİLMİYORUM... İYİ YOLCULUKLAR

NEŞE TÜZÜN

- SANIRIM SİZ SAGARMATHA'YA ÇIKACAKSINIZ :) YOLUNUZ AÇIK OLSUN :)

NEŞE TÜZÜN

- Sevgili Dostum,

Senden aldığım bu güzel haber beni mutlu etti, her şey gönlünce olsun, haberlerini her an bekliyorum.

Saygılarımla

MÜSLÜM ÖNDEŞ

- Rüştü abi, haber alınca sevindik. Umarım iyi dinlenmişindir, kondisyonun zaten süperdir. Gönlümüzdeki yerin çok çok sıcak... Senin neler yaptığını merak ediyoruz, haberlerini bekliyoruz. Penez Atilla da çok selam söylüyor. Her şey gönlünce olsun, başarılar Rüştü abi.. Ha, bu arada senin Geçkin Gezgin rumuzunu geleceğin büyük gezgini olarak değiştirmeyi düşünüyoruz... Çok öpüyoruz, Rüştü abicim.

BELİR AHLAT

(Çevrenizde kaç kişi böylesine içten, böylesine sevgi dolu bir ileti alabilir? Ben mutlu olmayayım da kim mutlu olsun... Sen çok yaşa e'mi, can Belir...)

- Yolunuz açık olsun. Bizim için de gezin :O)

MEHTAP AYTAÇ

- Sevgili Seçkin Gezgin
Bir "iyi yolculuklar" da ben dilemek istedim
Ankaralı Gezginciler'in her üyesi gibi benim de kalbim sizinle beraber olacak...
Güle güle gidin ve gelin
Selamlar

TİMUR ÖZKAN

- Rüştü bey merhaba.
Geçen hafta küçük bir kaza geçirdim dolayısıyla maillerime uzun bir süredir bakamadım. Vayyy vayyy bizim gezginimiz bu sürede nerelere gitmiş. Sıze de bu yakışır ağabeycim. İzinizdeyizBaşaracağınızdan eminim...Sağlıkla gidin gelin...

KAÇKARIN TULUMUNU
ÇİĞDEMLERİN MORUNU
ÇAĞLAYANIN RUHUNU
AŞIP GELEN RÜŞTÜ BEY

KATMANDU'NUN YOLUNU
EVEREST DORUĞUNU
ZİRVELERİN RUHUNU
SOLUR GELİR...CAN DOSTLAR...

SİZE GÜVENİYORUZ...KENDİNİZE İYİ BAKIN... SAYGI VE SELAMLAR...

SİZİN KADAR GÜÇLÜ BİR KALEME SAHİP OLMASAM DA İÇİMDEN GELENİ YAZMAK İSTEDİM. SİZİ ALKIŞLIYORUZ... DUYUYORSUNUZDUR...

ASU ERÇİN

- Heyecanınıza ve iradenize gıpta ediyorum. Sağlıkla ve keyifle sürmesini ve sonuçlanmasını diliyorum.

ŞÜKRAN ÇAKIR

<http://picasaweb.google.com.tr/LikyaYolu/KATMANDU12009#>

18.04.2009, Cumartesi

07.45 – Sabahın köründe, 04.00’te kalktım. 05.30’a doğru nihayet taksi geldi. İlk program sanırım daha iyi olacaktı. Zira sabahın erken saatleri olması nedeni ile hava hala kapalı idi ve iyi görüntüler alamadım.

Katmandu havaalanına geldiğimizde bir hengamedir gidiyordu. Fakat sorunsuz girdik bekleme salonuna. Kısa bir süre sonra uçağa binmek üzere çağırıldık. Uçağa ulaştığımızda görüntü pek te hoş değildi. Uçak çok küçük ve

hiç te güven verici değil... Kargo yüklenene kadar otobüs içinde uçağın yanında bekledik. Zira kargo yolcudan daha önemli!... Bayağı uzun sürdü kargonun yüklenmesi. Binebilirsiniz dediklerinde hepimiz koşuşturduk. Topu topu 11-12 kişiyiz. Ben dahil, yedisi yabancı. Amaç sol tarafta yer kapmak. Ama havanın puslu olması sonucu bu koşuşturma hiç mi hiç işe yaramadı. (Dönüşte hiç zahmet etmedim. Neresi boşa oraya oturdum.)

Uçağın içi daha da dökülüyor. Biraz sonra hostes pamuk ve şeker dağıttı. Ben Hakan'dan dolayı bildiğim için pamuğu yadırgamadım. Pamuğu uçağın aşırı gürültüsüne karşı kulakları tıkamamız için veriyorlar.

Pilotlar çok iyi bir kalkış yaptı. Ancak Lukla'ya yaklaşırken bir iki ufak hava boşluğuna rastladık. İşte o zaman biraz hoş oldum. Ellerim hemen tutunacak bir yerler aradı. Önümde oturan Amerikalı oğlan kolunu uzatıp eşinin bacağını sıkınca kıskanmadım desem yalan olur...

Yarım saat, kırk dakikalık yolculuktan sonra dünyanın en riskli havaalanlarından birine inanılmaz rahatlıkta bir iniş yaptık. İstanbul'a indiren THY ve Doha'ya indiren Katar Havayolları pilotları gelip burada ders almalı. Burası Tenzing-Hillary Havaalanı...

Daha güneş dağların ardından çıkmadığı için Lukla bayağı soğuk. Yerliler bile benim gibi kısa kollu giyinmemişler... Havaalanı çıkışı bir sürü gençle dolu. Bunlar iş umuduyla bekleyen taşıyıcılar.

Kumchung Lodge'da oturmuş sütlü çayımı yudumlarken yazıyorum bunları... Yolumuz uzun değil bugün, üç saat süreceğini söylüyor D.B. (Dhan

Bahadur). Fazla yorulmayacağız. Ama yine de göğsümde bir ağırlık var. Heyecan mı, ne?

Telefonu denedim ama şansım yok.... Çekmiyor...

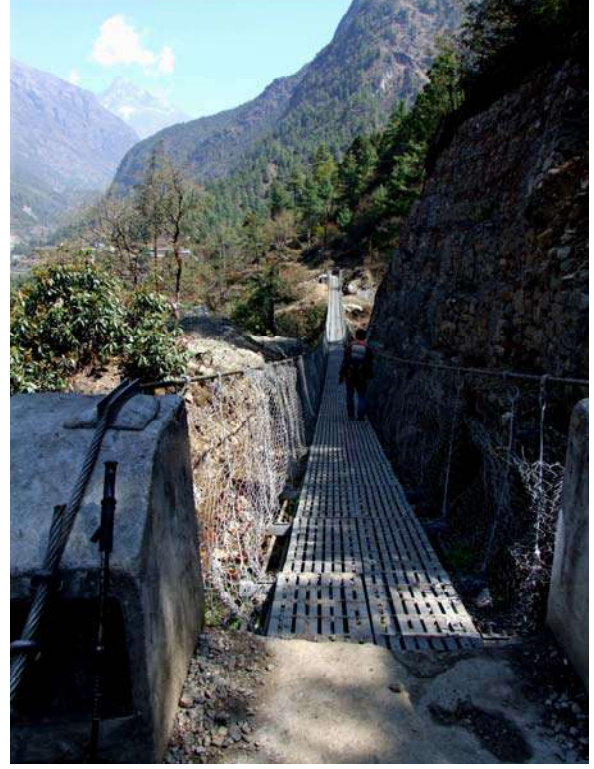
<http://picasaweb.google.com.tr/LikyaYolu/KATMANDULUKLA2009#>

13.00 - Shangri-La Guest House...

Phakding'deki konaklayacağımız yer burası. Bugünkü yürüyüş biraz fazlaca kolaydı, hemen bitti...

08.45'te Lukla'dan (2.804 m) hareket ettik. Rahat bir tempo ile 2.500 metreye indik ve tırmanarak 12.00 gibi 2623 metredeki Phakding'e geldik. En zorlu kısım, tabii ki tırmanış kısmı oldu benim için, her zaman olduğu gibi.

Yarının daha zorlu olacağını edindiğim izlenime göre söylüyorum. Özellikle son etap epey dikmiş... Biraz sohbet ettiğimiz Kanadalı baba oğul söyledi. Ama çok güzelmiş Namche Bazaar... Baba 71 yaşında ve oraya sadece iki günlüğüne gelmişler...

Taşıyıcım, Sunjae Rai, 19 yaşında sıkı bir çocuk. Neredeyse benim yarım kadar ama benden çok daha ağır bir çanta taşıyor... Benimki de fazla yahu!.. 12-13 kg. Trek için çok fazla... Anlamıyorum, gereksinimleri en aza indiriyorum, bir türlü ağırlık düşmüyor...

Uykusuzluk kendisini göstermeye başladı... Çenemi kapatamıyorum ve notlara odaklanamıyorum. Bari odaya çıkıp biraz uzanayım... Aslında, gece uyuyamam diye istemiyorum ama yalnızca bir-iki saatle duruyorum şu ana kadar...

Hava parçalı bulutlu ve iyi bir rüzgar var... Güneşte acayip yakıyor... Dışarıda otururken içeri kaçmak zorunda kaldım...

Yahu, olağanüstü kalabalık bu rota... Gelen gidenin haddi hesabı yok. Annapurna hiç böyle değildi. Bir dakika biri geçmesin diye bekliyordum, olmuyor... Ya aşağı, ya yukarı birileri gidiyor... Karşılaştığım Kanadalı çocuk

şu anda ana kampta en az bin kişinin olduğunu söyledi... Biraz abarttı gibi geldi bana ama gerçekten bu rota bayağı kalabalık.

Odaya çıkayım. Böyle olmayacak. Karnım da aç değil. Çantadan protein bar indireyim mideye. Yükü de hafifletmiş olurum. Bugün çantaları boşaltıp yeniden düzenlemek hiç gelmiyor içimden. Yarın Namche Bazaar'a ulaştıktan sonra fazladan bir gün kalacağız, o zaman hallederiz...

Telefon Katmandu'dan ayrıldıktan sonra iptal... Belki Namche'de çeker dedi D.B. İnterneti sorduğumda, burada saatinin 600 Namche'de ise 200 Rupi olduğunu söyleyince vazgeçtim internet sevdasından...

En önemli şeylerden birini almayı unutmuşum... SABUN... Onu burada almak zorundayım...

Aaaa... Tamam ara veriyorum!..

(O tarihlerde, 1\$ = 80 Rupi ve 1 Euro = 120 Rupi civarında idi...)

17.20 – Beşe doğru aşağı indim ve dün akşamdan beri protein barı saymazsak ilk kez bir şeyler yedim... Sarımsak çorbası (150 Rupi) ve sarımsaklı omlet (180 Rupi). Geçen seneki aynı ekspedisyonu yapan Explorer'daki arkadaşların menülerinde önemli bir yer tutunca ben de onlara ayak uydurayım dedim... Yalnız çorba çok zayıf kaldı... Geçen seneki çorbanın adını bir türlü hatırlayamadım... O başlı başına bir yemektir... Deneye deneye bulurum artık.

Sanki "Ra-ra Noodles, vegetable & egg" olabilir... Sebzeli, yumurtalı bol kepece erişte çorbası... Pek te lezzetli oluyor...

Bu arada en büyük eksik kendini gösterdi; SABUN... Geçen sene Janset üstüne basa basa söylediği için sabunu Katmandu'dan temin etmişim... Neyse bu pansiyondakiler de satıyormuş, bir tane edindim... (30 Rupî) Acaba Katmandu'da 10-15 Rupî olan su acaba burada ne kadar? Aldım ama sormayı unuttum. (120 Rupî imiş) Geçen sene lezzetine vardığım ananas suyu bu sene de favori içeceğim olacağına benzer. (180 Rupî)

Ara ara böyle fiyatlardan söz ederek bayacağım insanları belki ama bu konu benim açımdan hemen hemen tüm gezi yazılarındaki en büyük eksik. İnsan seyahate çıkarken bütçesini nasıl ayarlayacağını bilemiyor.

13.30 gibi dinlenmek için çıkmıştım odaya, gel gör ki yorgunum diye çanta düzenlemesini Namche Bazaar'a bırakan ben iki çantayı da boşaltıp yeniden yerleştirdim. Benim için iyi oldu ama garibim taşıyıcıya çok az da olsa biraz daha yük bindi. Amaç o değil mi ama? Niye taşıyıcı tuttuk? Ben daha rahat yürüyeyim diye... Uyku tulumunu çıkarmayacaktım ama denemek için çıkardım. Hiç öyle pufuduk değil. -20° konusunda tereddütlüyüm, dilerim beni yukarılarda dondurmaz.

Dinlenmek üzere uzandığımda önce uyku tulumuna girip te uzun süreli dalmayım diyerek üstüme polarımı örttüm ama biraz sonra bacaklarım donmaya başladı. Sonunda dayanamayıp fermuarı açık olarak üstüme örttüm, pek te güzel oldu. Zira hava acayip döndü ve pencereler kapalı olmalarına rağmen her tarafından rüzgar üfürüyor. Hava iyice kapattı. Her an yağmur indirebilir.

Bu notları üşüye üşüye yazarken bu soğuk havada yapılacak en iyi şeyin tekrar odaya çıkıp yatmak olduğunu düşünürken kulağıma uzaktan bir gitar sesi geldi. Baktım karşı pansiyonda sobayı yakmışlar kimi kağıt oynuyor, kimi gitar

çalıp şarkı söylüyor, kimi de sohbet ediyor. Bizim burada ise benden başka kimse yok. Tabii soba da yanmıyor. Daha önce yolların kalabalığından söz etmiştim. Eeee... Ne iş bu? Nerede bu insanlar? Bu pansiyonda da benden başka birilerinin olması gerekmiyor mu? Kendime göre iki neden buldum ama karşı pansiyonun durumuna ne demeli? Birinci nedeni: Lukla'ya dönenler için kalmak anlamsız, zira 1.5-2 saatte Lukla'ya ulaşabilirler. İkinci neden de; Ana kampa gidenler için konaklamak açısından erken o nedenle bir sonraki yerleşim yerine gidiyor olabilirler.

Karşı taraf iyice neşelendi. Şerpalardan biri flütle Nepal müziği yapıyor. Bir yürüyüşçü gitarla eşlik ediyor, diğerleri de tempo tutuyor. Onlara bakmak için ayağa kalktığımda bir not gözüme ilişti:

“Lütfen pillerinizi şarj etme ücretini sorun...”

Bu güzergah bana bir yerleri mi anımsatıyor ne?

Geçen sene Annapurna Ana Kampa çıkarken oradaki fiyatlar daha düşüktü ve hiçbir yerde şarj için ücret talep etmemişlerdi. Bu güzergahtakiler abartmış gibi geldiler bana. Daha ilk konaklama noktasındayım uçukluk sudan başladı. Çalışan çocuğun dediğine bakılırsa yemek fiyatları da çıktıkça fırlayacak. (Çok aşırı artışlar olmadı, en büyük fark su fiyatlarında...) İyi ki fazla fazla döviz bozdurmuşum. Ama onun bile yetebileceği konusunda artık emin değilim. Bu seyahat bana biraz tuzluya malolacaktı gibi görünüyor.

İnsanın yanında konuşacak kimse olmayınca kaleme sarılıyor galiba ama ondan da sıkıldım.

<http://picasaweb.google.com.tr/LikyaYolu/LUKLAPHAKDING2009#>

19.04.2005, Pazar

14.00 – Dün gece inanılmaz kötü bir gece geçirdim. Pansiyonda benden başka kimse olmadığından 19.00-19.30 gibi odaya çıktım.

Azıcık okudum, sızmışım... Ne kadar bilmiyorum.

(Heeey.... Geçen sene sevdiğim çorbayı buldum; “RaRa Noodle Soup with Vegetable”... Bu yazıya sonra döneceğim, şimdi izin ver de çorbamı bir afiyetle içeyim...)

Uyandım, saçma sapan düşünceler kafama üşüşmeye başladı...

- Ne işim var burada?
- Yalnız gelmek şart mıydı?
- Riske mi atıyorum kendimi?
- Hasta olayım, bu işten geri adım atayım. Baksana zaten boğazım yanmaya başladı...
- Hiç olmazsa Everest Ana Kamp ve Kalapattar'ı yapayım, sonra kaçacak bir yol bulurum.
- Island Peak'e yaklaşınca yükseklik hastalığına yakalanıp kaytarırım. Ama o zaman dostlarımla isimleri yazılı kartı kim zirveye taşıyacak. Tüh beee!.. Kaçış yok galiba...
- Tek yol hastalık ama!..
- Her şeyden önemlisi, eşim ve oğlumun hakları ne olacak? Onlara karşı büyük haksızlık değil mi bu?

Daha tonlarca soru, bahane, kafa karışıklığı... Lanet olsun, önemli bir etkinlikte yalnız olmak ne kadar zor. Sevgili defterim, işte şimdi daha fazla takdir ediyorsun değil mi sevgili Nasuh ve Tunç gibi olağanüstü insanları? Ve onlar gibi nice Türk dağcılarını... Tüm böylesine sorulara ve bunlardan daha berbatlarına rağmen, değil 5.000 metreler 8.000'lerin üstüne kaç kere ve çoğu kez tek başlarına çıktılar... Hepsinin, ama öncelikle bu ikisinin, önünde saygıyla eğiliyorum.

Bir uyuyor, bir uyanıyorum... Sıkıntıdan mı, sıcaktan mı nedir, uyanmalarım hep sırsıklam ter içinde oluyor.

Neyse zar zor sabahı ettim. Dün yerleştirdiğim çantalara dışarıda kalan son bir iki eşyayı ve uyku tulumunu da yerleştirdim. Hava neyse ki parçalı bulutlu, benim dün geceki duygularım gibi kapkaranlık değil. Güneş azıcık ta olsa yüzünü gösterince moralim düzeliyor... Nedendir bilinmez!.. Ben artık bu güneşe tapacağım, kızma lütfen sevgili defterim ama o yokken ben bir hiçe dönüşüyorum.

Aşağıya çantaları indirdim. Bir an garip bir takım bakışlarla karşılaştığımı hissettim. Ufak sırt çantası tamam da, bu büyük ve ağır olanı bu yabancı taşıyıcı tutmasına rağmen neden kendisi taşıyor ki? gibisinden bakışlar... İnan, canım defterim, alışmamışlar adamlar böyle davranışlara...

D.B. ile, dünyamızı terk ettiği için ona hala çok kızgın ve üzgünüm, bu yazıları ona delicesine kızarak yazmayı ne kadar isterdim... Hain, bana bu

birikimimi boşaltmaya bile izin vermeden bizleri terk etti... Bana Hristiyan olduğunu söyledin ama, hayır, sen hala ataların gibi Budist'tin ve işte bu nedenle de mutsuzdun.

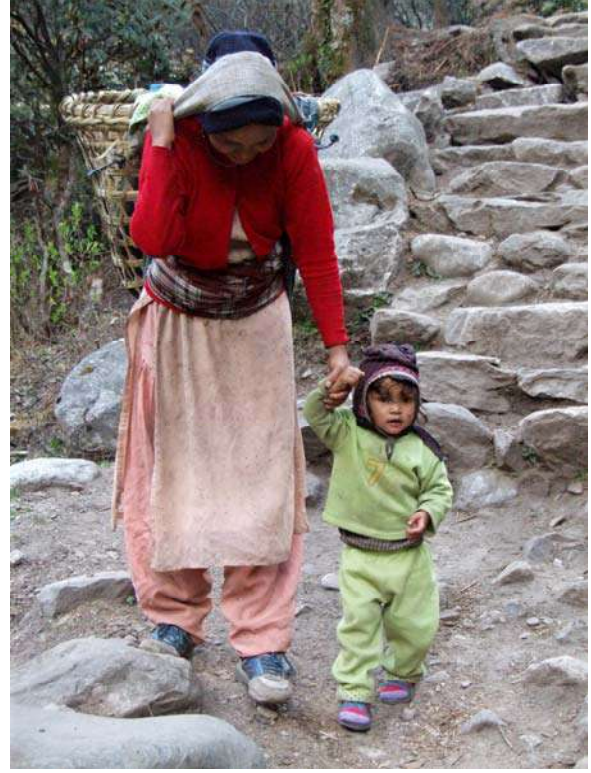
Evet, D.B. ile birlikte bir iki sohbet ederek limonlu çayımı içtim. Şu anda akşamki ruh daralmasından eser yok. Aslında biliyorum ruh daralması neden kaynaklanıyor... Yarım, yani yarım yok... Karım yok... Hadi züğürt tesellisi olsun, dertleşecek bir dost yok...

Hava iyice açtı. Canavar gibi çıktık yola. Yollar anormal kalabalık. Bir de D.B. şu anda düşük sezon olduğunu ve yolların تنها olduğunu söylüyor. Esas trekking yüksek sezonları Temmuz, Ağustos ve Ekim, Kasım imiş. O dönemlerde insanlar neredeyse kuyruk oluşturuyorlarmış...

Yahu, popüler bir dağa da bu yüzden artık tırmanmak duygusundan yavaş yavaş vazgeçmeye başlıyorum sanki... Everest Ana Kamp tırmanışında bile düşük sezonda bu kadar insan olursa... (Ama Ağrı'ya tırmanacağım, bir şekilde bu gerçekleşecek ve sevgili Tümay'dan daha güzel fotoğraflar çekeceğim... ;-)) [Ne alaka deme, ben de bilmiyorum... O arada bir yere sıkışverişen bir düşünce olsa bu!..] {Kahretsin, bir yazıyı yazarken bir konuyu bitirmeden o yazıdan uzaklaşırsan böyle olur işte... Önce yazdığını bir okusana devam etmeden, neyse...}

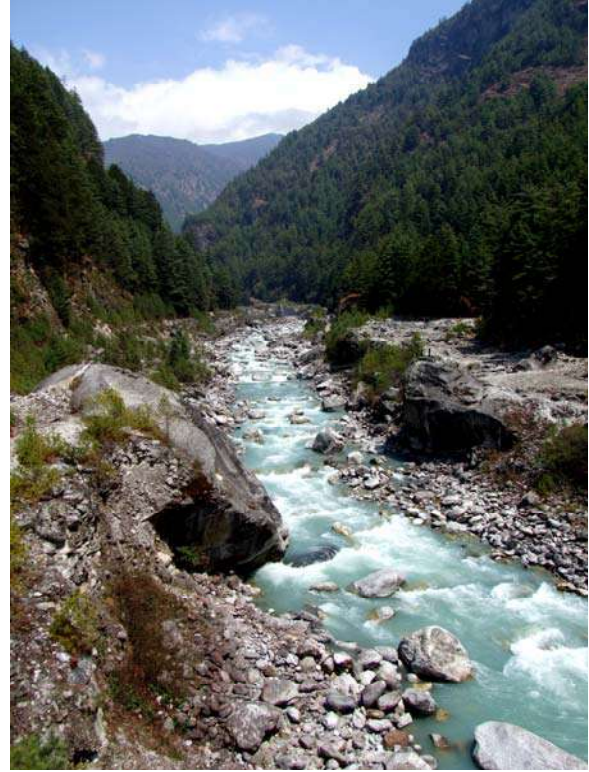
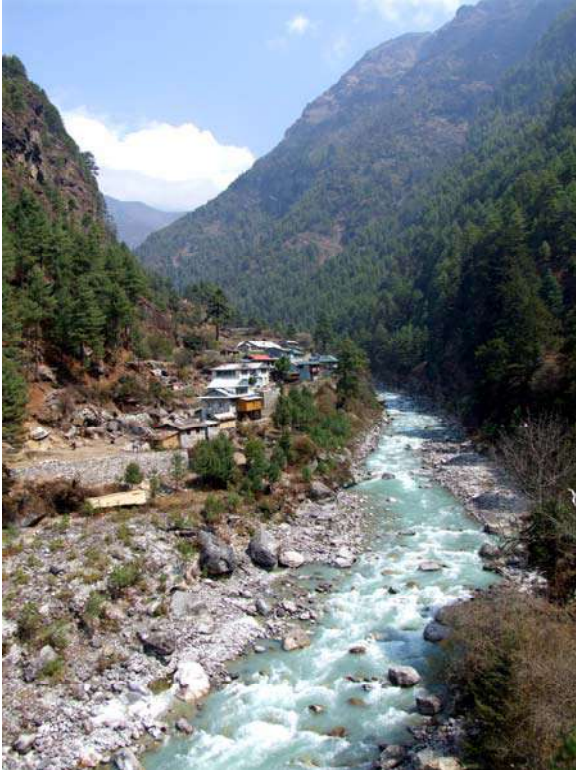
Ne diyor bu adam deme... Bu adam duygusal bir adam ve bir an bir şey düşünebilir ve onu söyler sana ama bir bakmışsın hiç alakası olmayan başka bir konudan bahsetmeye başlamış... Yaşam işte böyle bir şey...

Güneş yavaş yavaş yüzünü göstermeye başladı. Yürüyüş, işte böylesi ortamlarda güzel. Hem zorlu değil hem de yürümek için hava çok rahat. Yolda bir çay molası verdikten sonra resmi olarak Ulusal Park'a girişi gerçekleştirdik...

Bazı yerlerde zümrüt yeşili ve bazı yerlerde turkuaz akan bir nehrin yanı sıra vadi boyunca keyifli bir yürüyüşe başladım. Aaaa, bir de baktım az rastlanılan ufacık bir düz alanda Lukla'da tanıştığım Amerikalı iki arkadaş yayılmış keyif yapıyorlar. Lukla'dan sonra burada çadır kurmuşlar. Onların ekspedisyonu bir noktadan sonra bizimkinden ayrılıp değişik bir rota izleyerek yeniden Lukla'ya dönmek üzere planlanmış. Bütün bu süre zarfında çadırda konaklama yapacaklar. Bir dahaki ekspedisyonumda bunu ben de düşünmeliyim...

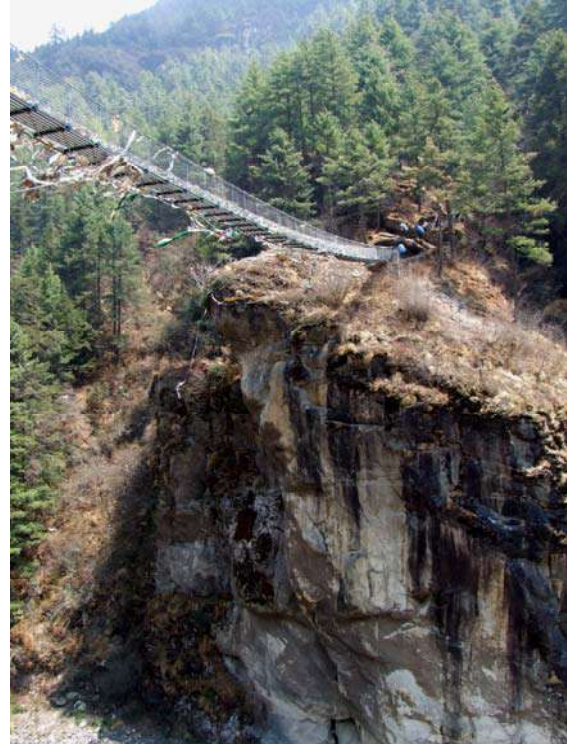
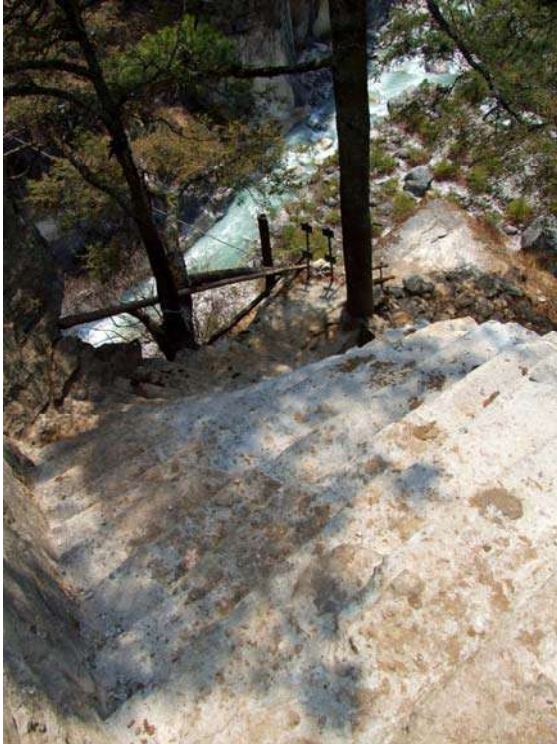

Bir süre daha ilerledikten ve bu ortamın olağanüstü güzelliğini içime sindirirken uzakta üzerinde bit kadar insanların olduğu uzunca bir köprü görüldü. Ehhh..., dedim... Hakan'ın sözünü ettiği zorlu bölüm başlamak üzere. O arada aklıma şu düşünceler üşüştü; buraya geliş nedenlerimizden biri de bu değil mi? Her adımımız, armut piş ağzıma düş gibi lay lay lom olsa kısa zamanda sıkılmaz mıyız?

Köprüye ulaşana dek bayağı dik bir tırmanış yaptım. Basamak tırmandım desem daha doğru olur... Ruhum gereksinim duyduğu güzellikleri emercesine içine çektiği için bu tırmanış bana pek dokunmadı... Ama Hakan'ın bahsettiği de bu kadar basit olmamalı... Köprüyü geçtim... Sanki iniş gibi bir şaka yaptıktan sonra sonsuz tırmanış başladı. Düz tırmanış olsa daha kolay, ama çoğunluğu, ve hem de önemli çoğunluğu, BASAMAK. Burada bir artı ile başladım; buraya gelmeden önceki Cumartesi yaptığım antrenmanda yakaladığım bir nefes alma yöntemi inanılmaz derecede yaradı...

Tırmanış başlarında gülümseme ve merhabalarla başlayan bir arkadaşlık ilerleyen adımlarda sohbette dönüştü. Fakat Namche Bazaar'a kadar çok yakın yürürken, bir onlar önde bir ben önde, Namche'ye girmeden irtibatı kaybettik. İsrail'li genç bir çift. Şeker çocuklar. Oğlan ya kıskançlığı ya da yabancılara karşı, hele ki Müslümanlara karşı, çok temkinli yaklaşması gerekliliği ile olsa gerek, bayağı mesafeli davrandı ama kızcağız çok şeker ve sevecen. İngilizcesi o kadar iyi olmamasına rağmen sohbet canlısı...

Lanet olsun... Bu iş keyifli olmaktan çıkmaya başladı... Çık çık çık çık çık çık, yine çık çık çık, yine çık çık çık.... Offff... Bitmeyecek mi bu sonsuz çıkış... Arada küfür mü etmeye başladım ne?..

Biraz soluklanmak için durduğumda az ileride oturmuş Nepalli gezgin bir ailenin babası laf attı ve konuşmaya başladık. Kendisinden en az 20 yaş büyük olduğum halde böyle bir işe kalkıştığım için kutladı. Onlar sadece Namche'ye kadar çıkacaklarmış. Ondan sonra geri dönecekler. Ben, daha devam edeceğimi ve Everest Ana Kampa çıkacağımı oradan da Kalapattar'a tırmanacağımı söyleyince gözleri faltaşı gibi açıldı. Bunun üzerine onu daha fazla şoka sokmamak için Island Peak'i de deneyeceğimi söylemedim. 8-9 yaşlarındaki oğlu Namche'den Everest Ana Kampa helikopterle mi gideceğimi sordu. Yoo... Yürüyeceğim deyince şaşkın şaşkın baktılar bana. Tabii ben de acayip havaya girdim. Ben neymişim be babam? ;-)))

Seninle konuşmaya başladığımdan beri duygusallaştım. Hayret, benim için çok yeni bir şey, çok şaşırdım ;-))) Arada gözlerim doluyor... Hele benden haber aldıktan sonra aşkımdan gelen "Şükürler olsun!.." iletisi bardağı taşıran son damla oldu.

Öfff... Yürüyüşe dön...

Haydi dayanın bacaklarım... Siz neler gördünüz beee!.. Şimdi mi pes edeceksiniz? Olası mı? Sürükleye sürükleye de olsa seni pansiyonuna ulaştıracağız.

Bir viraj... Döndüm ve işte Namche karşımda. Daha epey yol var ama olsun hedef artık görüldü... Kardeşim, işte Himalayalar bu... Köyü kuracak düz bir alan mı var ki?... Set set tepelere yükselen gelişmiş bir köy... Köy dediğime

bakma bence bayağı bayağı bir kasaba burası... Hele Nepal standartlarına göre... Anıtsal giriş kapısından geçerek sonunda girdim köye ama ne fayda tırmanmak bir türlü bitmiyor. Sanki şu ana kadar çıktığım basamaklar yetmiyormuş gibi bir de köy içinde tırmanmaya devam. Ha gayret Rüştü, ha gayret... İki-iki buçuk saatlik tırmanışın üstesinden geldin şurada birkaç yüz basamağa mı pes edeceksin? Zor beee... Gitmiyor adımlar. Aha... D.B. kayboldu. Ülen, beklesene beee... Şimdi bu adam sağa mı gitti yoksa sola mı? Gariptir ayaklar sağa döndü... Yüz metre gittim gitmedim baktım bir pansiyonun önünde oturmuş beni bekliyor. Heyyy... Ulaştım!... ☺

Hemen odaya çıktık. Büyük ve ağır olan çantam zaten önceden odaya çıkarılıp bırakılmış. Bir yatağa D.B. çöktü diğerine ben. Manzara berbat. Hava kapalı. Ben yorgun ve gerginim. Pencereden bakıyorum burnumun dibinde bir dam... Yarın da buradayız. İnsan yalnız olunca ya bir başka insan ya da manzara arıyor odasında. Burada ise ikisi de yok. Biraz çıkıştım, alındı D.B.'de ama ne yapayım? Kalktı odadan çıkacak, ben de kalktım omzuna vurarak, “Neyse, boşver!..” diyerek gönlünü almaya çalıştım. O sırada onun oturduğu yatak tarafına gelmişim, baktım, işte, tam istediğim gibi olmasa da keyif verecek bir manzara var karşımda. Hah beee... D.B. işte bu... Benim istediğim bu. (Sanırım, bana tavır koyması ve benimle hiç ilgilenmemesi bu andan itibaren başladı... Ona çıkışmam onuruna dokundu demek ki!.. Kahretsin...Artık üzölmek ve pişman olmak için çok geç..) Çantaları olduğu gibi bırakıp aşağı indim. Hemen ananas suyum söyledim. Ondan sonra da sevgili RaRa çorbamı. Ohh, bee!.. İyi geldi!.. Üstüne bir de sıcak limon çayı... Ufff... Bu daha da iyi geldi...

19.30 - Hayret edilecek bir şey, bugün ikinci kez yemek yedim. Sarımsaklı çorba ve patates kızartması (bunun yarısını da D.B.'ye barış antlaşması için verdim, yemeğimi seninle paylaşıyorum gibisinden). Karnım tok sırtım pek saatin ilerlemesini bekliyorum ki yatayım.

Öğle yemeğinden sonra internetin başına geçtim. Olağanüstü iletilerle karşılaşınca ağlamamak için kendimi zor tutum. Etrafta kimse olmasa ağlayabilirdim de... Durumumu bildirir bir teşekkür yazıp ileti kutumu temizledikten sonra pansiyona döndüm... Aaaa... Sürpriz!.. Pansiyonda benden başka biri var...

Bir Alman hanım, ben yaşlarda. Hannover'denmiş. Bir üst yerleşimde rahatsızlanıp geri dönmüş (yüksek irtifa hastalığı – artık 3440 metrelerdeyiz). Namche'de ikinci günü, yarın aşağıya inmeye başlayacak. O da yüksek irtifa hastalığına karşı sarımsaklı çorbanın yararlarından söz etti. Rahatsızlandığında sarımsağı sevmediği için içmek istememiş ısrar üzerine zorla içince bayağı rahatlamış. Dünün acısını çıkarırcasına bol bol sohbet ettik. Budizm'e adanmış ve kendisini bu konuda geliştirmek için buralarda. Hemen hemen her Alman gibi o da Türkiye'yi ziyaret etmiş. Daha bir sürü şeyler konuştuk... Bir zamanlar onun da hippie olduğu gibi konular... Ve İngiltere...

Şimdi de sohbetten yoruldum ve kalemi elime aldım. Yan tarafta şeker bir İspanyol çift bir yandan yemek yeyip bir yandan da neredeyse durmamacasına konuşuyorlar. Genelde yalnız olmayanlar başkaları ile konuşma gereği duymuyorlar, tabii meraklı değillerse.

Soba mı artık ısıtmıyor yoksa ben yorgunluktan üşümeye mi başladım? Sıcak bir limonlu çay içeyim ondan sonra da erken de olsa odama çekilip biraz okuyayım.

<http://picasaweb.google.com.tr/LikyaYolu/PHAKDINGNAMCHEBAZAAR2009#>

DOSTLARI BİLGİLENDİRMEM ve ONLARDAN GELEN DİLEKLER

CANLAR,
İYİ Kİ BU İNTERNET VAR...
BENİ NASIL MUTLU EDİYOR VE DUYGULANDIRIYORSUNUZ TAHMİN
EDEMEZSİNİZ!..
İYİ Kİ VARSINIZ BEEEE...
DÜN GECE NASIL BİR BUNALIMDAYDIM, BİLEMEZSİNİZ...
YALNIZLIK TABİİ Kİ BUNUN NEDENİ, ÖZELİKLE DE KARIMCIĞIMIN
EKSİKLİĞİ...
AKSİ GİBİ KALDIĞIM YERDE TEK KUL YOKTU...
HAVA KARARDIĞI ANDAN İTİBAREN ODAMA ÇEKİLMEK ZORUNDA KALDIM...
HERŞEY ALEYHİME ÇALIŞIYORDU. ÜŞÜMEK, DERTLEŞEMEMEK, SAYIN
SAYABİLDİĞİNİZ KADAR...
GÜN YENİ YÜZÜYLE YENİ BİR DÜNYAYA DOĞDUĞUNDA BEN DE ARTIK
FARKLI BİR İNSAN OLDUM. ETRAFIMDA YAŞAM VAR, HEM DOĞA HEM DE
İNSAN... YOL NE KADAR ZORLU OLSA DA HİÇ KOYMADI. DÜŞÜNEBİLİYOR
MUSUNUZ 2-2,5 SAAT CİVARINDA HEMEN HEMEN TAMAMEN
BASAMAKLARDAN OLUŞAN BİR YOLDAN TIRMANIYORSUNUZ...
ULAŞTIM SONUNDA, HEM DE DÜN AKŞAM REHBERİMLE TESPİT ETTİĞİMİZ
SAATTEN 20-25 DAKİKA ÖNCE... DİNLENMEYE BİLE GEREKSİNİM DUYMADAN
BİRAZ ATIŞTIRDIM VE UZUN UZUN NOTLARIMI YAZDIM...
SİZLERE SAĞLIK DURUMUMU VE GELİŞMELERİ ANLATMAK İÇİN İNTERNET
KAFFEYE GELDİĞİMDE O OLAĞANÜSTÜ GÜZEL VE MORAL VERİCİ
İLETİLERİNİZİ GÖRÜNCE NASIL MUTLU OLDUM, NASIL MUTLU OLDUM... AMA
BİR ŞİKAYETİM VAR BU KADAR DUYGUSAL YAZMAYIN, ZİRA KAFEDE
İNSANLAR VAR ONLARA AĞLADIĞIMI HİSSETTİRMEMEK ÇOK ZOR OLUYOR...
(OLSUN SİZ YİNE DE YAZIN... ;-)))
YARIN BURADA DİNLENME VE EKSİKLERİMİZİ GİDERME GÜNÜ... TIRMANMA
MALZEMELERİNİN ÇOĞUNU BURADAN KİRALAYACAĞIZ... ASLINDA BANA
KALSA DEVAM EDERİM AMA RUTİN BU İMİŞ VE AKLİMATİZASYON İÇİN
GEREKLİ İMİŞ.
BUNDAN SONRA NE ZAMAN BİLGİLENDİREBİLİRİM BİLMİYORUM... AMA
MERAK ETMEYİN, HİÇBİR ŞEKİLDE KENDİMİ YIPRATMAYACAĞIM VE RİSK
ALMADAN BU EKSPEDİSYONU TAMAMLAYACAĞIM.
SEVGİ VE DOĞA İLE YAŞAYIN CANLAR...
İYİ Kİ VARSINIZ BEEE...
KARIM İYİ Kİ KARIMSIN...
GEÇKİN GEZGİN...

Not. BİR ŞEKİLDE YARDIM ETMEK İSTEYEN DOSTLAR DA SAĞOLSUN... DAHA
NE YARDIMI? HER KELİMENİZ BENİM İÇİN BİR DOPİNG...

- Merhaba Rüştü bey,
Sizi izliyor ve gayretinizden, coşkunuzdan keyif alıyoruz. İyi ki varsınız.
Sonuna kadar devam.
Selam ve sevgiler.

HALİM TATAR

- Bir erkeğe eşini ne kadar sevdiğini itiraf ettirmek için dağlara sürmek gerekmiş demek ki. Diyelim ki Sevgili Gezgin Dostumuz sevgisini öteden beri zaten sıkıntısız dile getirebilen biri; yine de bu, bir yöntem olarak denenemez mi dersiniz? Kim ki ıkınıp sıkındığı halde sevdiceği karısına onu sevdiğini söylemeyi bir türlü beceremez; sürelim öyleyse böylelerini dağlara doğru. Sevgili Gezginimize yaşam enerjisi aşıl原因an o muhteşem doğayı, böylesi tutuk tipleri ıslah etme alanları olarak kullanalım; ne dersiniz? Ne mutlu sevgisini haykırabilen herkese... İnanmışın değerler seni korusun Sevgili Gezgin; attığın her adımda o değerler sana yoldaş olsun. Sevgiyle...

SÜREYYA KÖLE

- Yolun açık olsun Rüştü abicim.
Raporunu bekliyorum.

CEMİL TALU

- BU KADAR DA İMRENDİRİLMEZ Kİ İNSAN. BEN DE AĞLADIM AMA
GELEMEMEKTEN.

MUSTAFA ASLANKURT

- Çıkışta internet olmadığından anlaşılan bu mesajı inerken okuyacaksın.
Bizler de seninleyiz, bugün trekkingde kulaklarını çınlattık.
Güzel anılarını dört gözle bekliyoruz.
Yolun açık olsun

NİHANİ BAYINDIR

- SEVGİLİ DOSTUM,
SİZİN TÜM HAZIRLIKLARINIZI TAMAMLAYIP ORAYA GİTMENİZ, BU
İŞE BAŞ KOYMANIZ BENİM EN BÜYÜK HAYALİMDİ. SİZİN
SAYENİZDE İNANIN Kİ BEN DE HER YAZINIZI OKUYUNCA
TIRMANIYORUM. SEN BİR DOĞURUYORSAN BEN DOKUZ
DOĞURUYORUM. SENİN BAŞARIN BENİM BAŞARIM OLACAK.
BU ZİRVEYE HEP BİRLİKTE TIRMANACAĞIZ. SADECE LİDERİMİZ
SENSİN BİZLER SENİ TAKİP EDEN SPORCULARIZ.
HAYDİ HEP BİRLİKTE ZİRVELERE DOĞRU DEVAM EDELİM
SAYGILARIMLA

MÜSLÜM ÖNDEŞ

(Sonradan eklenen bir not bu:

Canım dostum,

Ne kadar büyük, ne kadar yüce bir insansın sen be...

Bir insan bu kadar mı alçak gönüllü olabilir?..

Biz hala senin çömezleriniz be hocam... Ne lideri be? Sen hocam, can dostum dururken bize mi düşer liderlik?
Biz hala senin baş koyduğun yolda emekleyen bebeleriz...
Seni sevmem boşuna değil be dostum...
Sen büyük insansın...
İyi ki Kızlar Sivrisi'nde tanışıp dostluğumuzu geliştirmeye çalışmışım...
Bunları okuyan doğa yürüyüşçüsü ve dağcı dostlarım, dilerim sizlerin de böylesine bir Müslüm Hoca'nız olur...)

Dayanamadım, bu iki yazıyı ADKK'daki tüm dostlara yollamak zorundayım.

- Rüştü hocam insanın bazen en güzel şeyi olur yalnızlığı. En yalnız olduğunuzu hissederken birileri sizinledir. Dün Berçinçatak'ta zirveye doğru son adımlarımı atarken aklıma geldiniz. Benimle yürüdünüz. Yani buradasınız veya biz de orada, yani yalnız olmayacaksınız hiç. Yolunuz açık olsun.
Sevgiyle

METİN YILDIRAN

- Sağolun Rüştü Bey,
Yazılarınızla bizleri de oralara bir kez daha götürmüş oluyorsunuz.
Buradan sonra internet bulma imkanı yok diye hatırlıyorum. (yenileme yapılmamışsa tabii)
Bundan sonraki rotanız da çok güzel. Önce inişiniz var, sonra da orman güllerinin arasından yükseleceksiniz. Ve sonraki güzergahınız muhteşem :))))
Yolunuz açık olsun.
Selamlar, sevgiler.

TEZCAN EFENDİOĞLU

- Rüştü bey,
Keyfini çıkarın, insanların güzelliğini izleyin fotoğraflayın ve özellikle irtifa kazanırken çok yavaş ve sabırlı yürüyün, rehberler sizi her halükarda beklerler...
aklimatizasyon için en önemli şart bu, ÇOK YAVAŞ...
Sağlıcakla kalın

HAKAN POLAT

(Benim bu yürüyüşteki en önemli yardımcı ve destekçi dostum-G.G.)

- Sevgili Rüştü,
Ağrı'ya birlikte tırmanmıştık hatırlarsın.
Hikayenin başını kaçırdım ama sanırım Everest yolundasın.
Seni ben ve Züleyha çok sevmiştik (diğer arkadaşlar da) elbette.
Allah yar ve yardımcın olsun. Yolun açık olsun.
Sevgilerimiz ve iyi dileklerimiz seninle.
Kucak dolusu şans...

MELİH ARAT

- Değerli Rüştü Bey,
İnsanın neler yapabileceğinin ve ulaşabileceği yerlerin nerelere kadar uzanacağı
yolundaki bu mücadeleniz çok güzel ve müthiş...
Dikkat edin kendinize... :)

MELİH ERYAMAN

- RÜŞTÜ ABİCİĞİM DİLERİM VE UMARIM GÜZELLİKLER
İÇERİSİNDE SİNDİR,,
SEVGİ VE SAYGILARIMLA

NAZİFE MEMİŞ

21.00 – Bugün de dünün aksine dilim şişti... Bu kadar da konuşulmaz ki ;-))) Yukarıdaki notları yazdıktan sonra en az da bir saat İspanyollarla çene çaldım. Hem Alman hanıma hem de İspanyol çifte ZEITGEIST'ı pazarladım. Eve dönünce ulaşabilecekleri adresi veren bir ileti göndereceğim (Batılı gerçekten uygar mı? Bunu ben çok uzun yıllardır sorguluyorum. Neden diyeceksin!.. Bu iletiyi göndermemin üzerinden aylar geçti, hiçbir tepki, hiçbir yanıt yok o sevgili Alman ve İspanyol dostlardan... Bu uygar bir insana yakışacak bir davranış mı acaba?...)

Şimdi odama çekildim. Ama gel gör ki, uyuyana kadar pek rahat edemeyeceğim galiba. Sağ yanımda Alman sol yanımda İspanyollar yatıyor. Soluk alsan duyuluyor. Uyuyana kadar biraz sıkıntı çekeceğim gibi görünüyor. Bir an önce yatayım bari...

20.04.2009 – Pazartesi

10.45- Hava kapatınca insanın keyfi kaçıyor, ve büyük olasılıkla bu böyle sürecek gibi. Kendimi ona göre koşullandırıp moralimi yüksek tutmalıyım.

Sabah 06.00'da uyandım. Daha önce de doğanın çağırısı üzerine ara ara uyandım, odada boş bir büyük şişe buldurmak işe yarıyor. Maalesef, siz sevgili kadın dostlarımın böyle bir şansı yok... Eh... Biraz üşüyeceksiniz artık... O sıcak uyku tulumundan çık, giyin, yetmiyormuş gibi buz gibi bir havaya çık... Zoooor, çooooook zor... Hiç keyifli bir iş değil. Üstüne üstlük bir de zaten kaçmak için fırsat kollayan uyku var...

Sabaha karşı boğazımda bir acıyla uyandım. Yutkunmak biraz zor. Anlayamıyorum, önce faranjit sandım... Ama yok, hiç benzemiyor. Bademcik mi acaba diyerek boğazımı dışarıdan yokladım. Yok, hayır değil... Beş altı saat geçti ilk hissettiğimden bu yana, sanki boğazımda bir şey takılmış kalmış gitmek bilmiyor, ama şimdilik baştaki acı yok. Dilerim başıma iş açmaz.

Limonlu ballı çayımı içtikten sonra yediye doğru aklimatizasyon tırmanışına başladık. Daha başlar başlamaz bu işin hiç te kolay olmadığı ortaya çıktı. Uzunca bir basamak tırmanışı sonunda, dil bir karış dışarıda ve ciğerlerin oksijen oksijen diye haykırdığı bir anda ilk hedefe ulaştık. Askeri bir garnizonun içindeki müze ve seyir terası. Maalesef hava çok güzel ve güneşli olmasına rağmen yükseklerdeki yoğun pus nedeniyle Sagarmatha'yı (Everest) göremedik. Müzeye doğru giderken ileride bayağı dik bir tepenin çeşitli seviyelerinde insanlar gördüm. D.B.'ye gösterdiğimde, "Biz de oraya tırmanacağız" demez mi!.. Yandım!.. Sagarmatha, ana tanrıça ne olur yardım et bana...

Müze çıkışı Nepal'li aile ile karşılaştık. Onların da niyeti karşıdaki tepeye tırmanmakmış. Benim hedefim daha yukarılarda olmasa hayatta ben tırmanmazdım oraya ve karşılıklı gülüştük. 3.440 metreden başladık deliler gibi dik çıkışlar ve bir de basamaklı olması insanı daha da zorluyor. Her zaman olduğu gibi, ara ara kendime kıza kıza, ara ara moral vere vere tepeye ulaştım; 3850-3900 metre... Ağrı ve Süphan hariç Türkiye'deki en yüksek dağlara tırmanmış oldum... Kendimi gayet iyi hissediyorum. Boğazımdaki tırmalama olmasa daha iyi olacak. Bu da çok seyrek te olsa aksırmaya neden oluyor, delicesine kaşımak istercesine...

Tepede bir çay içtik. O arada Oya'ma ileti yazıyorum, D.B. "Kötü hava!... " dedi.. Ne diyor bu yahu bu deyip kafamı kaldırıncı, aaa... olamaz!.. her yanımız bulutlarla kaplı. 20-30 saniye önce pırıl pırıl bir hava varken birden bulutlar içinde kaldık. İşte size dağ!.. Dağla şaka olmayacağını ve anında havanın değişebileceğini akıldan çıkarmamak gerekliliğini unutmamak gerek...

Keyifli bir iniş geçtik. Gerçi çıkışta ciğerler zorlanırken inişte de bu sorumluluğu dizler alıyor. Yine de iniş fazla yıpratmadı beni. Yolda muhteşem bir çiçekle karşılaştım. Zambağa benziyor ama ancak ülkeme döndüğümde adını öğrenebileceğim.

Çarşıya gelince bir kafa feneri aldım. İyi bir şeye benziyor. Bayağı para verdim. Yanlış hesaplamışım, inşallah kazık yememişimdir. Gereksinimim vardı diye düşünüyorum...

Burası Annapurna ana kamp yolundan daha soğuk gibi. Soyunmaya çekiniyorum. Normal... Annapurna ana kamp 4130 metre, biz bugün neredeyse o yüksekliğe yakın bir yere çıktık... (3.850m)

Ülkemde görmek, duymak istemediğim bir görüntüyle karşılaştım. Uzakta bir noktada D.B. birilerini gösterdi ve hasta taşıyorlar dedi... Battaniyeye sarılmış bir sedye üzerinde bir insanı dört kişi omuzlarda, o dik yokuşlardan yukarıya çıkarıyorlar. Namche'de yalnızca bir sağlık ocağı varmış. Demek derdine orada çare bulamadıkları için buradan bir buçuk iki saatlik mesafede olan Hillary Hastanesine götürmeleri gerekmiş...

Dün de bayağı bir hareket vardı. Everest'e doğru en az üç helikopter geçti. Bu genellikle hayra alamet değil, zira helikopter demek bir sorun var demek. Ya bir hastalık, ya da bir dağ kazası...

Bu durumlarda helikopter fiyatları şöyle:

E.A.K.'tan 2.600\$

Dingboche'den 2.000\$

Lukhla'dan 1.000\$

Dilerim bu ekspedisyona soyunan hiçbir dostum için bunlara gerek duyulmaz...

Üfff, pansiyonda oturmaya devam edersem soğuktan iyice uyuşup kalacağım. Çorbamı içeyim. Biraz şehri keşfe çıkayım. Keşfi ileri atıp

duruyorum zira bizim kasabalar gibi değil ki... Kaş, Kalkan gibi yerler bile düz ayak burası ile kıyaslanınca.

15.00- Yapacak bir şey olmayınca yine defteri çıkardım. Şu anda bulutların içindeyiz ve bayağı soğuk...

Pansiyonda yine tek yabancı benim. Akşama kadar gelen olmazsa yine sıkılacağım demektir. Bir sürü Nepal'li çocuk var ortalıkta., ama konuşamıyoruz ki. Ya çok az ya da hiç bilmiyorlar İngilizceyi. Şansıma bir de link hatlarında sorun var, dört saattir internet bağlantısı yok. Bari o olsa...

Aslında şu anda çok eğlenceli bir iş yapıyorum ama kıskanma diye yazmamıştım, dayanamadım söyleyeyim bari... Bir saat önce saati yüz rupiden telefonumu şarja bağlattım. İnanılmaz bir heyecanla şarjın tamamlanmasını bekliyorum;-)))

16.00- Çıktım deli danalar gibi oradan oraya gittim, yok vakit geçmiyor. İnternetleri kontrol ettim, hayır, yok... Yine kürkçü dükkanına döndüm. Ama bir bakıma iyi oluyor. Aklimatizasyon açısından...

Aaa... Ne güzel içeride birileri var... Yaşasın!.. İki orta yaşlı bir de tıfil erkek. Tabii hemen sosyalleşeyim diye selam verdim. Sadece ufaklıktan bir tepki var. Öbürleri kafalarını bile kaldırmadılar. Kesin Alman veya Rus dedim. Sonuna bir de sıfat ekledim ama neyse... Rus çıktılar...

A beee... internet neden üzdün ha beni böyle... O kadar rahattım ki dün akşam, günü geçirmek açısından sorun yaşamayacağım diye... Antrenman

tırmanışımı kısa tutmuş kerata... Sonradan Hakan'ın notlarına bakınca Hillary Hastanesine de gidebilirmişiz. Döndüğümüzde saat daha 11.00 bile olmamıştı. Neyse dedim bir şeyler yiyip dinlendikten sonra gider internetle oyalanırım. O da kazık attı bana...

Bu kuru öksürük sanırım yükseklikle bağlantılı. Olabildiğince sıcak içeceklerle yatıştırmaya çalışıyorum, dilerim işe yarar.

Ne berbat bir şey yahu... Yalnızlıktan hep seninle konuşuyorum. Getirmedığım bazılarının ahı tuttu herhalde ;-)))

17.30- Sonunda internet bağlantısı olan bir yer buldum. Hiç olmazsa bu sayede bir saati daha geçirdim. Kapı diye bir şey olmadığından, ortam buz gibi olmaya başlayınca oradan kaçmak zorunda kaldım ve hemen pansiyona gittim.

Üfff... Burası sıcacık soba yanıyor...

Ruslarımızın rehberleri de ekibe katılmış ve sobanın etrafını çevirmişler. Ha babam sohbet ediyorlar, ben de burada çatlıyorum...

Sen, dün dilin şişene kadar gevezelik eder misin? Al sana...

Yine bir sürü güzel dosttan yüreklendirici ileti aldım. Ne güzel, yahu!..

Bu işi başarısam, ki öyle de görünüyor, bu desteklerin payı kesinlikle yadsınamaz. Tabii yeter ki zorlandığım anlarda karıma, oğluma ve dostlarıma odaklanayım... Küfürlerime ve lanet okumalarımaya değil... ;-)))

Bana öyle geliyor ki biz en kritik bölgedeyiz, yükseklik açısından yani... Bulutlar içinde yüzmemiz bundan olmalı... Yükseldikçe sanırım hava güzelleşecek. Hiç olmazsa ufkumuz genişleyecek...

Bugünle ilgili önemli bir ayrıntıyı atladım; uyum tırmanışı sırasında uğradığımız müzede 29 Mayıs 1953 yılında Edmund Hillary ile birlikte ilk kez Everest zirveyi yakalayan Tenzing Norgay'ın tırmanış sırasında kullandığı elbisesinin fotoğrafını çektim... Bu bence bir dağ sevdalısı için olağanüstü bir şans...

Pansiyondaki komşularımaya bir türlü içim ısınmadı... Ha babam Rusça konuşup duruyorlar... Yakınlaşma konusunda hiç çabaları yok... Biraz sevimli bulsam, laf atıp konuşacağım ama ne mümkün... En ufak bir elektrik yok aramızda... En iyisi yemeğimi söyleyeyim de erkenden yiyip soğuk ve buz gibi odama çekileyim.

<http://picasaweb.google.com.tr/LikyaYolu/NAMCHEBAZAAR2009#>

CANLAR,
BUGÜN DE NAMCHE`DE KALDIM AKLİMATİZASYON İÇİN GEREKLİ İMİŞ.
NAMCHE 3440 M, REHBERİMİN DEDİĞİNE GÖRE 3850`YE KADAR ÇIKMIŞIZ.
ÇOK İYİYİM. SADECE BOĞAZIMDA BİR GICIK MI DENİR, KAŞINMA MI DENİR O
KEYFE KEDER RAHATSIZ EDİYOR. DİLERİM SORUN YARATMAZ.
YARIN TENGBOCHE`YE DOĞRU YOLA ÇIKACAĞIZ. HEM HAKAN`IN HEM DE
TEZCAN`IN SÖYLEDİĞİNE GÖRE BENİ OLAĞANÜSTÜ GÜZELLİKLER
BEKLİYOR.

YİNE GÜZEL MESAJLARINIZLA BENİ ÇOK DUYGULANDIRDINIZ. BUNDAN
DAHA İYİ DOPİNG DÜŞÜNEMİYORUM. ZATEN EVEREST ANA KAMPIN ÇOK
SORUN ÇIKARACAĞINI SANMIYORUM, TABİİ YÜKSEK İRTİFA HASTALIĞI BİR
ESPRİ YAPMAZSA. AMA SANIRIM BENİMLE BARIŞIK. KÜSKÜN OLSAYDI
AKSİLİKLERİNİ HİSSETTİRMEYE BAŞLARDI.

SEVGİLİ SÜREYYA,

BABAM KADAR OLMASA DA SÖYLERİM BEN KARIMA DUYGULARIMI AMA
MAALESEF HER ZAMAN SÖZE DÖKEREK DEĞİL, SANKİ YAZIDA DAHA
BAŞARILIYIM. AMA SANA YÜREKTEN KATILIYORUM...

CANLAR, SİZLERİ HEP YANIMDA HİSSEDİYORUM... ZORLANDIĞIMDA
KÜFÜRLERDEN FIRSAT BULDUKÇA SİZLERE SARILIYORUM... İŞTE O ZAMAN
BİR HA GAYRET OLUYOR...

SEVGİ VE DOĞA İLE YAŞAYIN...

DÜŞÜNCELERİNİZDEN EKSİK ETMEYİN BENİ ...

GEÇKİN GEZGİN

- Vallahi sizin yazınız gelince ben de gitmiş kadar oluyorum.
Kendimi hemen sizinle aynı yükseklikteymiş gibi hissediyorum...
Yolunuz açık olsun diyorum. Dönünce tüm gördüğünüz güzellikleri
bizimle paylaşmanız dileğiyle...
Sevgiyle kalın...

ZÜHRE ACAR

- Sevgili Rüştü Abi,

Senin duygu dolu mesajların geldikçe biz seviniyoruz, umarım herşey yolunda
gider. Güzel haberlerini bekliyoruz,

ZEYNEP ŞAHAN

- Rüştü abi,

Hep seninle beraberiz. Sana desteğiz.

Güzel yazılar, güzel fotoğraflar ve en önemlisi gülümseyen bir yüzle geri
dönmeni bekliyoruz.

BAŞARILAR.

İLKER ERGUN

- RÜŞTÜ ABİ KALBİMİZ SENİNLE

GÜZEL FOTOĞRAFLARINI VE HİKAYELERİNİ BEKLİYORUZ...

FIRAT KARA

- SEVGİLİ HOCAM,
KİM TUTAR SIZI. YOLU YARILADINIZ, BUNDAN SONRASI DAHA
KOLAY OLACAK, YURU BE KOCUM ZİRVE DEDİĞİN YER SURACIK.
ZİRVE DONUSUNDE KONFERANSLAR VERCEĞİZ. SIZIN GIBI
ABİMİZDEN BIZE ANILAR KALACAK. BI GAYRET AZ KALDI...

MÜSLÜM ÖNDEŞ

- Rüştü abime TÜRKİYE'den sevgiler... Her zaman seninleyiz yalnız değilsin.
Canların...

ATILLA BÜBER

- RÜŞTÜ ABİCİM MERHABA,

SANA İYİ YOLCULUKLAR DEME FIRSATIM OLMADI AMA
YAZILARINI TAKİP EDİYORUM. KALBİM SENİNLE. BİZLERİN
CESARET EDİP GİDEMEDİĞİ YERLERDESİN. ORALARA GİTMEK İÇİN
YOLA ÇIKMIŞ OLMANIZ O HEYECANI YAŞIYOR OLMANIZ BİLE
BENCE HARİKA. HERŞEYİN GÖNLÜNÜZCE OLMASI VE EN KISA
ZAMANDA SAĞLIKLA DÖNEREK BİZE ANLATMANIZI BEKLİYORUZ.
KENDİNİZE DİKKAT EDİN. BU KEZ CHITWAN'I GÖRMEDEN
GELMEYİN. YANINIZDA OLMAYI, ORALARIN HAVASINI
KOKLAMAYI VE HEYECANI YAŞAMAYI ÇOK İSTERDİM.
KISKANIYORUM SİZİ. BİRGÜN BEN DE GİTMELİYİM...

SİZİ ÖZLEDİK

SEVGİLER

BİRSEL EKMEK

- Selam Rüştü abi.

Bizler de seninle aynı heyecanla yazılarını izliyoruz. Seninleyiz. Oralarda asla
yalnız değilsin. Pazar yürüyüşünde de herkes seni sordu. Sanırım bir hayli mail
alıyorsundur. Belki bir müddet sonra bu maillerimizi zamanında alamayacaksın.
Ama sana hemen her gün yazdığımızı bil. Seni bir an önce aramızda görmek
istiyoruz.

Kendine iyi bak.

HASAN İLHAN

- Rüştü Bey selam, maillerinizi okudukça bizim yürüyüşler çerez gibi kalıyor...
Ayrıca samimi mailleriniz için çok teşekkürler...
ADKK ile yürüdüğümüz Eskice-Doğanözü fotolarını sitenizde göremedim
yanılıyor muyum..Onları görme şansım var mı..

Size güzellikler diliyorum, kendinize iyi bakın , boğazınız için de bir fincan ılık suya bir tatlı kaşığı bal, bir tatlı kaşığı tarçın ve limon katarak için..iyi gelecektir...

Görüşmek dileği ile..

MERAL BAŞ- ANATOLIAN LEOPARD

- Namche Bazaar'a selam, emniyetli bir Şekilde yola devam...

Dünyanın çatısına doğru yola çıkarken her türlü bunalım, hüzün, akıl karışıklığı, yorgunluk duygularını aşağıda bırakarak; geldiğinizde yazınızdaki ferah ve canlandırıcı ruh halini hepimize bulaştırmanızı bekliyoruz. Aklimatizasyonda dikkat; ilk etapta kendinizi zorlayarak bir irtifaya kadar çıkabilirsiniz ama dediğiniz gibi yıpranmamalı. İrtifa arttıkça ve süre uzadığı tehlikeli olması bir yana, sağlık açısından keyfinizi ve iştahınızı kaçırabilir.

Güzel yazılarınızı ve haberlerinizi bekliyoruz.

CEM ARTUN

HANNOVER VE TURKMEN YOLLARINDA...

- Biz oralarda deniz güneş eğlenirken Rüştü abimiz ne ileler çekmiş ah abicim ama inan seni çok andık, zaten bunu hissetmişsin, senle gurur duyuyorum bize çok bilgi belge fotoğraf getir burada uzun uzun anlat biz de heveslenelim, sen bizim için NamChe'nin Ernesto'susun oranın Fatih'isin, bak ağlama hemen, Gönlümüz seninle..... *(Vallahi inan bu satırları bir ay sonra yazıya döküyorum ve ağlamadan edemedim... N'apayım, ben buyum...)*

NECO

- Rüştü Abi,

Bizim yerimize de gez toz J spersin gerçekten de... maşallah diyeyim J fotoğraflarını heyecanla bekliyorum, kendine iyi bak, sizinleyiz...

TUBA ÖZLEN

- Sevgili Rüştü bey, azminize dinamizminize hayranım. Dilerim hedeflediğiniz bu yerde ulaşabileceğiniz, mutlu olacağınız noktaya ulaşırsınız. Kolay gelsin, herşey gönlünüzce olsun.

TÜLİN KUNAR

- Canımsın canım. Oralardan bana da ulaşman mutluluk verici... GÜZEL DOSTLARIN VAR OLUŐUNDAN MUTLUYUM İYİ Kİ VARSINIZ SEVGİLERİMLE...

PERİDE ZDOğAN

-Sen o güzelliklerle doya doya yaşa tepelerde bir de benim için derin bir nefes al cancan. TATLI EŞİNİ de merak etme yokluğundan istifade biz de geziyoruz. Sağlıklı ve keyifli saatler canım canım...

PERİDE ÖZDOğAN

- Rüştü abi merhaba...

Senden bu güzel haberleri almak çok hoş... Ankara'nın sıkıcı günlük ve sıradan koŐuŐturmalarının içinde birinin ideallerinin peşinde koŐtuęunu bilmek bana herşeyin yapılabilir ve olabilir olduğu duygusunu veriyor...

Verdiğin umut için teşekkürler

Sevgiler

SEBAHAT KARAMAN

- Abicim selam,

Bu aralar internete pek zaman ayıramıyorum. sadece bir göz atıyorum.

Gideceğim dediğinde bir arayayım dedim hala arayacağım. Döndüğünde ararım seni :))

Valla spersin. Döndüğünde yediğin içtiğin senin olsun :) gördüğün güzellikleri bizimle paylaŐmanı iple çekiyoruz. Yasemin'in de çok selamı var. herşey gönlünce olsun.

Kendinize dikkat edin.

Görüşmek zere...

ALİ VE YASEMİN KAYA

- Geçkin Gezgin Rüştü Bey, diyerek başlamak istiyorum.

Cesaret ve isteğinize yazılarınızı okudukça hayran kalmamak elde değil. Bulunduğunuz koşullarda yaşadıklarınızı bizlerle paylaşmanız da bir ayrı güzel. Teşekkürler. Bizlerin isteyip de yapamadığını, daha doğrusu yapmaya cesaret gösteremediği etkinlikler için sizleri kutluyorum. Doğanın, dağların tadını, keyfini istediğiniz gibi çıkarın. Sağlığınıza da bu arada çok dikkat etmelisiniz tabi ki. Herşey istediğiniz gibi olsun. Bol bol resimler bekliyoruz, sağlıklı bir Şekilde dağa çıkış ve inişler diliyoruz.Őansınız bol olsun.

Türk Standardlar Enstitüsü

ZELİHA DERETARLA

- "Rüştü abiciğim seni çok seviyoruz."

İL KAY DURGUN

- Rüştü bey merhaba,

Maillere bakmakta geciktiğim için muhteşem yolculuğunuzu yeni ğrenebildim.

Gönlüm ve iyi dileklerim sizinle. Sağlıklı, kolay ve keyifli geçmesi için dualarımızı hissedin.... ..

Haberlerinizi bekliyoruz.Sağlıcakla kalın.

AYSEL CANER

- Canım abicim, seninle gurur duyuyorum. Sana bol Şans diliyorum. Oya ile görüşüm.... Pazartesi'nden bu yana haber almadığını ama senin zevkten uçtuğunu düşündüğünü söyledi. Ben de öyle olduğuna eminim. Seni çok seviyoruz! Selam ve sevgilerimle,

H. NECDET AYDOĞAN

21.04.2009, Salı

13.30- 12.45'te Tengboche'ye ulaştık. Sabah 07.30'da yola çıkmıştık. 3.440 metrelerden 3.600'lere çıkıp 3.200'e indik. Bu seviyeye de 10.30'da ulaştık. Zorlu bir çıkış sonucu bire çeyrek kala hedefteyiz., 3.867 metre.

Daha salaş bir pansiyondayız (Gomba Lodge) ama fiyatlar şimdiden %50 artmış durumda. Yapacak bir şey yok...

Erişte çorbamı içip manastırı ziyarete gideceğim.

Maalesef hava pek insafli davranmıyor. Yola çıktığımızda günlük güneşlikti. Namche'den çıkarken telefonumu açtım. Peş peşe aşkımdan iletiler geldi... Hemen fırsat bu fırsat yanıtladım... Bu yanıtlamalar sırasında pırıl pırıl güneşin olduğu gün birden göz gözü görmeyen sisli bir ortama dönüşmüştü...

Yahu, soğuk ve hava kapalı olunca keyfim kaçiveriyor... Ufak tefek şeylere kızıyorum... Ama, gel de kızma... Odanın yanında şansına tuvalet var ama içinde bulunduğum binada maalesef lavabo yok. Tuvalete gireceksin, sabununu havlunu alıp bina dışına çıkıp temizlik işini halledeceksin... Bu kadar aptalca bir şey olamaz... Bu Nepal'lilere özgü bir şey değil. Şu anda kaldığım pansiyon sahibinin kazmalığından kaynaklanıyor.

Neyse, çorbamı içtikten sonra biraz içim ısındı ve rahatladım... Fakat burada oturup ısınmam olası değil. Bari çıkıp biraz etrafı ve de tabii ki manastırı gezerek ısınmaya çalışayım. Sonra da belki internete takılırım...

Dışarıda göz gözü görmüyor. Tengboche Manastırı içinde 35 rahip yaşıyor. Genç bir rahip ibadet ettikleri bölümü açıp gezmeme ve fotoğraf

çekmeme yardımcı oldu. Olağanüstü ilgi çekici ve rengarenk bir ibadethane. Dilerim çektiğim fotoğraflar duygularımı yansıtır. İbadet sırasında da girip birkaç görüntü almak isterdim.

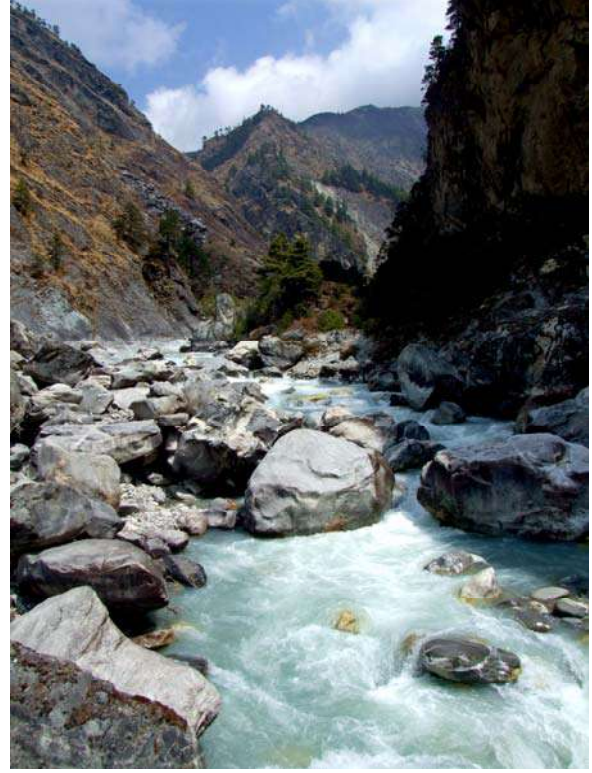
15.10- Bulutlar iyice her tarafı sarmaladı. 20-25 metre ötesini artık görmek olası değil. Bakalım bulutların içinden çektiğim fotoğraflar nasıl çıkacak!..

Yahu, ben uçuk muyum kaçık mıyım neyim?... Soğuğu hiç sevmeyen, güneşe aşık bir insan ne yapar dağın başında, anlamam ki!.. Üstelik soğüğün, veya belki de yüksekliğin neden olduğu bir aksırık, çok fazla olmasa da rahatsızlık veriyor. Ben hala tutturmuşum “Dağ isterim, dağ isterim!” deyip duruyorum. Ama hava açık olsaydı hiç böyle düşünmeyecektim;-))) Şu anda eminim görebilseydim Sagarmatha’yı “Hah işte beee... Değmez mi bu eziyete...” diyor olacaktım. Şu anda bir mucize bekliyorum, Sagarmatha’ya yalvarıyorum, “Hiç olmazsa güzel bir gün batımı izletin şu değersiz yaratığa..”

Çevreyi göremiyorum ya, inan fitik oluyorum. Annapurna ekspediyonumda yalnız ana kampa ulaştığım gün ve ertesi sabah hava kapatmıştı. Mevsim gereği mi acaba?

54 yaşında benim gibi bücür bir Amerikalı geldi. Onunla konuşurken, onun rehberinin de aynı düşünceye katılması sonucu havanın böyle olmasının mevsim gereği olduğunu öğreniyoruz. Fakat ben inanıyorum çok güzel günler yaşayacağız.

Manastır dönüşü, ortalık göz gözü görmediği için, bari gidip internetle vakit geçireyim dedim. Aaaa... Dakikası 20 Rupı, saati 1000 Rupı. İşte bu gereksiz bir masraf olacak. Vazgeç... Eeee... Şimdi ne yapacağız? Saat daha üçü yirmi geçiyor. Biraz önce gördüğüm kafeye (bakery) mi gitsem acaba? Belki daha sıcaktır. En az bir yarım saat geçirebilirim sanırım, ama o da masraf be yahu!..

16.20- Bir saat daha geçti. Kafeye gittim kimse yok. Biraz boş boş oturup bir kahve içtikten sonra yine yürüyüşe çıktım...

Ziyaretçi merkezi diye bir bina görünce bir girip bakayım dedim. Manastıra gelir sağlamak için film gösterilen ve çeşitli hediyelik eşyaların satıldığı bir yer. Tam çıkarken gözüme bir poster ilişmez mi? Tengboche Manastırı'nın açık havada çekilmiş bir fotoğrafı. Görüntü muhteşem. İşte görmek istediğim dağlar... Pırıl pırıl... Gel de yakınma!..

Neyse, köyün girişine doğru yürüyüşüme devam ettim. Köye teşrif eden iki güzel yaratıkla karşılaştım. İşte yak öküzleri ile ilk tanışmamız. Takip ettim manastırın yan girişindeki merdivenlerden yukarı çıktılar. Ben de peşlerinden. Bu arada dikkatimi çeken bir şey oldu; benim gibi bir sürü yürüyüşçü manastırdan çıkıyor. Bir şeyleri kaçırdığım açık. Dört genç rahip manastır girişindeki duvarda oturuyor. Gittim yanlarına; "Nedir bu? Ayin mi vardı?" sorusuna, "Evet" yanıtını alınca bozulmadım desem yalan olur. Benim eşek rehber müsveddesi bundan bana hiç söz etmedi. Yarın sabah saat yedide tekrar varmış. Yetişirim sanırım. Eşek herif!..

Dağlarda sinirlenmek yok Rüştü... Hem seni Island Peak'e o çıkaracak, gebesin ona. Kötü bir durum... Herifin her yanışına, daha doğrusu eksiğine eyvallah mı diyeceğim?

Ülen, bazı şeyler istediğim gibi gitmiyor, acaba neden? Manastırdan çıkan bir sürü insan nereye kayboldu? Hepsi de odalarına çekilmiş olamaz. Sanırım ben kafedeyken onlar manastırda, ben pansiyonda oturup bunları yazarken onlar da şu anda kafede olmalı.

Olumlu bir gelişme var; sobayı yaktılar, bakalım etkisini ne zaman göreceğiz, ya da etkisi olacak mı? Biraz önce kafede oturmuş düşünürken vaktin neden geçmediğini buldum. Havanın berbatlığından... Hava güzel olsa ben bütün çevreyi keşfeder, bir sürü fotoğraf çekerek zamanı doldururdum. O zaman da buradaki insanların hiçbirine gereksinim duymazdım. Şimdi fasulyeden nimet oldular!..

Yaşasın bir yarım saat daha geçti ;-)))

Uyuşmaya başladım... Ayaklarım buz, ellerimde de eldiven olmasına rağmen üşüyorum. Çıkıp dolaşsam biraz eminim dönüşte burası bana daha sıcak gelecek. Hem de pilleri kritik durumda olan fotoğraf makinemin pillerini bitirecek ve yarına dolu pillerle yola çıkacağım. Aynı tarz fotoğraflar olsa bile, birkaç poz daha çekerim.

17.55- Aynen tahmin ettiğim gibi, hem, hava bulutlu olsa da alt seviyelerin biraz açılmış olması sonucu biraz fotoğraf çekebildim, hem de döndüğümde ortamı kalabalıklaşmış ve ısınmış buldum. Yalnız bu kadar kalabalık ta çekilir gibi değil. Eee... Sana da yaranılmıyor be oğlum ;-))

Biraz önce dolaşmaya çıktığımda bir başka şey daha keşfettim. Boğacağım bu oğlanı. Ulan ne biçim rehberlik bu? Bir sürü anıt mezarın olduğu bir yer buldum. Dağlarda yaşamlarını kaybeden Şerpa'lar ve batılı dağcılar için yapılmış. Allah bilir daha neler var veya şu ana kadar kaçırdık... Kesinlikle araştırma yapmak gerek. Ne, nerede öğrenmek ve bu çocukların bizi oralara yönlendirmesini istemek şart. Demek ki, burada uygulama böyle. Ezbere gidiyorsan rehberin insafına kalmışsındır demek. Daha önceden sözünü ettiğim

Amerikalının elinde bir kitap vardı. Müthiş!.. Her türlü ayrıntı var. Kesinlikle Katmandu'ya dönüşte edineceğim bir tane.

Söz etmeden geçemeyeceğim. Bu ekspedisyona 17 belki 18 gün sürecek. Son gün Katmandu'ya dönmüş olacağız. O güne kadar banyo yok. Nasıl yapacaksın ki? Duşlar bina dışında, havlu yok. Hava acayip soğuk... Zaten zor ayarlayabiliyorsun böylesi bir ekspedisyona, bir de hastalanıp yarıda kesmek kadar acı bir şey olamaz.

19.00- Korku belasını canım istemese de yemek yiyorum. Sebzeli kavrulmuş pilav yedim ve şimdi çayımı yudumluyorum. Şiştim beee...

D.B. burasının yoldaki en pahalı yerlerden biri olduğunu bunun da manastırdan kaynaklandığını söyledi.

Bu bölgenin, Khumbu yani Sagarmatha'yı ziyaret için, en uygun aylarının Şubat ve Mart olduğunu söyledi. Hem tenha hem de hava pırıl pırıl oluyormuş ama çok ta soğuk. Ekim ve Kasım aylarında da hava açık oluyormuş ancak adım atacak yer bulmakta zorlandığın gibi pansiyonlara ulaştığında açıkta kalma riski de çokmuş.

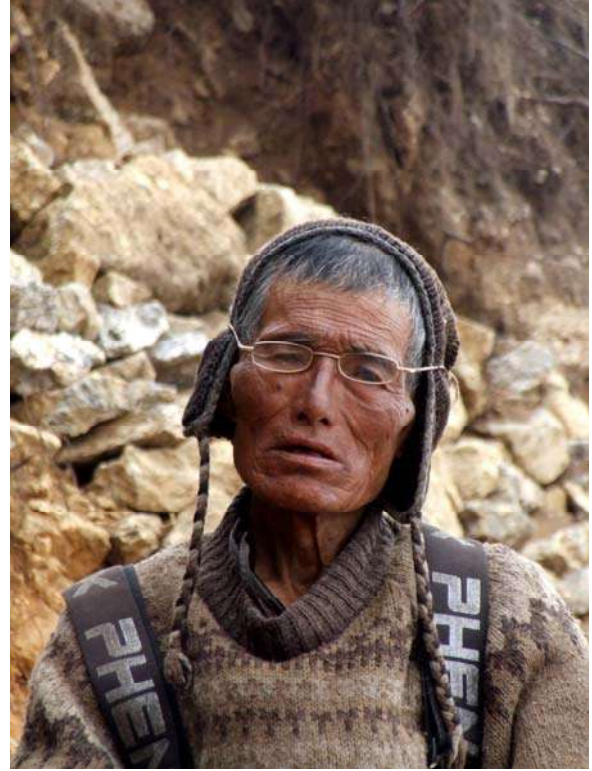
Bugün de bir sürü insan var ama bu sefer de benim içimde konuşma isteği yok. Sobanın sıcaklığı da mayıştırdı biraz. Olabildiğince oyalanıp saati biraz ilerlettikten sonra uykuya gideceğim sanırım.

İlk fırsatta gülüme bir ileti gönderip Fındık'a beni sorarak zavallıyı üzmemesini istemeliyim. Biliyorum kendisi gibi köpeğimizin de beni sevdiğini görmek onu mutlu ediyor, ama ya Fındık üzülüyorsa?..

Biliyorum, oradan oraya atlıyorum ama bu yazılarımın başlığı "Defterimle Sohbetler" değil mi? İstedğim gibi konuşurum. Konuşan ben, dinleyen defterim!.. Bana ne gülüyor, ne kızıyor, ne alay ediyor, ne yağ çekiyor, ne, ne, ne!.. Sağolsun beni hiç sesini çıkarmadan dinliyor.

Çok önemli bir ayrıntıyı atladım; bugün yolda bir bağış toplama masası açıp yanında oturarak gelen geçenden bağış toplayan yaşlı bir Şerpa ile karşılaştım. Hakkındaki yazıyı okumak çok zaman alacağı için birkaç fotoğrafını çekip 30 Rupi bağış yaptım (azımsama, benden önce bağış yapan ikisi Amerikalı, biri Çek üç kişi 100 Rupi bağışta bulundular. Eminim benden varlıklılardır.) Yanından ayrıldıktan sonra D.B.'den biraz bilgi aldım. Everest'e çok kereler tırmanan ama 7-8 sene önce, yaşının çok ilerlemesi sonucu, bu işi bırakan 80 yaşın üzerinde bir Şerpa imiş. O günden bu yana topladığı bağışlarla Everest Ana Kamp-Namche Bazaar arasındaki yolun yapılmasını üstlenmiş. Yol Namche'ye ulaştığı zaman da artık ölebileceğini söylemiş.

Bizim D.B.'nin anlattığı bu. Türkiye'ye, evime geri döndüğümde bunu bir araştırayım, ilginç bir konu. (Yeterince araştırma yaptığım söylenemez ama Pasang Lama Şerpa adı Nepal Dağcılık Derneği yöneticileri arasında geçiyor. 1990-92 yılları arasında Nepal Dağcılık Derneği'nde Birinci Başkan Yardımcısı olarak görünüyor. Bilgi bulmanın en zor tarafı da o bölgede aynı isimden o kadar çok insan var ki... Ama Nepal Dağcılık Derneği'ne yazdım dilerim bilgi verirler. [Maalesef yanıt alamadım])

Esnemeye ve gözlerimi kaşımaya başladım. Bir masada taşıyıcı ve rehberler kağıt oynuyor, bir masada Amerikalılar sohbet ediyor, bir diğerinde Amerikalı bir çiftle Nepalli bir çift sohbet ediyor, bazı rehberler ve taşıyıcılar da tenis maçı seyrediyor gibi bir o masayı bir öbürünü dinlemeye ve anlamaya çalışıyorlar. Bizim masada ise, benden genç ama orta yaşlı Amerikalı bir adamcağız ve ben notlar tutuyoruz. Ama benden bu kadar. Esnemekten çenem düştü ve saat daha 19.45.

<http://picasaweb.google.com.tr/LikyaYolu/NAMCHEBAZAARTENGBOCHE2009#>

<http://picasaweb.google.com.tr/LikyaYolu/TENGBOCHE2009#>

22.04.2009, Çarşamba

07.55- Sabah 05.30 gibi uyandım. Manastırdaki sabah ayinine gitmek istiyordum, dün öyle düşünmüştüm. Uyanınca, “Amaaaan, boşver, yediye kadar keyif yapıp sonra yola çıkarız”, demeye başladım. Ama baktım saat 06.00'da

ayaktayım. Hemen giyinip makinemi elime alarak çıktım dışarı. Hava biraz olsun açıldı o anda. Daha sonra manastırdan sabah duasına çağrılar başladı. Öncelikle bir bateri zili gibi bir plakaya vurulan tokmak sonra iki rahibin deniz kabuklarını üfleyerek yaptıkları çağrılar.

Eh, madem kalktık, madem manastırın burnunun dibindeyim bari girip ayini izleyeyim. İki sıra halinde karşılıklı oturmuş rahipler bir yandan sabah duasını ederken bir yandan da ara ara bir başka genç rahip çay servisi yapıyor. Bu onların sabah kahvaltısı sanıyorum. Bu ritüel bir saat kadar sürüyor ve öğleden sonra bir kez daha tekrarlanıyor.

Budizm her zaman bana ilginç gelmiştir, ateist olmama rağmen, ve bir gün mutlaka üstünde bir araştırma yapmayı kafama koymuştum. Ancak, tanıdığım bir Lama (ki çok istikbal vaat ediyormuş) ve bu manastırdaki Lama'ların davranışı bana itici geldi. Birincisi tüm çevresindekileri birer köle gibi kullanıyordu, ama bu kişisel bir şey olabilir, bundan çok daha önemlisi, ayin sırasında bir rahibin bir uyumaması kaldı. Devamlı esniyor, geriniyor... İnanca nasıl bir saygıdır, anlayamadım doğrusu!.. Bunun yanı sıra, belki ben bazı şeyleri yanlış değerlendiriyorum ama, toplum liderleri örnek olmakla yükümlüler. Lama'lar da toplum liderleri... Ama ben onlar gibi insanları kendi toplumunda lider olarak görmek istemem...

Ayin sırasında hiçbir şekilde saygısızlık etmeden ve ayin düzenini bozmadan bazı fotoğraflar çektim. Üçayak ve flaş gibi lükslere izin verilmediği için çok zor şartlarda çekilmiş fotoğraflar arasında bir iki tane izlenmeye değer fotoğraf çıktı.

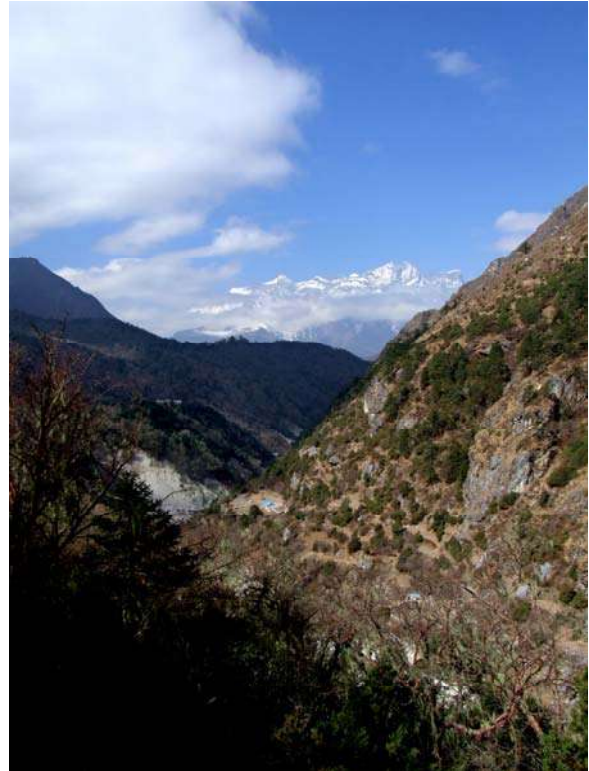

Saygısızlık olmasın diye ayinin bitmesini ve ondan sonra çıkmayı planlıyordum. Ama doğrusu oturma pozisyonum nedeniyle ve ayinin, benim için tabii, gereksiz uzaması sonucu, çıkmak için fırsat kollamaya başladım. Dağlar beni bekliyor... Baktım bazıları oturduğu yerden kalkıp gidiyor... Yine de dayanıyorum, ama bağdaş kurmayı beceremediğim için bacaklar iflas etmek üzere... Belki ayinin bitmesine 5-10 dakika kalmışken artık bacaklarımın sorun yaratması sonucu topallaya topallaya terk ettim manastırı.

Pansiyona giderek son toparlanmayı yaptım ve o kadar dikkatli sağa sola baktığımı zannettiğim halde pencereye astığım havluyu unuttuğumu ancak

Dingboche'ye vardığımda fark ettim. Dilerim burada havlu alabileceğim bir yer vardır.

Bugünkü trek beni en çok zorlayan oldu. 07.45'te yola çıktık, 13.40'ta Dingboche'de kalacağımız pansiyona girdik. Hemen hemen altı saat sürdü. Hala pırıl pırıl hava... İlk tanıdıklar, AMA DABLAM (6.812m), LHOTSE (8.414 m), LHOTSE SHAR (8.400 m) çıktı karşıma. Bugüne kadar sadece kitaplardan ve televizyonlardan bildiğim dağlar, yüce dağlar yavaş yavaş beni selamlamaya başladı. Kangtega (6.782 m), Thamserku (6.623 m) ve daha bir sürü heybetli görüntü...

Sanırım 3.800'lerde ağaç faslı bitti. Her taraf toz artık. Ama bu toz öyle bir toz ki kendini kamufle etmekte sonsuz derecede başarılı... Ama günün sonunda bir bakıyorsun girmediği yer kalmıyor. Phakding'ten beri bu böyle ama artık iyice sorun olmaya başladı. İnsanın her tarafına giriyorlar... Daha da beteri, artık solunum yollarına da saldırıyorlar... Boğazımdaki yangıyı faranjite veya bademcik sorununa benzettim. Bugün D.B.'ye bahsettiğimde, tozdandır dedi geçti. Yürüyüş sırasında öylesine berbat bir duruma geliyordu ki sanki boğazım parçalanıyor. Aslında belki gerçekten de parçalanıyor... İnanılmaz bir acı hissediyorum. Soluduğum tozlar sanırım tam yutak bölgesinde ciddi tahrişe neden oldu. Ne kadar süreceğini sorduğumda, D.B. "Artık geri dönene kadar bu böyle..." demez mi!.. Dilerim tırmanışımı olumsuz etkilemez. Şu anda, pansiyonun menüsünde yazana göre 4.260 m, benim Katmandu'dan aldığım Everest haritasına bakarsan 4.360 metredeyiz.

Tırmanışlarda deneyimli dağcı arkadaşlar bebek adımı ile çok yavaş çıkacaksınız derler. Ben yeni bir sistem geliştirdim; ne adımı kardeşim? Ayak... Ayak... Aldım verdim ben seni yendimdeki gibi, ayak önüne ayak. Soluk almayla ilgili olarak ta, yakın zamanda bir yerlerde okumuştum, bir adımda soluk al ikincisinde ver, al ver, al ver, ritmik bir şekilde... Adımlarını soluk almana veya soluk almanı adımlarına göre ayarla. Bazen ritmi kaçırsam da bu yöntem sayesinde ciğerlerim çok sorun yaşamadı. Bunun yanı sıra bacaklarımda da bir sorun yok, tabii olağan yorgunluğun dışında... O zaman tempom niye bu kadar yavaş? Herhalde gitgide havanın incelmesinden olsa gerek.

Limonlu çayımı ve sarımsaklı çorbamı içtim. Şimdi üşüye üşüye bunları yazıyorum. Yahu, bu soğuğu hiç sevmiyorum (şu anda bunları Temmuz sıcaklığında yazdığım için bu söylediklerim komik geliyor, zira inanılmaz serinliğe gereksinimim var şu anda: Gece 11.00 ve sıcaklık 26 derece, inanılır gibi değil)...Bu ekspedisyona bitsin bir daha soğuk ortamlardan, yani ısınmadığım ortamlardan, uzak duracağım. Şu yaşadığım andaki koşullar o kadar ilkel ki!.. Ne duş, ne doğru dürüst tuvalet ve en önemlisi ne de ısıtma var. En iyisi, bundan sonra daha lüks olan Avrupa dağlarına gitmek ;-))) Soğuğun en kötü tarafı insanı uyuşturması. Bugüne kadar fena gitmedi ama öyle görünüyor ki gittikçe soğuk artacak. Bakalım o zaman ne yapacağız?!?!...

Saat 16.30 ve deliler gibi uykum var. Şimdi uyursam hem gün ışığını kaçırmam hem de gece hiç uyuyamam, ki o çok daha berbat.

Yahu benim ne işim var buralarda?..

Cancağızım, deftercağızım... Donuyorum. Bir an önce yatsam da sabah olsa ısınsam... Kabahat biraz da ben de sanırım, herkes kaz tüyü kabanla

oturuyor ben ise polarla, ama insaf yani kapalı ortamda o da biraz abartılı geliyor bana. Hah işte, sobayı yaktılar, birazdan ısınırım herhalde. Bak, baaak, eldivenlerimi bile çıkardım... Oh, beee...

Biliyor musun geçen seneye kıyasla gelişme var demek ki. Geçen sene Tengboche ve Dingboche'de internet yokmuş, bu sene var, ama kazık ;-)) Namche'de saati 200 Rupi iken buralarda 1000-1200 Rupi, eminim Katmandu'da 200 Rupi'nin de altındadır.

Saat 17.20, 18.30'da yemeğimi hazırlayacaklar, onu yedikten sonra durmak yok, cumburlop buz gibi uyku tulumu. Isıtana kadar yandık!..

Artık yazma faslını bırakıyordum... Dondum, n'apım?..

23.04.2009, Perşembe

07.30 – Bugün dinlenme günü. Yatayım biraz dedim ama yine gün doğmadan uyandım. Güneş yavaş yavaş ışınlarını odama yollamaya başlayınca dayanamadım kalktım. Baktım saat daha altıyı yirmi geçiyor. Ama yine de çevrede bir yığın hareket var.

Çok değişik uluslardan kalabalık bir grup dün Ama Dablam Ana Kampından gelmişlerdi, şimdi de kahvaltı sonrası Everest Ana Kampa gidecekler.

Galiba faranjit oldum. Hiç hoş değil. Nasıl da acıyor boğazım aksırınca... Ballı sıcak limon içiyorum sık sık ama tam anlamıyla ısınamadıktan sonra çok ta yararlı olmuyor. Canım hiç bir şey yemek istemese de omlet ve çapati söyledim.

Geçen seneki Explorer grubu arasında sıkı bir espri konusuydu bu çapati. Onlar kıkır kıkır gülerken ben tam anlamıyla şaşkın ve anlamaz bir şekilde onlara bakıyordum. Belki bunu okuyan o dostlardan biri sonunda bana espriyi açıklar. Biraz sonra kendileri ile tanışacağım; bakalım nasıl bir şey!..

11.45 – Aman canım, bizim bazlama ile dürüm arası bir şeymiş meğer. İlk bir iki lokma sonrası zorlayarak yedim. Tabii, bu çapatiyi sevmememden kaynaklanmıyor. Hem iştahsızlık hem de boğazım çok acıyor. Zorluyorum, güçten düşmemem gerek.

D.B. geldi yanıma, onunla uzun uzun laflayınca seninle konuşmaya ara vermek zorunda kaldım. Gelen seneler için tur seçenekleri üzerine konuştuk. Beni en çok cezbeden, Katmandu'dan başlayan, üç günü trekkingle geçen ve ciplerle yapılan 14 günlük Tibet turu. Türkiye'den yol hariç her şey dahil 2.000 lira civarında. Hiç fena değil. Haziran ve Temmuz en uygun aylarmış. Belki 2010 için bir grup düşünülebilir.

Bu ekspedisyonu yapmam benim için çok iyi oldu. Sanki bazı şeyler yaşamımda daha da netleşiyor gibi. Everest hayali hayal olmaktan öteye gitmeyecek sanırım. (Şu anda bunları yazarken yine farklı düşünüyorum. Everest sanki beni avuçları içine almış ve beni hiç bırakmak istemiyormuşçasına sürekli cazibesini sunuyor. Risklerini saklıyor benden. Bilmiyorum bu aşkımız nereye kadar devam edecek ve nasıl sonlanacak...)

Sabah bahçeye çıktığımızda uyum tırmanışı yapacağımız rotaya şöyle bir göz attım. Dün geldiğimizde D.B. burada bu uyum tırmanışını yapacağımızı

söylediğinde kendime son nokta olarak çıkacağım bir hedef belirlemiştim. Biraz dinlendikten sonra, ki doğru dürüst uyuyamamış olmama rağmen, o hedef bana çok komik geldi. Zirve bile yapabilirim diye düşünüyorum.

Sekiz buçukta pansiyondan ayrıldık. Yavaş bir tempoyla arada dinlenerek ilerledim. Tırmanış sırasında belirlediğim bir nokta vardı, oraya geldiğimde zirveye devam edip etmemeye karar verecektim. Belirlediğim noktaya ulaştığımda rüzgar şiddetini artırmaya başladı. Ağırılık olmasın diye polarımı ve eldivenlerimi yanıma almamıştım. Rüzgar ciddi bir şekilde üsütüyor. D.B.'ye kaçta çıktığımızı sordum, 4.600-4.650 metre dedi. Yeni bir en yüksek benim için. Buraya bir saat onbeş dakikada ulaştım. Zorlandığım söylenemez, rüzgar bu denli şiddetli olmasa hava tam bir tırmanış havası. Bir-bir buçuk saatte zirve yapmak işten değil. Ama sonuçta hasta olup ekspedisyonu sonlandırmak ta söz konusu.

Bu düşünce zincirimin sonunda büyük bir hızla en yüksekteki chortan'ın yanına 15 dakikada indim. Rüzgarın etkisi burada daha az. Oturup bizi çevreleyen olağanüstü dağların görüntülerini içime sindirerek keyif yaptım. Bir ara taşıyıcı yaşlı bir teyze belirdi. Fotoğrafını çekebilir miyim, deyince hemen o uluslararası iki parmak işaretini yapmaya başladı. Ben bu arada hem fotoğrafını çekiyor hem de, “Bak sana bunun için para verirsem Mao'cular beni öldürür” diyorum ama tabii ki beni anladığı yok garibimin. O sırada D.B. bize doğru gelince teyzem bayağı ürktü ve talepleri bitti. D.B.'ye de sormadım ama sanırım bu fakir insanlar bir şekilde rehberlerden çekiniyorlar.

Tırmanmak... Sanırım ülkemdeki ufak tefek dağlar hariç bu benim son tırmanışım olacak. Bunun en önemli nedeni ise üşümem. Sevmiyorum üşümeyi. Bu sefer bir de boğaz sorunu çıkması iyice bir ışık yaktı kafamda. Dağlar olağanüstü güzel ve çekici ama benim için artık bir noktaya kadar galiba. Ciddi üşümler başladı ve bugün dahil, artıp azalarak 9 gün daha sürecek.

Şu anda üstümdeki giysilerden de söz etmek ilginç olabilir. Külot ve atletin dışında; üstte: Kısa kollu bir içlik, uzun kollu bir içlik, avcı yeleği ve polar ceket. Altta: uzun içlik, ince bir pantolon ve ayağымda kalın bir çorap ve bot. Ellerimde de eldiven. Arada kafam üşüdüğünde polarlı ve kulakları da örten bir yün bere, boynumda da eşarp. Bu giysilerle kapalı bir ortadayım. Sen beni dışarıda mı zannettin yoksa?..

Dışarıyı pırıl pırıl bir güneşle insanın içini ısıtırcasına davetkar, fakat olası mı çıkmak?.. Rüzgar deli deli ve buz gibi esiyor. Dışarı çıkmaya korkuyorum, halbuki güneş öylesine davetkar ki!..

Dayanamadım, çıktım dışarı. Rüzgarı az alan yerlerde güneş adeta kavuruyor. İşte o zaman hemen keyfim yerine geliyor. Rüzgarla kucaklaştığımda ise anında keyfim kaçıyor.

Dün akşam ana baba günüydü burası. Tam soba başında sohbet koyulaşacakken baca tütmeğe başladı. Sorun çözülsün diye biraz bekledim, ama ne mümkün... Bu soğukta pencereler açıldı ve benim için ortamın tadı kaçtı. Ben de erkenden yattım. Yine doğru dürüst uyuyamadım. Tam dalıyorum

soluksuz kalarak uyanıyorum. Bu bütün gece devam etti. Yine de dinlenmiş olarak kalktım.

Bu akşam soba iyice elden geçirildiği için umarım sorun çıkmaz. Belki gelenler de olur biraz sohbet ederiz.

Saat daha iki ve zaman geçmek bilmiyor. İşte yalnızlığın kötü tarafı. Hadi Rüştü, bir cesaret çık dışarıya. Önce üşürsün ama biraz yürüdükten sonra ısınmaya başlarsın... Ha gayret!.. Zaten aklimatizasyon için uyusukluk hiç mi hiç iyi değil. Hareket halinde olman gerek.

Biraz dolandım. Aslında o keskin soğuk olmasa, ıslıl ıslıl parlayan güneş nasıl da mutlu edici. Uygun noktayı bulduğunda da ruhunu ısıtıp öylesine mutlu ediyorki insanı...

Sonunda kürkçü dükkanına dönünce baktım soba hala yakılmamış. Tabii, grup yok ya!.. Bizi tek başına adam yerine koymuyorlar. İşte burada rehber gündeme geliyor ama o yok ortalarda. Dayanamadım ve uyardım. Yaktılar. Bir saatten fazla yandıktan sonra biraz içim ısınmaya başladı. Dediğim gibi, söylemesen yakmıyorlar, söylemek gerek.

Bu dağ insanı güneşi çok az görüyor. Öylesine yüksek dağlarla çevrilmişler ki güneş geç doğup erken batıyor. Hava bayağı karardığı halde bir türlü ışık yakmıyorlar. Ben de fakir insanlar düşüncesiyle pek ses çıkarmıyorum. Yemek söyledim, geldi. Neredeyse el yordamıyla yiyeceğim. Sonunda Lama efendi tam bana yakın olan bir tanesini yakmayı akıl etti. Pansiyonun sahibinin erkek kardeşi Budist bir lama imiş ve kendisine çok saygıyla yaklaşıyorlar. Bana biraz zibidi gibi geldi. Umduğum tarzda bir Lama olmadığından belki de.

Ablasına masaj yaptırıyor, ayak parmaklarını kurcalıyor, akli fikri para işlerinde... Nasıl saygın bir potansiyel Lama anlayamadım. Benim bildiğim kadarı ile bu insanlar çok alçak gönüllüler... Bu oğlan ise acayip yükseklerden uçuyor. Az gördüm, çok fikir yürütüyorum belki de!...

Yemek bitti, saat yediye çeyrek var; erken. Oda soğuk burası sıcak. Nasıl terk edersin ki burayı?..

Geçmiş mi benden bu işler? Yoksa istediğimin bu olmadığını mı keşfettim? Olabildiğince hep farklı yerlere gitmek isteyen ben değil miyim? Geçen sene gittiğin yer Annapurna Ana Kamp bu sene ise Everest Ana Kamp. Üstelik bir de artısı var; Island Peak, 6.189 m. Benim yaşımdaki bir Türkün böylesi ilk denemesi (sanırım...) Olsun, sonuçta ikisi de Nepal değil mi? Bir de üstüne üstlük soğuk olunca... Eeeee... Ne bekliyordun? 3.000 metrenin üstüne çıkıyorsun. Bahar olacak değil ya!.. Biliyordun, bunların hepsini biliyordun buraya gelmeden önce... Bırak o zaman mızıldanmayı da zevkini çıkar. Zaten çıkarıyorum ama üşümediğim zaman ;-))) Bak şimdi de heyecanlanmaya başladım. Bir iki gün kaldı, önce Everest Ana Kamp sonra Kalapattar, 5.550 m. Dilerim son iki günde olduğu gibi hava açık olur. Devleri bu kadar yakından görmek müthiş bir ayrıcalık.

<http://picasaweb.google.com.tr/LikyaYolu/TENGBOCHEDINGBOCHE2009#>

<http://picasaweb.google.com.tr/LikyaYolu/DINGBOCHE2009#>

24.04.2009, Cuma

16.30 – Yine hemen hemen hiç uyuyamadım. Boğazımın yangısı mahvediyor beni. Uykusuzluk ta cabası. Sabah zor attım kendimi yataktan. Zaten sabahları güne başlamak hep zor oluyor bu son günlerde.

O kadar halsizim ki zor konsantre oluyorum bunları yazarken.

Sıcak bir limon içip suyumu sıcak su ile sığağa yakın ılıttıktan sonra yola koyulduk. Adımlarım zorla birbirini takip ediyor. 250-300 metre gittik gitmedik boğazımı parçalarcasına bir öksürük ve ardından bir balgam. Yaşamımda ilk kez dünyam kararır gibi oldu. Batonumu düşürdüm ve hemen yanımdaki duvara yaslandım. İyi ki duvar varmış, aksi taktirde yere kapaklanabilirdim. D.B. yanıma geldi, “Yavaş, yavaş” deyip basıp gitti.

Kendimi zorla toparlayıp devam ettim. Tepedeki Stupa'nın yanına ulaştığımda uzunca bir süre dinlendim. Biraz kendime geldim ama halsizlik bir türlü beni terk etmiyor. Otur otur, bu şekilde bir yere ulaşmak olası değil, ha gayret...

Bir yokuş inip uzun hafif bir meyille tırmanışa başladım. Normal koşullarda çok keyifli olabilecek bir parkur, ama gel gör ki etrafımı doğru dürüst göreceğim halim yok. Bu boğaz yangısı beni perişan ediyor.

Dukla, Dingboche ile Lobuche arasında sanırım orta noktayı oluşturuyor. Dukla Dingboche arası yarı yolda bir başına bir kulübe. Konuşacak halim olmadığı için D.B.'ye oturalım diye işaret ettim. Uzun uzun oturup bir sıcak limon da burada içtim. Biraz kendime geldiğimde yeniden kaplumbağa adımları ile yola devam ettim. İnsan zayıf düştüğünde nasıl da zor geliyor devam etmek.

Adım, adım, adım, adım, adımıııııı... Aksırmaya korkuyorum. Aksırdığımda sanki boğazımı kör bir bıçakla parçalıyorlar. Sonunda uzakta, taaa uzakta bir akarsunun ötesinde tek başına bir bina görüldü. İşte Dukla burası imiş. Zar zor ulaştım. Varmış olmak biraz moralimi yükseltti. Saate baktım, 3 saat olmuş.

D.B.'ye durumumla ilgili danışmaya çalışıyorum herif sanki ben senin anan mıyım der gibi davranıyor. Bunlar rehberliği yol göstermek olarak algılıyor sanırım. Benim halimi gören başka bir rehber yardım etmeye çalışarak bana içmem gereken içeceği söylüyormuş ben ise benim konuşmamı engellemeye çalışıyormuş gibi algılayarak çocuğa bozuldum. Üzdüm oğlanı...

Sinirlenmeme neden olan durum şöyle gelişti: Dukla'ya ulaştığımızda ben Island Peak'ten vazgeçtiğimi D.B.'ye söyledim. Safça ve çok yanlış olarak paramın ne kadarını geri alabilirim diye ona soruyorum. Aslında tabii ki benim bu konuda muhabatım o değil. Fakat ben para ayrıntılarına giriyorum, bilmem neden böyle davrandım... Hiç sevmediğim konular aslında bunlar, ama ayrıntılara girerek çocuğu bunalttım... O sıralarda suratındaki ifadeyi görmeliydin sevgili defterim, gözleri şunu söylüyordu, "Ben senin kölen değilim. Benimle dost olursan senin dostluğunu sayar ve sonuna kadar seninle giderim... Ama şu anda sen bana köle muamelesi yapıyorsun..." Şok oldum!.. Hep sevdiğim bu insanlarla bu tarz bir seviyeye inmek beni çok üzdü. Nasıl ve neden bu çocuk üzerinde böylesi onu kızdıracak bir şeyler yaptım bilemiyorum. O karakterde değilim!.. 58 yaşındayım ve bu yaşına kadar hiçbir insanı kullanmadım, tam aksine kendimi kullandırımdım. Ama bu çocuk benim onu kullandığımı düşünmüş hep... Halbuki ben ona hep sevgi, saygı ve dostlukla yaklaşmıştım. Her yaptığına ve her söylediğine sorgusuz güvenmişim...

Ortam inanılmaz bir şekilde gerildi. Kalktı yanımdan uzaklaştı. Ben de kalkıp tualete gittim. Döndüğümde baktım sandalyesini benim oturduğum

konuma ters çevirmiş poposu bana dönük oturuyor. Ben de benimkini çeviriyorum ve sanki bu eşekliği başlatan o değilmiş gibi çekip gidiyor... Sap gibi ortada kalıyorum... Bu etkinliği yalnız başıma yapıyor olsam bu kadar yalnız kalmazdım.

Çorba söylüyor ve onu içtikten sonra hesabı ödeyip kalkıyorum. Burada tüm güçsüzlüklerime rağmen Hakan'ın notlarından edindiğim bilgi ile daha güçlü olarak harekete hazır hissediyorum kendimi. Sırt çantamı yükleniyorum, bakıyorum bizim adam kılını bile kıpırdatmıyor. Çok kötü gözlerle beni süzüyor. Yanına yaklaşıyorum:

“Gelecek misin?”

Anlamaza yatıyor. Bu sefer daha sert;

“Gelecek misin gelmeyecek misin?” diye soruyorum. Bunun üzerine oturduğu yerden kalkıp yanıma geliyor;

“Bana ihtiyacın var mı, yok mu?”

“Tabii ki var”, diyorum. Küstah bir el hareketiyle yol gösteriyor.

“Biraz daha centilmence davransan iyi olur,” deyip bebek adımları ile yola koyuluyorum.

Yol gerçekten zorlu. Nasıl hareket edeceğimi bilmiyorum. Tek bildiğim olabildiğince yavaş hareket etmek. Boğazım dışında öyle bariz bir şekilde beni rahatsız eden bir şey yok. Sadece genel bir halsizlik. Herifin temposuna uymuyorum ama sonunda bakıyorum Explorer'daki arkadaşların 2 saatte tırmandıkları bu zorlu rotayı bir saat onbeş dakikada tamamlamışım. Tabii ki iyice perişan olmuş bir şekilde.

Sonunda sürüne sürüne Himalayalar'da yaşamını yitirmiş yiğit dağcılarının anıt mezarlarının olduğu yere ulaşıyorum. Fotoğraf çekecek bile halim yok. Bizim herifin hiç umurunda bile değilim...

Tepeye 20 dakika kadar kaldığında yan gözle Sunjae'in koşa koşa geldiğini görüyorum. Çantamı almak için geldiği belli ama mikrop herif bana gelmesine engel oldu. Çocuk bunun üzerine yaklaşamadı yanıma. Bir süre hep yakınımnda dolandı. Sonunda ben yanıma çağırdım ve sordum; "Çantamı mı almaya geldin?" "Evet..." deyince çantamdaki su torbasındaki suyu elimdeki şişeye boşalttıktan sonra çantayı taşıması için Sunjae'e verdim. Gerçi bir şey fark etmedi... Zira sorun çantada değil bende...

Anormal halsizim. Anıt mezarların oradan 4.940 m yükseklikteki Lobuche'ye, yol çok çok rahat olmasına rağmen sürüne sürüne bir saate ulaşabildim. Ufaklık sürekli çevremde... Abisi (D.B.) bahşiş yerine havasını alacak, o ise baştaki hesabın iki mislini...

Odaya girer girmez botlarımı bile çıkarmadan yatağa uzandım. Nasıl da kestirmeye ihtiyacım var, ama ne mümkün!.. Daldığım anda soluksuz kalıyorum. Üç-beş dedim ama mümkün değil...

Dışarıda hava pırıl pırıl, tam fotoğrafık ortam ama üşüdüğüm için mümkün değil bir türlü çıkamıyorum dışarıya...

Bu soluksuz kalma ve uyuyamama bu gece de devam ederse bırak yukarı çıkmayı aşağı bile zor inerim. Anladın, di'mi? Ana Kamp ta hayal oldu. İşte bilinçsizce hareket etmenin cezası... Yapabileceğin bir işi, yapmakta sana yardımcı olması için tuttuğun kişinin umursamazlığı ve hiçbir şekilde yardımcı olmaması, hatta seni zorlaması sonucu, yapamadan, başaramadan geri dönmek zorunda kalmak ve bir sürü parayı sokağa atmak...

Island Peak olmasa bile Everest Ana Kamp ve Kalapattar kesinlikle ulaşabileceğim hedeflerdi. Hastalanmak beni kahretti ve tabii ki rehberin umursamazlığı...

Bundan sonra ciddi bir dağ etkinliğine gitmeye karar verirsem bunu kesinlikle Explorer gibi işini bilen ve konusunda ehil bir grupta yapacağım. Ama bu ekspedisyonda şöyle bir gerçek te ortaya çıktı kanısındayım; (kes be aksırık, parçalama artık boğazımı...) benim limitim 4.000-4.500 m civarı. Eh zorlarsam Ağrı ve ayarları. Soğuğu sevmiyorum. Benim moralimi sifıra indiriyor soğuk...

Kısa süreli, iki-üç gün tamam... Fazlası beni yıkmaya başlıyor. Şu anda cayır cayır soba yanıyor ve soba yanmasına rağmen ve de kat kat giyinmiş olmama rağmen üşüyorum. Psikolojim ortamı olumluya yönlendirmede yetersiz kalıyor. Ne karım, ne oğlum ve hatta ne de Fındık'ım moralimi yükseltme çabalarımda destek olabiliyorlar bana. Tam aksine, "Sağlıklı gel, sağlıklı gel... Unut gerisini. Zirveler değil sen bize lazımsın...", diyorlar. Ve de benim gözlerim hemencecik doluveriyor, saklamaya çalışıyorum bu kalabalıkta koskocaman adamın gözyaşlarını...

İşte gün gibi her şey batmaya başladı. Artık şu ekspedisyona bir an önce bitsin de evime döneyim... Karımı, oğlumu, evimi özledim...

25.04.2009, Cumartesi

13.30 – Gorak Shep'teyiz. D.B. dün akşam burnundan kıl aldırılmamaya gayret ederek, Nilam'ı (patron) aradığını ve beni terk edeceğini söylediğini tehditkar bir şekilde bana söyledi. Biraz sıkırdı. Sanırım Nilam da aynen bu şekilde tepki gösterdi ki bu konuşmadan sonra sanki benimle daha fazla ilgileniyormuş gibi davranmaya başladı. Ne de olsa ben de gebeydim, alttan aldım.

Kendimi biraz iyi hissedince Lobuche'den geri dönmekten vazgeçtim. Ancak bu gece de uyuyamadım. Yükseklik, düşük basınç ve deniz seviyesine göre neredeyse %50 oranında az oksijen... Tam dalıyorum, anında soluksuz kalarak uyanıyorum. Sabaha kadar böyle sürdü. Acısını yolda çekiyorum. Bir yandan boğazımdaki yangı diğer yandan genel bir halsizlik mahvetti beni.

Yolda perişan bir vaziyette bir kayanın üstüne oturmuş soluk ve güç toplamaya çalışırken önümden bir Japon grup geçti. Kesin 70 yaşın altında değiller. Biri sanki beni mahcup etmek istercesine arkadan gelen en yaşlılarını göstererek,

“Bak o 83 yaşında...” demez mi!..

Adamlar kendilerine bakıyorlar. Ayrıca tuttıkları ekip sürekli bir hizmet yarışı içinde. Ama ne olursa olsun zor hem de çok zor yaptıkları iş.

Perişan bir vaziyette Gorak Shep’e ulaştığımda baktım başlama noktasından bu yana üç buçuk saat geçmiş. Yahu ben sürünerek geldim. Nasıl oldu da Explorer’daki arkadaşlarla aynı saatte ulaştım anlamadım.

O kadar halsizim ki, fotoğraf bile çekmek istemiyorum. İçerisi buz gibi. Gölgede dışarı da öyle ama güneşe çıktığımda iliklerim ısınmaya başladı. Güneş öylesine parlak ve kuvvetli ki defterden yansımaları bile olağanüstü rahatsız edici.

Şu anda bulunduğumuz yerden Everest Ana Kamp görünüyor. Ama beni ana kamptan çok çok daha fazla Khumbu Buzulunun turkuaz renkli buzları cezbediyor. Hem fiziksel hem de ruhi olarak yorgun olmasam gidip görmek için zaman çok. Sabaha bıraktık. D.B. efendi sonunda bir ilacın yardımıyla uyuyabileceğimi söyleme lütfunda bulundu, Diamox. Pansiyon sahibinde olup olmadığını soracak. Varmış. İki tane satın aldım. Birini bu akşam diğerini de yarın akşam kullanacağım. Dilerim işe yarar. Uykuyu nasıl özledim ve nasıl ihtiyacım var bilemezsin. Zaten bu gece de uyuyamazsam artık adım atacak halim kalmayacak. Nasıl geri dönebilirim bilmiyorum.

26.04.2009 – Pazar

15.30 – İlaç gerçekten iyi geldi ama gece yine de sık sık kalktım. Sanırım idrar söktürücü bir ilaç. Olsun yine de ilk kez uyuyabildim ve biraz dinlenebildim...

Yavrumun yaşgünü (20.04.2009) ile başlayan boğaz yangısı her geçen gün artarak beni perişan etmeye devam ediyor. Adım atmakta zorlanıyorum. Bu

durumda artık Kala Patthar ve Island Peak benim için ulaşılmaz hedefler oldu. Normal koşullarda zaten Kala Patthar'ı programdan çıkarırdım. Berbat bir kaya yığınından başka bir Şey değil. Everest'i daha iyi görmekten başka bir işe yaramıyor.

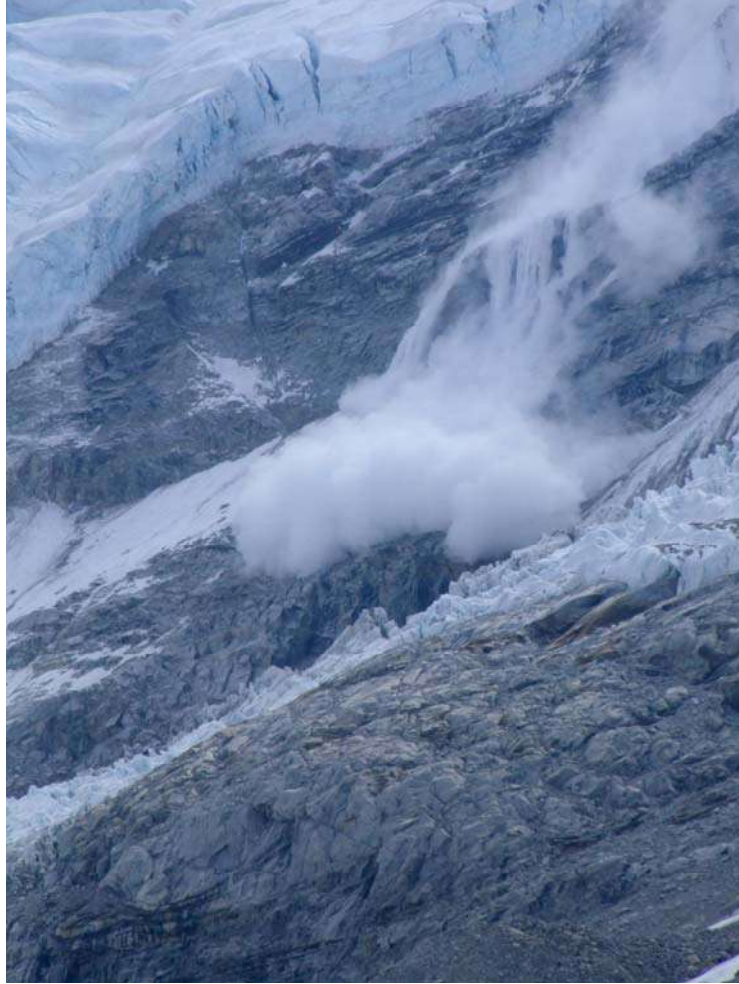

Island Peak'e bu sağlık durumuyla çıkmaya kalksam bu D.B. denilen herif kesin beni lme terk eder. Zaten Şu andaki sağlık durumumla yeltenmeye kalkmam bile olası değil... Şu anda tek amacım bir an önce Katmandu'ya ulaşıp bir güzel banyo yaptıktan sonra bir iki gün dinlenmek...

Bu herif kesin beni telef etmek istiyor. Hakan'ların, sadece dönüş için harcadığı süre olan üç saatte beni, bu halimle, bir buçuk saatte kamp yakınlarına götürüp aynı sürede geri getirdi. Ben derdimi işaretlerle anlatmaya çalışıyorum. Konuştukça boğazım acayip acıyor.

Sabah 08.30'da yola çıkmadan önce ne kadar zamanımızı alır diye sorduğumda, "Gidiş bir buçuk, gidiş dönüş iki buçuk saat sürer," demişti. Ben de zırt pırt durmaktan hoşlanmadığım için herif bunu kullanıyor galiba. Hızlı hızlı gidiyor, bir süre oturup dinleniyor ve tam yaklaştığımda yine depara kalkıyor. "Biraz sen de dinlen," gibi saçma şeyler onu ilgilendirmiyor. Yahu bazı rehberlere bakıyorum adamlar gayet sevecen ve müşterilerini memnun etmek için pervane oluyorlar. Adam bir tutturmuş, "Ben sıradan bir rehber değil dağ rehberiyim!..", deyip durur. Hastalığım bir yandan bu herif diğer yandan bu ekspedisyonu bana zehir ettiler.

Yola çıktıktan tam birbuçuk saat sonra, ana kampa yeteri kadar yaklaştığımızda ve de üstelik irtifa olarak daha da yüksekte olduğumuzu görünce, YETER, dedim ve şanlı bayrağımızı çıkararak birkaç poz fotoğraf çektirdikten sonra dönüş yoluna girdik.

Saat tam 11.25'te Gorak Shep'teki pansiyona geri döndük. Yani bu etkinlik üç saatten az sürdü. Olacak iş değil.

Bu rehber benim hedeflerimi yerine getirmemi sağlamak değil onları engellemek konusunda kendisini koşullandırmış sanırım. Zira benim hedefimi bilen ve günlerdir benim potansiyelimi izleyerek yapabileceğim işleri gören bir insan, benim bunları gerçekleştirmem için elinden geleni yapardı. Nasıl mı? Eksiklerimi bana göstererek ve bunları çözmemi sağlayarak her şeyi olumlu bir sonuca ulaştırabilirdi.

Gorak Shep'te yarım saat, kırkbeş dakika dinlendikten sonra bu sefer de Lobuche'ye doğru yola koyulduk. İki buçuk saat sonra Lobuche'ye ulaştık. Son adımlarım neredeyse sürünerek...

Eeee... Şutlasan şu adamı diyebilirsin... Kolay mı? Katmandu'ya dönene kadar gebeyim. Başka türlüünü ya ben bilmiyorum ya da yok... Bu sefer kötü bir kazık yedik, belki kazık değil de inanılmaz bir şanssızlık!..

İrtifa kaybı irtifa hastalıkları ile ilgili rahatsızlıkların hızla iyileştiği ortamlar yaratır denir. Bugün 500 metre civarında indik. Çok fazla bir iyileşme yok. Yarın ineceğimiz 1.000 metre civarı. Kesin yararını görürüm diye düşünüyorum...

<http://picasaweb.google.com.tr/LikyaYolu/DINGBOCHELOBUCHE2009#>

<http://picasaweb.google.com.tr/LikyaYolu/LOBUCHEGORAKSHEP2009#>

<http://picasaweb.google.com.tr/LikyaYolu/GORAKSHEP2009#>

27.04.2009, Pazartesi

13.45 – Sabah pek istekli kalkmadım, tabii ki. Ağır ağır hazırlanıp, sabah işlerini bitirdikten sonra oturdum zorla da olsa bir omlet yedim. Yanında da “ginger tea” (zencefil çayı). Bizim D.B., hayret, ben yedi buçuğa doğru kahvaltıya oturduktan sonra kalktı.

Sekize beş kala sürüne sürüne yürüyüşe başladım. Yalnız bakıyorum D.B.’de de bir gariplik var. Biraz zorlanıyor gibi. 15-20 dakika sonra da aksırmaya başladı. Kuru kuru, kötü kötü...

Yolumuz genelde iniş ve düz olunca Pherice’ye rahat geldik. Yalnız rüzgar mahvetti bizi... Bu güzergahın en olumsuz yanı bu aşırı rüzgar... Jon Krauker’in kitabından anımsadığım kadarı ile Pheriche’de uluslararası dört gönüllü doktordan oluşan bir ekip tarafından yönetilen bir hastane varmış. Boğazımdaki sorunla ilgili bir fikir almak üzere oraya uğradım.

Boston’lu, çok şeker ve ilgili kadın bir doktor beni muayene etti. Olanaklar el verdiğince yaptığı muayene sonucu kısılan sesimi açmaya yardımcı olacak pastiller ve günde bir kere kullanmak üzere 6 tane AZITHRARAMYCIN tablet (Zirocin-500) verdi. Bir de ağrı kesici tabletler verecekti ki ben onları bende harcamamasını ben bendeki Brufen’lerle bu sorunu çözebileceğimi söyledim.

Bir doktor görmüş olmanın iç huzuruyla daha rahat yürümeye başladım. Yine de normal tempoma göre sürünüyorum. Ama yine de bu rahatlıkla D.B.’ye güzel bir yemek ısmarlamak istedim. Aksilik hiçbir yerde servis yok... Lanet

olsun... Kırk yılda insan olumlu bir şey yapmak ister ve... Yok... Ulaşamaz isteğine... Devam etmeye karar verdik... Biraz ilerledik, baktım D.B. zorlanıyor, çok kötü öksürüyor.

Onu böyle gördüğümde tepkim aynen şu;

“”Yaaa, hıyarağası, nasıl oluyormuş hasta hasta dağlarda yürümek? Belki şimdi adam olursun!..”

Ben de hastayım ama demek ki o şu anda benden beter. Bana, “Sen devam et, ben seni yakalarım,” dedi. “Emin misin?” dedim “Evet, sen devam et...” dedi. Ben de bunun üzerine başladım yürümeye... Bir süre sonra görüş mesafemin dışına çıktı... Artık göremiyorum onu. Yolumu sıkıştığında sora sora bulmaya çalışıyorum. İçim sıkılıyor, arkama her baktığımda D.B.’yi görmeyi arzularken karşıma bir boşluk çıkıyor...

Ulan yine kıyamadım, bu halimle bastırıyorum... Hızlan Rüştü, belki Pangboche’de Sunjay’i bulur ve D.B.’ye yardım için onu gönderirsin.

Artık, iyice çaresiz durumdayım... Ne rehberim, yoldaşım, dağdaşım var ne de yol izan biliyorum... Bu durumda yine de bıraktım kendimi duygularıma ve sonunda ulaştım Pangboche’ye.

Hah şurası işte kalacağımız yer diye düşünürken bir sür pansiyonla karşılaştım. İlk birkaçına D.B.’yi tanıyıp tanımadıklarını sordum... Hepsi olumsuz yanıtladı. Dingboche’den köye girişi sordum. Burası hem bizim rotamız hem de Sunjay’in izleyeceği rotanın birleşme noktası idi.

Baktım bu iş samanlıkta iğne aramaya dönüştü döndüm köyün girişine ve bir limonlu çay söyleyerek başladım D.B.’nin gelişini beklemeye. Kerata Sunjay

de yok ortalıkta. Bir süre sonra D.B. perişan bir şekilde geldi. “Hemen otur... Ne içersin?” “Yok, bir şey istemem...” bile doğru dürüst diyemeden yerinden fırlayıp binanın arkasına gitti. Çıkıyor... “Yürü... Hemen kalacağımız yere gidelim. Senin yatman gerek...” Hemen yola koyulduk ve bir iki dakika sonra kalacağımız pansiyona ulaştık. Benim üst kat girişte beklememi söyleyip aşağı yemekhane bölümüne yöneldi. Bir süre sonra genç bir çocuk gelip beni odama yerleştirdi. Çantadan defterimi kalemimi aldıktan sonra ben de aşağıya indim. Baktım D.B. uyuyor. Üstünü örttüm. Neyse iyiye alamet... Eşek sıpası, şu benim seni düşündüğümün dörtte biri beni düşünsen ne güzel dost olurduk. Belki de o zaman Island Peak’e bile çıkabilirdik.

Dağ kesinlikle yalnız yapılacak iş değil. Neymiş, rehber varmış!.. Al işte, gördün rehberi... Adam sadece seni bir yerden bir yere götürüp belki de bir dağa tırmanmada yol gösterecek. Gerisi onu hiç mi hiç ilgilendirmiyor. Ama dağ yoldaşı öyle mi? İkiniz de sürekli birbirinizi kollarsınız ve gereğinde bir sorun olunca hemen müdahale edersiniz. En azından bu konuda teorik olarak bildiğimi böyle ceza çekerek pratikte de yaşayarak öğrenmiş olmam benim için bir kazanç.

Az mi şey öğretti bu ekspedisyona bana!.. Bir kere en önemlilerden biri olan kendime dur demenin zamanını bildiğimi kanıtladı. Dağa yalnız gitmenin ne kadar yapılmaması gereken bir hata olduğunu gösterdi. Böyle bir ekspedisyona çıkarken nasıl bir rehber istiyorsan harfi harfine masaya koymalı imişsin. Ekibin içinde sağlık sorunlarına müdahale edebilecek biri mutlaka olmalıymış. Bunun için de bütçeni ona göre ayarlamam gerekiyormuş. Zira bu

tür ekspedisyenler öyle üç beş kuruşa çıkmıyor. Ayrıca kalmak istediğin yerlerin standartlarını kesin ve net olarak koymalısın. Hiç sanmıyorum lodge'lar arasında uçurum olsun. Zaten ucuz bir ülke... Pangboche'ye geldiğimde aranırken bir pansiyon odasının kapısı açıldı, girişte lavabo ve sonra yatak odası. Bu lavabo konusu çok önemli, bazı kaldığım yerlerde yoktu. Şu anda kaldığımız yerde keşif yaptığımda hemen odanın yanında bir tuvalet buldum ama lavabo yok. Bu tür konuları baştan masaya koymalı. İrtifa yükseldikçe hava da soğuyor, işte o zaman senin söylemene gerek kalmadan rehberin hemen uyarıyı yapıp sobayı yaktırmalı. Çoğu yerde adamlar tezek yaktıkları halde sobayı yakma konusunda ikircimli davranıyorlar. Tekrar değineceğim ama bu rehber konusu çok önemli. Bütün bir ekspedisyonu zehir de edebilir mutlu bir etkinlik haline de getirebilir. Alın benimkini; adam ben hasta olduğum halde mola nedir bilmiyor. Bastırıp gidiyor... Yakalayabilirsen yakala... Diyebilirsin ki, "Eeee, canın istediğinde otur keyfine bak, seni beklemek zorunda!.." Hayır, böyle nemrut birisi olursa iş öyle yürümüyor. Surat ediyor, aksilik ediyor, velhasıl ekspedisyonu zehir ediyor.

Taşıyıcı çocuğa, "Senle biz yola devam edelim, D.B. burada kalıp dinlensin. Sonradan kendisini toplayıp Lukla'da veya belki de öncesinde bize yetişir." Tabii çocuk hemen bunu D.B.'ye yetiştirmiş. Biraz sonra, nasıl olmuşsa, biraz mahcup yanıma geldi, "Yok yaaa... İyiyim ben!.. Devam ederiz..." Falan filan..."Neyse, sen iyi ol da!.. Yarın sabah duruma bakarız..."

Bahsettim mi bilmiyorum; Lobuche'den Pangboche'ye bu sabah dört buçuk saatte geldik. İkimizin de hasta olmasına rağmen fena tempo değil. İyi olsa idik, benim tempom üçbuçuk saat, üç saat kırkbeş dakika olabilirdi. Çıkışı hiç sorma!.. İyi olsam bile 6-7 saatten aşağı olmazdı. Tırmanırken bir de oksijen oranının düştüğünü hesaplarsan ne zorlu bir deneyim olduğu çıkar ortaya. Ama inerken öyle mi? Hem iniyorsun, hem soluduğun havanın içindeki oksijen oranı artıyor. Ve böylece vücudunun her yanına giden oksijen miktarı artarken güçleniyorsun.

Bu ülkenin dağ insanları hakkındaki gözlemimi aktarmadan edemeyeceğim. Dağ insanlarında, erkekler olsa da olur olmasa da havasında, kadınlar ise patron ve üstüne üstlük çok geveze.

İnmeye başladık ya, hava yine kapalı, soğuk ve iç karartıcı. Bu pansiyonda yine yalnızım. Gerçi yalnız olmasam ne fark eder? Konuşamayıp insanları mı seyredeceğim? Biraz konuşmaya başladığımda boğazım acıyor ve kuru bir öksürük krizi ona eşlik ediyor. Böylesi sıkıcı hava ve ortamlarda insan bir an önce akşam olsun yatalım ve sonra hemen sabah olsun yola koyulalım psikolojisinde oluyor. Pislik ve üşümek bu duyguyu daha da pompalıyor. Zira Katmandu'ya indiğimde hem sıcak ve hem de, çok daha önemlisi, banyo var ;-)) En fazla dört gün sonra mis gibi olacaksın Rüştü...

Haaa, neyi unuttum diyordum... Bizim oğlan, Sunjay, ilk defa geç geldi, biz lodge'a ulaştıktan yarım saat sonra ulaştı. Hakkını yememek gerek... Yavrum, sürekli gülen yüzü ile o kadar ağır yükümü taşıyor, Keşke o rehberim

olsaydı!.. Sonradan fark ettim D.B.'nin yüklerini de taşıyormuş meğer!.. Bir ara D.B. kalktı dışarı çıktı. Yukarıdaki notları o uyurken yazdım. Hemen Sunjay'i yanıma çağırdım. D.B.'nin sağlık durumunu soracağım. Bir baktım elinde minnacık bir fare yavrusu. Acayip sevecen bir şekilde avucunda taşıyor. Bir iki fotoğrafını çektim, bakalım nasıl çıkacak!..

Sunjay'e bir yolunu bulup D.B.'yi hastaneye gitmeye ikna etmesini söyledim. Adam iyiyim diye direnip duruyor. Kahretsin!..

Üşümeye başladım. Berem de yanımda değil. Hemen odama çıkıp onu aldım. Döndüğümde baktım D.B. dışarıda yine çıkarmaya çalışıyor. Ama nafile. Midesinde bir şey kalmamış... O da ben de odalarımıza çıktık. Ben biraz odada oyalandıktan sonra dışarı çıktım. Çıkarken baktığımda kapısı aralık ve berbat bir durumdaydı. Üfff... Yüreğim parçalanıyor ve artık korkmaya başladım.

Buyurun bakalım!.. İşte bu basit bir kalite farkı değil mi? Yandaki lodge'un bacası tütüyor, ben ise burada donuyorum. Bu hasta garibe reva mı bu? Derken çocuk geldi sobayı yaktı ☺))

Yahu, ben gerçekten sevmiyorum bu soğuğu. Hele bir de hava hem kapalı hem de soğuksa benim ruh halim için durum iyice vahim.

Biliyor muydun? Vücudumuzda, sırasıyla, en hızlı ısı kaybedilen yerler neresi? Baş, ayak ve el... Yahu, ne biçim adamım ben be? Hem soğuğu sevmiyorum hem de yüksek irtifa dağcılığı peşinde koşuyorum. Deli miyim, neyim? Anlamıyorum, nasıl bir iş bu? (Herhalde buna çelişkilerin aşkı denilebilir...) Önceki sayfalarda dağcılığa neredeyse küfür ederken, irtifa kaybetmeye başlayınca, bak irtifa kaybetmeden söz ediyorum şurada 300-500 metre indikten sonra ve de dağlardan uzaklaşmadan. Şu sözlerime bakar mısınız?

Bir daha yaparım, ama iyi bir ekip ve ekipmanla... Ama, doğrusu da bu değil mi? Ama bu ekspedisyonom da her şeye rağmen değerdi. Boyumun ölçüsünü almama rağmen. O bile bir ders değil mi?.. Her ciddi iş gibi, dünyanın en ciddi işlerinden biri olan dağcılığı da çok ama çok ciddiye almak gerektiğini öğrenmiş olmak az şey mi? Bilmiyor muydun? Biliyordum, ama yaşamadan kazanmıyor bir yerlere, teğet geçip gidiyor...

Birilerinden ciddi destek ve yardım almak gerek. Anakara'da otur, Adilcevaz'da bir dağcılık kulübünün üyesi ol, olacak iş mi? Ben laf olsun diye mi üye oldum? Türkiye Dağcılık Federasyonu'nun eğitimlerine ve de tabii ki kendi kulübümün eğitimlerine katılabilmek için üye oldum. Sağolsun, bir arkadaşımız, sırf lisans çıkartmak istiyorum düşüncesiyle bana yardım ettiğini düşünerek yaptı bu işi... İyi de lisans benim ne işime yarıyor? Her şeyi bir kenara bırak, bir kulüp kartım bile yok. Bu sefer Ankara'ya döner dönmez Adil'den lisansı bana yollaması için bir rica mektubu yollayacağım. Sanırım kırmaz. Şimdi aklıma takıldı, yahu!.. Bu arkadaşlar yıllık Olağan Genel Kurul toplantısı yapmazlar mı? Yaparlar da, üyelere haber vermeden kendi aralarında mı yaparlar? Dur bakalım, anlayacağız!..

Burada insanın zamanı hiçbir yerde olamayacağı kadar çok. Tüm doğada böyle ama dağlar bir farklı. Onun için, işin yoksa, düşün babam düşün!..

Kitapları da akşamları hariç okuyamıyorum... İlginç!.. Gerçi düşüncelerin çoğu ipe sapa gelmez, boş şeyler ama böylesi daha iyi. Daha ciddilere geçersen, aynen mapushane veya hastanedeki gibi yıkabilir insanı... Yalnızken ve hele dağdayken, kaçacaksın alabildiğine ciddi düşüncelerden. Hele benim gibi bunları söylerken bile bir hoş olan bir insansan...

Yaa... Ne diyordum? Buranın dağ insanı olağanüstü, kadını erkeği... Benim yürürken bile zorluk çektiğim yerlerde koşa koşa gidiyorlar. Benim taşıdığım 6-8 kilo iken ufacık bebeler bile cılız vücutları ile en az 30-40 kilo yük taşıyorlar. Hem de o zor, o engebeli dağlarda... İnanılmaz güçlüler!...

Oğlanın (D.B.) durumu berbat. Buraya geldiğimizden beri kustu devamlı. Bir şey de çıkarabildiği yok ki!.. Sonunda hastaneye gitmeye ikna oldu. Sunjay'ı de yanına alarak, onun yürüyüşüyle 4-5 saatlik mesafede olan Khunde'deki Hillary Hastanesine doğru yola çıktılar. Saat: 17.50. Hava da yakında kararacak. Çok dengesiz zaten. Dilerim, kazasız belasız ulaşurlar. Kahretsin yahu!.. Benim tırırını hastanedeki muayenemden sonra her şey yoluna girdi artık diye düşünmüştüm. Benim için sorun yok. Kaldığım pansiyon D.B.'nin kuzeninin. Kuzeninin eşi yarın sabah bana bir taşıyıcı ayarlayacak. Eşyalarımı o Namche'ye götürecektir. Eğer iyileşirse, D.B.'de yarın Namche'ye gelecek. Yok, iyileşmedi, her koşulda Sunjay'ı bana yollayacak ve bir şekilde Katmandu'ya dönüşümü sağlayacak. O beceremese bile ben artık bir yolunu bulacağım. Önemli olan, oğlan kazasız belasız hastaneye ulaşabilsin. Anlamam bu işlerden ama, gıda zehirlenmesi mi acaba?

Neyse, eminim iyi olacak. Ayrıca benim için birçok yönden öğretici olan bu ekspedisyona dilerim ona da bir iki şey öğretmiş olsun. Hay Allah, be!... Bir an önce şu hastaneye kazasız belasız ulaşabilseler... Karanlığa kalacak olmaları beni kaygılandırıyor.

<http://picasaweb.google.com/tr/LikyaYolu/GORAKSHEPEAKPANGBOCHE2009#>

28.04.2009, Salı

07.15 – “HER YENİ DOĞAN GÜN İÇİNDE MUTLULUĞU SAKLAR...”

Diyelim, zira berbat bir kapanış yaptık dün akşam, çok kötü bir kapanış. Altıya on kala Sunjay ve D.B. hastaneye doğru yola çıktılar. Bir süre sonra yemeğimi söyledim ve o arada saat yediyi on geçte gelen telefon tüm iştahımı kapattı. Huylandım çünkü... Tahmin etmiştim D.B. veya Sunjay'den geldiğini. Telefondaki Sunjay imiş. Çocuk sorun olduğunu ve yola devam edemediklerini, onları almak için Pangboche'den yardım istediklerini söylemiş. Gençler hemen gerekli düzenekleri hazırlayıp hızla yola çıktılar.

Biraz sonra ben de odama çekildim. Kaldığım oda kapıdan girişte koridorun sonunda ve benden başka kalan yok. Bir saat kadar sonra koridorun başında ayak sesleri duymaya başladım. Yine lanet olsun!... Bu gerçekten hiç

hayra alamet değil!.. Adımlar gittikçe odama yaklaşıyor... Yok, yok... Bu yeni bir müşteri... Sesler kapımın önünde durdu... Tak. Tak. Tak...

“Ne var?”

“Efendim, D.B.’yi buraya getirdik. Size son bir şey söylemek istiyor...”

Ne demek ulan son? Sanırım dil yetersizliği... Hemen botları geçirip indim aşağı. D.B. inanılmaz derecede kötü bir durumda.

“Yahu, neden buraya kadar getirip vakit kaybettiniz? Doğrudan hastaneye götürseydiniz ya...”

“Sizi görmek istedi!..” Yahu, ne kadar mantıksız... Oğlan berbat durumda ve onlar onu beni görmek istediği için geri getiriyorlar... Manyak mı bunlar?.. Bakın işte, ağzını bile açamıyor... Konuşması ne mümkün... Sıkı sıkı ellerini tutuyorum... “Tamam, dostum... Kurtulacaksınız!.. Seni dostların hastaneye yetiştirecekler. Sık dişini.. Dayan beee...”

“Bırakın şimdi benimle görüşmesini, ne yapıp edin hemen Hillary Hastanesine yetiştirin!..”

Köyün bütün genç ve güçlü delikanlıları bizim lodge’ya yığıldılar... Bir sürü konuşma... Ben, “Hadi!..” diyorum, onlar, “Tamam” diyorlar... Ama her saniye kıymetli. Bir küfeyi sıkı bir uğraş sonunda D.B.’yi taşıyacak bir hale soktular ve hızla yola koyuldular. Sıkıntılı bir şekilde uğurladım.

Gariptir ki, Nepal’e geldiğim günden beri ilk defa bugün sabaha kadar deliksiz uyudum. Boğazım da sanki daha iyiye gidiyor. Bu sabah kendimi iyi hissediyorum. Tek kaygım taşıyıcı çocuk. D.B.’nin kuzeninin en küçük kayınbiraderi. Adı, Utrabadur. Tamam Sunjay’de yaş olarak küçüktü. O, 19, bu,

18 yaşında ama en fazla ondört gösteriyor, çok sevimli, yakışıklı ama bir o kadar da tıfil... Yavrum ya, o kadar yükü nasıl taşıyacak? Şu dört gün bir geçse de taşıma işinden kurtulsam...

Hala D.B.'den haber yok. Buradakiler, "What is your name?", "Good morning.." "How old are you?" gibi temel birkaç şeyin dışında İngilizce bilmiyorlar. İletişim bazı anlarda, hele konu ciddi ise, inanılmaz derecede zor. Bakalım Namche'ye kadar Utrabadur'la halimiz ne olacak.

15.45 – Kahretsin yahu! Ne berbat bir ekspedisyon oldu bu!.. İnanamıyorum, nasıl bir şey bu?.. İki üç kez taşıyıcı çocuğa bir iki şey ısmarlamak dışında, ki bu da yarım saat, kırkbeş dakikamızı almıştır, hemen hemen hiç durmadığım Pangboche-Namche yolu bir türlü bitmedi. Yorulduğum anlarda sadece yavaşladım, durmadım dinlenmek için, ve sonunda bıktıra bıktıra bu güzergah altıbuçuk saatte bitti.

Hemen ufaklığa D.B. ile ilgili bilgi alması için nereye telefon etmesi gerekiyorsa etmesini söyledim. Birisini aradı. Kimi aradı bilmiyorum!.. Uzun uzun konuştular. Telefon kapandıktan sonra bakıyorum bana bir şey söylemiyor, pansiyondaki oğlanla sohbet ediyorlar. Sonunda dayanamadım:

"Eeeee?.."

Velet doğru dürüst İngilizce bilmiyor. Neyse ki pansiyonda çalışan çocuk hiç te fena değil, bana dönüp,

"D.B. ölmüş!.." demez mi!.....

Lanet olsun... Nasıl, filan derken sinirlerim gittikçe gerilmeye başladı... Aramızda ufak tefek ne geçmişse geçmiş... Kahretsin... Yahu, çocuk daha 27 yaşında... Öfffff...

Şeytan bir an önce buralardan uzaklaş ve bir daha geri dönme diyor. Nasıl istiyorum şu anda canım ülkeme giden bir uçakta olmayı... Nasıl? Bilemezsin!.. Ufff...

Bu ülke bana iki yıl içinde hem inanılmaz mutluluklar hem de acılar tattırdı... Nasıl bir ülke burası?.. Yokluklarla varlıkları aynı anda yaşıyor insana...

İnsan seyahatlerini keyiflenmek, dertlerinden, sorunlarından uzaklaşmak için yapar. Şu benim seyahatimin haline bak be!.. Ekspediyonumun planlandığı gibi gerçekleşmemesi bir yana, ki inan hiç umurumda değil, yok şu kadar para içeri girmişsin falan, hiiiiç ama hiiiiç umurumda değil, günlerini, ne kadar yakınlaşmasan da birlikte geçirdiğin gepegenç bir insanı yavaş yavaş ölüme giderken gözlemişsin. O yüzündeki yalvarırcasına bakışlar, o halinde dahi beni hayal kırıklığına uğrattığı için konuşamadığı halde özür dilemeye çalışmalar... Yüreğim parçalana parçalana seyrederken bir şey yapamamak!..

Üfff... Lanet olsun beeee!...

Bir an önce gitmek istiyorum buralardan. Lanet olası Nilam da ayarlamaları yapma konusunda beni aramadı. Karıcığımınla yazısam sanki daha kötü olur gibi geliyor... Evet, evet... Ona şimdi söylememeliyim... Farklı şeyler de düşünebilir... Sadece D.B.'nin rahatsızlandığını ve yerine yeni bir rehber ayarlayacaklarını söyleyeyim...

İnternetin başındayım ama içimden kimseye bir şeyler yazmak gelmiyor... Uçağa binmeden en az iki-üç hafta öncesinden sanki böyle bir şeyler olacaktıymışçasına huzursuzlanmaya başlamıştım. Çoğu zaman ağzımı bıçak açmıyordu. Böylesi bir ekspediyon öncesi hiç yapmadığım bir şey yapıyordum; çok içki içiyordum. Oya'm da halime bakıp, "Gitme istersen," deyip duruyordu... Benden gelen yanıt ise hep aynıydı; "Hiiiiç sorun yok... Bu ekspediyona gitmeyi çok istiyorum ve hazırım..." Aslında hazır da değildim... Ruhem... Neden bilmiyorum...

Khunde'den, D.B.'nin vefat ettiği yerden Sunjay aradı. Utrabadur benimle ilgili dökümanları mutlaka getirmesini söylemiş. Sunjay çantaya polisin el koyduğu için bizi aradığını söylemiş. Çantaya değil benim uçak biletine, izin belgesine ve benim için gerekli olan başka belge varsa onlara gereksinimim olduğunu söylemesini istedim. Zaten o da polislerin yanından telefon ediyormuş, onlara konuyu açınca tabii ki gerekli evrakları vereceklerini söylemişler. Sunjay o belgeleri alıp buraya, Namche'ye gelecek. Lukla'ya kadar artık onunla gideceğim. Utrabadur geriye dönecek.

Şu Nilam bir an önce arasa da Katmandu'ya gidecek uçağım kesinleşse...

Şu anda rahatsızlığı devam etse ve günlerce hastanede yatacak olsa D.B.'yi beklemek en ufak bir şekilde koymayacak, biliyor musun?.. Ama onun

gitmiş olması beni buradan bir an önce kaçmam gerekiyormuş duygusuna itti... Hemen!..

19.45 – Resmi izin işleri Namche’de hallediliyormuş. Bizim Sunjay’in bundan haberi yok tabii ki... Bir konuşma sırasında birileri uyardı beni ve hemen o işi hiç sorun olmadan aradan çıkarttık.

Nilam aramayınca ben tekrar aradım. Her şeyin yolunda olduğunu ve en baştaki pazarlığımıza göre benim rehberim olması gereken Raj Kumar’ın yarın Lukla’ya geleceğini ve yolda bizi bulacağını söyledi.

Sunjay’de eşyalarımı götürme konusunda yardımcı olmak için burada. Şu ana kadar Lukla’ya değin sorun yok gibi görünüyor. Dönüşü (Lukla-Katmandu) 1 Mayıs olarak ayarlamış Nilam. Bütün bunları öğrendikten sonra biraz rahatlayıp internet kafeye gittim.

Posta kutumu temizledim. Bir iki iletiye baktım. Kimseye yazmak gelmedi içimden. Ölüm gibi bir haberi vermek hiç hoş değil... Biraz canım karımla yazıştım. Fakat Q klavye olduğundan bir saat ancak dayanabildim ve sonunda oradan ayrıldım.

Kaldığım pansiyona dönüp yemeğimi yedim. Sütlü çayımı yudumlarken bu satırları karalıyorum. Beş dakikaya kadar da odama çekilip biraz okuduktan sonra uyumaya gayret edeceğim ve bu olumsuz günü bir daha başlamamak üzere sona erdirmeye çalışacağım...

NAMCHE'DEYİM AŞKIM

Tuesday, 28 April, 2009 3:47 PM From: "A. Rustu Hatipoglu" <arustu1206@yahoo.co.uk>
To: "Oya Hatipoglu"

CANIM AŞKIM,

BU SEFER BANA HER ŞEY O KADAR UZAK VE YALNIZ GELDİ Kİ... BİR DAHA BU KADAR UZUN SOLUKLU BİR EKSPEDİSYONA ASLA SENSİZ GİTMEYECEĞİM... HERŞEY DE BU DUYGULARIM DOĞRULTUSUNDA PEK İSTENİLDİĞİ GİBİ GİTMEDİ... AMA EMİNİM BİR SİZE KAVUŞAYIM GÜZEL OLAN PEK ÇOK ŞEY O ZAMAN DAHA FAZLA AKLIMA GELECEK.

YAVRUMUZUN DOĞUM GÜNÜNDE BAŞLAYAN BİR BOĞAZ YANGISI HER GEÇEN GÜN ARTARAK DEVAM ETTİ VE BENİ OLAĞANÜSTÜ GÜÇSÜZ BIRAKTI. ÖNCE ISLAND PEAK TIRMANIŞINDAN VAZGEÇTİM. OLASI DEĞİLDİ... YAPACAK EN UFAK BİR GÜCÜM KALMAMIŞTI... SONRA NEREDEYSE LOBUCHE'YE ULAŞTIĞIMIZDA EVEREST ANA KAMP VE KALAPATTAR'DAN DA VAZGEÇECEKTİM, BACAKLARIM VE GENEL OLARAK TÜM VÜCUDUM AŞIRI GÜÇSÜZ DÜŞMEYE BAŞLADI. SABAH KALKTIĞIMIZDA KENDİMİ BİRAZ İYİ HİSSEDİNCE GORAK SHEP'E DEVAM KARARI ALDIM AMA NEREDEYSE SÜRÜNEREK GİDİYORUM. NEYSE SONUNDA ULAŞTIK. ARTIK BİR ADIM KALMIŞTI ANA KAMPA...

KALAPATTAR'A BİR BAKTIM KÖTÜ BİR TAŞ YIĞINI, BU HALİMLE ÇIKMAMI CEZBETTİRECEK HİÇBİR ŞEY YOK, SADECE EVEREST'İ DAHA İYİ GÖRÜYORSUN O KADAR. HASTA OLUNCA HİÇ ÖNEMSEMİYORSUN. SİLDİM PROGRAMDAN. AMA DEDİM ANA KAMPIN HİÇ OLMAZSA YAKINLARINA ULAŞMAM GEREK.

ERTESİ SABAH ZORLA DA OLSA ÇIKTIM YOLA... AĞIR, AĞIR, AĞIIIR... İLERLİYORUM. BİR SÜRE KOYMUŞTUM KENDİME ÇÜNKÜ D.B. NORMAL ŞARTLARDA ANA KAMPA BİR BUÇUK SAATTE GİDİLDİĞİNİ SÖYLEDİ. BEN DE BU SAATİ DURUŞ VE GERİ DÖNÜŞ SAATİ OLARAK ELE ALDIM. TAM O SÜRENİN SONUNDA ARTIK TAMAM DEYİP DURDUM, 5400-5450 METRE, AĞRI'DAN DAHA YÜKSEK. ARKAMDA ANA KAMP VE EVEREST'İN UCU VE BAŞKA DAĞLARLA ELİMDE BAYRAĞIM FOTOĞRAFLAR ÇEKTİRDİKTEN SONRA GERİ DÖNDÜK... ADIM ATMAK EZİYET HALİNE DÖNÜŞMÜŞTÜ. AMA HİÇ OLMAZSA BU KADARINI DA GERÇEKLEŞTİRMEKTEN ÇOK TA HOŞNUTTUM.

ÖKSÜRÜK VE BOĞAZ YANGISI YAVAŞ YAVAŞ AŞAĞILARA İNME ÇABASINDA. HIZLI BİR ŞEKİLDE İNMEMİZ GEREK. İKİ GÜNDE 1500 METRE CİVARINDA İNİNCE HİÇ OLMAZSA GÖĞSÜME İNMESİNİ ENGELLEMİŞ OLDUM. ŞİMDİ NAMCHE'DEYİM. YARIN PHAKDING'E İNECEĞİM. BU ARADA REHBER RAHATSIZLANDI YENİSİNİ YOLLUYORLAR. BİZ TAŞIYICI ÇOCUKLA YOLA DEVAM EDECEĞİZ.

BİR AN ÖNCE ŞU GÜNLER GEÇSE DE YUVAMIZDA KOYUN KOYUNA OLSAK... BU KLAVYE Q KLAVYE O YÜZDEN BU KADAR YAZMAK YORDU BENİ... İKİNİZİ DE VE HATTA İNANMAZSIN FINDIK'IMIZI DA ÖZLEMLE DOYASIYA ÖPTÜM...

AŞKIM, HAYATIM BENİM...

Not. BİRKAÇ GÜN HABERLEŞEMEYEBİLİRİZ, MERAK ETME...

29.04.2009 – Carşamba

13.45 – Shangri-la Guest House – Phakding

Olmuyor... Tabii bu kadar tatsızlıktan sonra nasıl gülsün bana dünya?.. Aslında gülüyor ama görmeye çalışmak gerek. Ben de öyle yapıyorum. Zorluyorum kendimi, çevredeki ayrıntılarda gizlenen güzellikleri görmeye ... Bazen olmuyor da değil hani... Ama bir iki kuş, kelebek, olağanüstü güzellikte rengarenk çiçekler, çağıl çağıl çağlayan sularıyla ve yolculuğumuzun son etabında sürekli bize eşlik eden zümrüt yeşili ve pamuk beyazı karışımı akan nehir... Uzaklaştırıyor biraz da olsa kederlerimden beni...

O kadar umursamaz, o kadar vurduğum duymaz bir şekilde yürüyorum ki ben bile bu işe şaşırıyorum... Türkiye'deki trekking grupları bu tempo ile yürüdüğümde kesin beni atarlar gruptan... Normal koşullarda rahatlıkla 3 saatte katedeceğim mesafeyi dörtbuçuk saatte bitirdim. Bu arada dikkatimi çeken çok önemli bir konuya tanık oldum; aynı güzergahı yürüdüğümüz bir sürü insan deliler gibi hız yapıyorlar. Merak ettim, neden geldiler buralara acaba?.. Neden böylesine delicesine hız yapıyorlar? Acaba, benden farklı bir yere gidip daha değerli bir şey yapma peşindeler mi? Nereye yetişmeleri gerekiyor? Anlamıyorum... Doğa yürüyüşü keyif almak için yapılan bir etkinlik değil mi? Bir yerlerde bir yanlışlık var... Normal yaşamlarında zaten öylesine delice bir hız içindeler ki bari şurada biraz işin keyfine baksalar... Ben bugün 4.5 saat yürümüş olmamam rağmen, yalnız akıldan çıkarmamak gerek bu 4.5 saat Türkiye'mizde bizim yaptığımız doğa yürüyüşlerine hiç benzemiyor, iniş çıkışlar o kadar sert ki insanı ciddi anlamda yıpratıyor., hiç mi hiç yorulmadığım gibi o bitirici çıkışlar ve dizleri mahveden inişler beni rahatsız etmedi...

Yaşamında tüm konularda temponu kendin belirleyeceksin... Yaşamını başka bir insanın temposuna uyarlamaya çalıştığında bitmişsin demektir... Temponu, her konuda, sen ayarlayacaksın...

Hazır böyle doğa yürüyüşü tekniğinden bir örnek vermişken bakalım birkaç ipucu daha verebilecek miyim?...

İlk yol gösterici ipucu; nefes konusu her zaman çok önemli, özellikle çıkışlarda, yani tırmanışlarda... Zorlanmaya başladığında yapman gereken en önemli şey bir adımda nefes alacak diğer adımda vereceksin. Böylece en çıkılmaz diye düşündüğün yüksekliklere çıkabilirsin..

Dağcılıkta baton kullanmak şart... Hem inişlerde ve de çıkışlarda... Dik inişlerde ek bir bacak oluyor sana ve dengeni koruyor, aynı zamanda dizine fazla yüklenmemiş oluyorsun... Çıkışlarda da sanki yukarıdan birisi seni çekiyormuş gibi daha rahat çıkıyorsun.

Uzun soluklu ekspedisyonlara çıkacaksan ilk yardım malzemelerini büyük bir hassaslıkla tamamlayacaksın. Yok ağırlık yapar, yok yer kaplar demeyeceksin. Benim yaptığım gibi yalnızca ağrı kesici ve ishal ilacı almayacaksın. Soğuk algınlıklarına karşı, yüksek irtifaya karşı (sanırım bunun adı DIAMOX) gerekli ilaçları bulunduracaksın.

Her şeyden önemlisi, suyu olabildiğince fazla tüketmelisin (günde en az 2-3 litre) ve iştahını sürekli açık tutmaya çalışmalısın. Olağandan daha fazla yemelisin. Hiç öğün atlamamalısın. Ayrıca içtiğin suya mineral desteği için toz karışımlar (TANG gibi...) katabilirsin.

Şapka, gözlük ve eşarp zaten yanında ama bunların yanı sıra çok kullanışlı bir şey önereceğim; BUFF. Bunu bere gibi (güneşe karşı), kafa bandı veya boyun bandı olarak (terlemeye karşı) ve maske olarak (toza ve solunan soğuk havaya karşı) kullanabilirsin. Numaralı gözlük taktığım için maske olarak kullandığımda bende biraz sorun yarattı. Gözlüklerimin buğulanmasına ve görüşümü olumsuz etkilemesine neden oldu.

Şimdilik aklıma gelenler bunlar. Daha gelirse eklerim.

Yolda birkaç kişi ile D.B. konusunu görüştük. Genel kanı yüksek irtifa hastalığı. Zaten gözlemlerim de hep o doğrultuda idi. Bunun otopsi sonucu kanıtlanacağına eminim. Sabah Namche Bazaar yönüne giden helikopter herhalde D.B. için gelmiş olmalıydı.

Phakding'e on-onbeş dakikalık bir yolum kalmışken bir de ne göreyim, Raj Kumar yanında üç kişi ile birlikte Namche'ye doğru gidiyor.

“Hayrola?!?!?!..”

Biraz mahcup,

“D.B.’yi dağda gömmeye karar verdik.”

“Yahu, hani otopsi?”

“Olmayacak...”

“Yani ölüm nedeni bilinmez olarak kalacak, öyle mi?”

“.....”

Biraz daha konuştuk ama benim keyfim iyice kaçtı. Sırf para yüzünden oğlan için son görevlerini bile yapmıyor mikroplar. Helikopter kiralamak, tabii ki, 2.000-2.500\$ civarında. Olur mu? Patronun eli yanar cebine sokarsa. Dünya paranın egemenliği altında olunca bu son tabii ki kaçınılmaz. 1 Mayıs'tan iki gün önce... Alay eder gibi!..

Dün internet erişiminin olduğu Namche'ye geldiğimde dostlara, canlara bir şeyler yazmak hiç mi hiç içimden gelmedi. Artık Katmandu'da... O notu da şimdiden hazırladım.

Ekspedisyona ipuçlarına dönersek, yurtdışı etkinliklerinde rehber alacaksan mutlaka ve mutlaka senin dilini bilen veya bildiğin başka bir dili konuşabilen rehber ayarlamalısın. Ayrı kültürlerin insanları olduğunuz için yanlış anlamaların olması kaçınılmaz. Eğer karşıdaki hassas biri ise alınması işten bile değil, bu da istenmeden tatsız gelişmelere neden olabilir. Örneğin, mesajını iletmek için uğraşırken fitik olabilir ve ses tonunu yükseltebilirsin (sanki ses tonunu yükselttiğinde daha iyi anlayacakmış gibi) ve bu da karşıdaki kişi için kırıcı olabilir. Rehberin dil bilgisini kesin olarak yola çıkmadan önce sınıyın. Biz, D.B. ve ben, daha ofisteyken çok basit bazı şeyleri D.B.'nin anlamadığını fark edip oradakilerin çeviri konusunda yardımını almıştım. Ama yine de bir

sorun yaşayabileceğimize hiç ihtimal vermemiştim. Maalesef yanılmışım, sorun yaşadık. Dil bilmeyince yanlış anlamalar kaçınılmaz oluyor.

Kalmak istediğin yerlerin standardında daha baştan açık ve net ol. Nasıl bir yerde kalmayı tercih ettiğini önceden söyle ki daha sonra sorun yaşama. Örneğin, aynı köyde lavabosu ve tuvaleti odada, veya en azından bina içinde olan pansiyonlar varken rehber kendi tanıdığı veya anlaşmalı olduğu bir pansiyona götürebilir. Bu durumda, bina içinde hiç lavabo olmayabilir ve tuvalet te dışarıdadır. Bunu düşünebilir misin? Gece dışarısı resmen buz kesmiş ve sen sıcacık uyku tulumundan çıkıyor, tuvalete gitmek zorunda kalıyorsun. Tam anlamıyla, cehennem azabı...

Bir de, bu Nepal için geçerli, yemek yenilen salonun, olası ise, odaların altında olmasına dikkat et. Genelde akşam soba yakıyorlar ve yukarıdaki odalar da ısınıyor. Sen yattıktan sonra bir süre dahi olsa sıcak bir odada uyuyabiliyorsun. Tırmanırken, hemen her konakladığım yerde donduğum halde daha fazla donmayı beklediğim son duraktaki (Gorak Shep) en yüksek (5.147m) konaklama yerimizdi, aynen yukarıda sözünü ettiğim gibi bir pansiyonda kaldım. Olağanüstü bir keyifti. Düşünebiliyor musun, sanki sıcacık evimde soyunup yatağıma girer gibi hiç üşümeden soyunup uyku tulumuma girdim. Tabii, bu kalacağınız yerlerin standardı tamamıyla bütçene bağlı.

Heeeeyyyy!...

Bu aşık olunası, bu lanet olası, bu vazgeçilmez, bu nefret edilesi Himalayalar'dan uzaklaşmama 39 saat kaldı. Sonra Katmandu'dayım.

Yeter be defter seninle konuştuğum... Sıkıldım artık...

18.40 – Yemeğimi erkenden yedim. Birazdan odama çekilip uzun uzun kitap okuyacağım.

Soba sonunda biraz olsun ısıtmaya başladı. Altı kişiyiz. Biri benim taşıyıcı, bir çift Fransız, bir Avustralyalı, onun rehberi ve ben. Fazla muhabbet yok. Zaten bende ses yok, o kadar zorlanıyorum ki konuşurken insanlar da beni fazla konuşturmamak için susmayı tercih ediyorlar. İyi ki sen varsın be defterim, hiç olmazsa sana döküyorum içimi... Avusturalyalı yemek yiyor, Fransızlardan biri yazıyor biri okuyor, Nepal'li çocuklar da suskun bizleri izliyor.

Çocuklar dışında herkes yaşlı. Bugün dikkatimi çekti, bu güzergahta inanılmaz sayıda yaşlı insan var. Amerika'dan, Rusya'dan, Japonya'dan, Almanya'dan ve Fransa'dan... Yaşlı derken, benden bayağı büyüklerden söz ediyorum. 60'in üzerinde ve kesin bir sürü 70'in üzerinde insanlar... İnanılacak gibi değil!.. Muhteşem!.. Tabii gençler çoğunlukta ama yaşlı sayısı gerçekten çok dikkat çekici. Acaba biz insanlar bir yaşa geldikten sonra yaşamı ıskaladığımızı fark edip kaçırdıklarımızı mı yakalamaya çalışıyoruz? Sanırım öyle... Bunu başka türlü açıklayamıyorum. Bu insanlar azınlık... Ama ne güzel... Ve, ne akıllılar... Hiç olmazsa toprak altına girmeden bir şeyleri öğrenmişler... Nasıl takdir ediyorum onları...

İyi akşamlar, güzel defterim.

30.04.2009 – Perşembe

15.00 – Beşte uykumu alarak kalktım. Yatakta bir saati aşkın bir süre okudum. Ekabir ekabir hareket ederek 07.30’da kahvaltıya indim. Bizim velet yok ortalıkta. Neyse çıkar birazdan ortaya.

Şımarık, işe yaramaz garsona kahvaltıyı söyledim. Aşırı beceriksiz, ama kendisini Süpermen sanıyor.

Bir ara Sunjay’i sordum;

“Başka bir yere yatmaya gitti ama nereye bilmiyorum...”

İyi, dedim kendi kendime, çıkar biraz sonra bir yerlerden. Sekize çeyrek kala pansiyon sahibi kadına gittim;

“Sunjay’i bana buldurabilir misiniz?” deyince,

“Şu odada yatıyor,” deyip burnumuzun ucundaki odayı göstermez mi?..

İşte o anda tepem attı. Mutfaktaki oğlana çıkışmaya başladım. Kadıncağız şaşırıldı. Ne oluyor gibisinden bana bakınca, oğlanın yalancılığından söz ettim, falan filan. Kadıncağız ikide bir özür diliyor. Ciddi sinirlendim...

Kadıncağızla hesaba oturduk. Serseri bebe benim yediğim içtiğim şeylerin yarısını bile deftere kaydetmemiş.

“Al gör, çalıştırdığın bebeyi... Ben bir daha buraya gelir miyim? Arkadaşlarımı buraya yollar mıyım?” yollu bir süre söylendim. Kadıncağız özür üzerine özür diledi.

Bizim sıpaya çantamı alması için oda anahtarımı verip yola koyuldum. Sürekli keyfimi artıracak bir şeylerin arayışı içinde tempolu bir şekilde yürüyorum. Neyse ki canım doğa o ufak tefek, sağa sola gizlenmiş, yürek ferahlatan minicik çiçeklerini, ara ara da olsa, yol boyunca sanki beni neşelendirmek için beğenime sundu.

Çok ilginç bir etap değildi. İhtiyar adımlarımla bile iki saat kırkbeş dakika sürdü. Halbuki D.B. bu etabın bayağı zorlu olduğundan söz etmişti. Bu yorgunlukla bile çocuk oyuncağı gibi geldi bana. O kadar yavaş ve keyifli yürümeyle etabı iki saat kırkbeş dakikada bitirdiğime göre artık yorumu sen yap...

Sonunda Lukla’dayım. Odam güzel. Çantaları şöyle bir düzenledim. Sonra kafama şu soru takıldı,

“Acaba bu üçüncü çantayı boş yere mi aldım?”

Aaa, ne yapalım, alınmış alınmıştır...

Köyde biraz dolandım, her şey aynı...

Hastalığımdan dolayı ben de neredeyse Nepal’li olacağım. Olmamak olası değil... Öksürük beraberinde sürekli başka şeyler getiriyor. Buradaki insanlar için, kadın-erkek, yaşlı-çocuk, o kadar doğal ki. Dükkanının önünde durmuş, koşullara göre, iyi giyimli bir hatun veya adam şöyle sıkıca bir boğazını temizledikten sonra, hak tuuu!.. Alıştım mı bu ses ve görüntüye? Ne mümkün? Üç maymunu oynamaya gayret ediyorum. Aksi taktirde, çok kısa sürede sürekli çıkarmaktan dolayı epey kilo verirdim.

Raj Kumar hala görünmedi. Gerçi yetişemezse burada aynı isimde(!) kardeşi varmış o ilgilenip beni Katmandu'ya götürecekmiş. İnşallah!..

Buradaki oğlanın Raj Kumar'ın kardeşinden haberi yok. Halbuki benim biletim onda imiş. Yarın sabah 06.15'te havaalanında olmamız gerekiyor. Uçağın hareketi 07.15.

Bu bölge insanı Annapurna bölgesine göre bana eğitimden daha uzaklarmış gibi geldi. O bölgede hem çok fazla öğrenci ile karşılaşmışım hem de her tarafta çok fazla orak-çekiçli posterler ve çıkartmalar vardı. Everest bölgesinde, o da sadece Lukla'ya, yani havaalanına, yakın yerlerde 3-4 tane 1 Mayıs afişi ve biraz öğrenci gördüm.

Öyle işkembeden atmak istemem ama sanki Everest Bölgesi turizm açısından çok daha fazla popüler olduğu için turistlere hizmet etmeyi okumaya tercih ediyorlar. Zira o olağanüstü ağır yükleri sırtlamış bir sürü minnacık çocuk gördüm. İnanılmaz düzeyde bir taşımacılık sektörü var ve tabii çoğu sırtta. Doğa gezgini sayısı artınca da rehber gereksinimi de o oranda artıyor. Pansiyon (lodge) sayısı da çok fazla olduğu için bunlara da hizmetli gerek. Böylece Annapurna bölgesine nazaran çalışmayı okumaya tercih ediyorlar sanırım.

Yandaki masaya iki tip geldi. Zaten kafaları iyi, yine içki istediler. Biraz sonra bir tanesi bana laf attı konuşmak zorunda kaldım. Rehbermiş. Şu ara içenlere D.B. yüzünden kılım, hele bir de rehber olursa tam kıl oluyorum. 10-15 dakika sarhoş muhabbetini idare ettim. Konuştuklarını anlasam, neyse... Anlamaya zorluyorum kendimi, olmuyor. Bir de öyle kötü huyları var ki, ne söylersen söyle anlamış gibi davranıyorlar. İki cümle sonra bir zıkkım anlamadıkları ortaya çıkıyor. Bu seyahat boyunca dil konusunda sorun yaşamadığımız yabancılarla konuşma fırsatı bulup biraz onlarla dertleşmeseydim kesin çatlardım. Bu güzel insanlara kendini anlatmak inanılmaz derecede zor... Üstüne üstlük ikinci gidişim olmasına rağmen daha içlerine giremedim ve iletişimimiz eksik. Ben anlattığımda anlamadım deseler iş daha kolay olacak. Başka bir yöntem deneyeceğiz. Ama anlamış gibi davranmaları bütün hesapları allak bullak ediyor. Bu ekspedisyon boyunca hiç sevmediğim, hiç istemediğim halde 3-5 kez insanları azarladım... Zor iş... Üzülüyor insan... Çünkü gerçekten çok güzel ve iyi insanlar...

Bu sarhoş dostumuzun adı ne? Duysan inanamazsın; Nuri Şerpa. Onbeş dakika sonunda bir de küfür edip çok komikmiş gibi kikirdemesinden sonra dayanamadım;

“Bak,” dedim “ne sarhoş sohbetini ne de küfürlü konuşmayı severim. İzinle ben odama çıkıyorum...”

Bastım, çıktım. Hem ekspedisyonun huzursuz geçmesi hem de ölüm olayı beni iyice germiş durumda. Bu psikoloji içinde bir de embesillerle uğraşamam.

Yahu bu sene ne oldu böyle? Geçen sene ne kadar mutlu olmuştum. Sanırım rehberle başladı işler. Umursamaz ve vurdumduymaz olması yetmiyormuş gibi laubali yaklaşımları daha baştan huzursuzluk tohumlarını ekmeye başladı ve sonra da arkası geldi.

Az şeyin üstesinden gelmedim aslında. Vücudumda anormal bir halsizlik, boğazımı parçalarcasına ağrıtan bir şeyler ve onun sonucunda öksürme korkusuyla nefes almada zorluk çekerek ve de son 3 – 4 gün hemen hemen hiç uyumadan Ağrı Dağı'ndan daha da yükseklerle (5.400 – 5.450m) çıktım. Az mı bu? Bunun için bile mutlu olmaz mı insan? Tabii ki olabilir, ama bu şirket benim bütün keyfimi iki paralık etti (Asian Heritage). Bundan sonra zor iş yaparız onlarla... En fazla bir hafta – on gün daha idare edeceğim sonrasında elveda size. Sanki Nepal'de başka acente yok!.. Bir daha gelir miyim, onu da bilmiyorum ya!..

Şu anda mutfakta gözüme ilişti, pansiyon sahibinin kızı el havlusuyla bir çorba kasesini kuruluyor. O kaseyle, eminim, karşımdaki adamcağızın çorbasını getirecek (ve nitekim öyle de oldu...) Ne biçim iş bu? Bu batıdan gelenler çevredeki, ev ve mutfaklardaki pisliği görmüyorlar mı? Tabii ki görüyorlar... Batıdaki herhangi bir ülkede, Türkiye'de aynı şeyleri değil sadece bir kıl görseler yaygarayı basarlar. Burada, hem de afiyetle, hapur hupur her şeyi, önlerine gelen her şeyi süpürüyorlar. İnanılır gibi değil!.. Nedir onları böylesine bir davranış içine sokan? Kesin bir toplumbilim araştırmasına konu olabilecek bir durum...

<http://picasaweb.google.com.tr/LikyaYolu/PANGBOCHETENGBOCHENAMCHEBAZAA RPHAKDINGLUKLA2009#>

01.05.2009 – Cuma

18.45 – Nihayet Katmandu’da Katmandu Guest House’tayım.

Banyo yapıp temizlenmek bu kadar mı güzel olur? Ve de sokaklarda şortla dolaşmak? Muhteşem!.. Eminim yarından sonra Chitwan’a gittiğimde orada gördüklerim bir kat daha rahatlatıcak beni. Ama, esas beni bugün en çok mutlu eden şey sadece 25 Euro karşılığında uçuş günümü dört gün öncesine alabilmem oldu. Harika di’mi? Canlarımla planlanandan dört gün önce birlikte olacağım... Açıklanamayacak bir duygu...

Katmandu’ya ulaşır ulaşmaz beni en çok kaygılandıran dönüş konusunu çözdükten sonra hemen otele döndüm. Üç çantamı da boşalttım. Daha usturlu bir şekilde yerleştirmeye başladım. Sığdıramayacağım korkusuyla işe başladığımda ilerleyen dakikalar hiç te öyle olmadığını gösterdi. Belki de bir çanta boş kalacak. Böyle olursa belki fazla bagaj ücreti ödemeyebilirim. Hadi hayırlısı!..

Çantaları yerleştirme işi bittikten sonra Hakan’ın söz ettiği Fire & Ice Pizzacısını bulmak için dışarı çıktım. Aslında amaç North Face ve diğer dağcılık malzemeleri satan mağazaların yerini bulmaktı. Otelden çıkarken aldığım tarif beni tamamen farklı yerlere götürdü. En az iki saat arandım. Sonunda yine bir şansımı deneyeyim dedim ve üniformalı bir kıza sordum. O da bilmiyor... Ama, ben sorarken kulak misafiri olan bir kızcağz ben güvenlik görevlisinden ayrıldıktan sonra yanıma gelip aradığım adresi gösterdi. Yine gerçekten inanılır gibi değil!.. Nihayet adres bulundu... İşin komik tarafı çok iyi bildiğim bir mekan... Eh bulmuşken bir bakayım içeri dedim ve Fire & Ice’a girdim. Hoş bir yer.. Üstelik te pizzalar acayip iştah açıcı görünüyor... Belki yarın akşam burada yerim...

Sonunda buldum... North Face, Mammut, v.b. Fire & Ice'in tam karşısında North Face hariç diğerlerini şöylesine bir gezdim. Zira North Face'in jeneratörü yoktu. İlk girdiğim yerden güzel bir şapka aldım. Gerçekten işe yarar bir şey (990 Rupı = 18 – 19 TL). 70 – 80 liraya gayet güzel şişme matlar vardı ama ülkemdeki fiyatları bilmediğimden pek yanaşmadım. Güzel bir krampon vardı, onun da fiyatı 220-230 liraydı. Bir de bir buz kazması vardı ki çok hoşuma gitti, kuş gibiydi. Onun da fiyatı 140 – 160 lira gibi bir rakamdı. Alınacak o kadar çok şey var ki!... Hem de çok güzel ve ucuzlar... Önceki verdiğim rakamlar en pahalı olanları...

Gezinirken bu arada Filiz'e ve canıma da hediye bakınıyordum. Çok kararsızdım... Ne alayım, ne alayım diye sıkıntılı bir şekilde dolaşırken tunik gibi bir uzun gömlek gördüm. Bayağı hoşuma gitti ve onu 900 Rupı'ya Oya'ma aldım. Bu arada hala Fire & Ice'ı aramaktayım. Bu arada Pashmina denilen dağ keçilerinin gıdığındaki en yumuşak kıllardan üretilen ürünlere gözüm takılıp duruyordu. Bir iki yere sordum ucuz olanlar hoşuma gitmiyordu hoşuma gidenlerde pahalı idi (3.000 Rupı) . Son anda hoşuma giden renklerden yapılmış bir atkı gördüm. Hemen içim ısındı. Ne kadar? 1.350. Ne kadar olur? 900... İki tane alırsam? 1.600... Tamam al 1.400'ü ve ver iki atkıyı, poşete koy ... Acayip içime sindi. Filiz'in hediyesi de çıktı bu arada...

Günlük görevlerimi yerine getirmenin keyfi ile otelime geri döndüm. Otele dönerken uğradığım bir kitapçıdan iki kitap aldım; Nepal'de Trekking üzerine, hani bir daha gelmeyeceğim ülkenin etkinlikleri ile ilgili!..

İşte şimdi güzelce karnımı doyurduktan sonra sana bunları anlatıyorum sevgili defterim... Biraz daha otelin bahçesinde oturup çıkacağım odaya. Erken, erken!.. Yalnız başıma dışarılarda ne yapacağım ki?

BAŞLIK KOYAMIYORUM

CANLAR,
GEÇEN SENE ANNAPURNA ANA KAMPTAN İNTERNET ERİŞİMİ OLAN BİR NOKTAYA ULAŞTIĞIMDA NASIL DA HEYECANLA SİZLERE DUYURMUŞTUM. DÜN GİBİ ANIMSİYORUM...

BU SENE EVEREST ANA KAMPTAN DÖNÜP DÜN (28.04) NAMCHE`YE VARDIĞIMDA HIÇ AMA HIÇ YAZMAK GELMEDİ İÇİMDEN.

YUKARI ÇIKARKEN DAHA NAMCHE`DE (20.04) SOĞUK VURMAYA BAŞLADI. KORKUNÇ BİR BOĞAZ YANGISI VE GÜN GEÇTİKÇE ARTARAK SESİMİ NEREDEYSE TÜMÜYLE ALDI GÖTÜRDÜ. TABİİ BUNUNLA BİRLİKTE DE SÜREKLİ GÜÇTEN DÜŞÜYORUM. HIÇ İLAÇ ALMAMIŞIM YANIMA SOĞUK ALGINLIĞINA KARŞI. BURALARDA BUNA "KHUMBU COLD" (KUMBU SOĞUK ALGINLIĞI) DİYORLARMIŞ.

YETMEZMİŞ GİBİ, DINGBOCHE`DEN İTİBAREN (22.04) UYKU ORTADAN KALKTI. SANIRIM NUR SOYLEMİŞTİ, UYKU APNESİ DİYE. İKİ – ÜÇ GÜN HEMEN HEMEN HIÇ UYUYAMADIM. UYKUSUZLUK HİSSETMEDİM PEK AMA GÜÇTEN DAHA DA FAZLA DÜŞMEME NEDEN OLUYORDU. EAK'A GİDEBİLMEK İSTİYORSAM GORAK SHEP'TE ARTIK UYUMAK ZORUNDAYDIM. KALDIĞIMIZ PANSİYONUN SAHİBİNDE DIAMOX DİYE BİR İLAÇ VARMIŞ. FENA GELMEDİ, HIÇ OLMAZSA 4-5 SAAT UYUYABILDİM.

DINGBOCHE'DEN SONRA GELEN DUKHLA'DA ISLAND PEAK'E ÇIKMA KARARINDAN VAZGEÇTİM. EAK VE KALAPATTAR İÇİN DE LOBUCHE'YE GİDİP ORADA KARAR VERMEYİ DÜŞÜNDÜM. DUKHLA'DAN SONRAKİ TIRMANIŞ BENİ İYİCE YIPRATTI. ARTIK YÜRÜMÜYORUM, SÜRÜNÜYORUM NEREDEYSE. BİR ÖNCEKİ GECE HIÇ UYUYAMAMIŞ OLMAMA RAĞMEN SABAH GAYET MORALLİ KALKMIŞTİM. D.B.'DE (Rehberim) DESTEK OLDU, YAPARIZ YOLLU. TAMAM DEDİM YAPARIZ.

NEYSE ZOR DA OLSA GORAK SHEP'E ULAŞTIK. KALAPATTAR'A ŞÖYLE BİR BAKTIM, TAŞ YİĞİNİ, DEĞMEZ DEYİP ONU DA SİLDİM. NORMAL GÜCÜM OLSA HIÇ KAÇIRMAZDIM.

ARTIK HIÇ OLMAZSA EAK'A ULAŞMALIYIM. İDARE EDER DURUMDA YÜRÜYÜŞE BAŞLADIK. D.B. BENİM YÜRÜYÜŞÜMLE BİR BUÇUK SAAT SÜRE KOYMUŞTU. TAM BİRBUÇUK SAAT SONRA DURDUM, DAHA BİR KİLOMETRE KADAR UZAKTAYIZ.

"D.B. KAC METREDEYİZ?"

"5.400-5.450"

"ANA KAMPTAN YUKARIDAYIZ, O ZAMAN YETER!.."

BAYRAĞIMIZI ÇIKARDIM (Onu da düz tutamamışım...). D.B. BİRKAÇ FOTOĞRAFIMI ÇEKTİ VE GERİ DÖNÜŞ YOLUNA GİRDİK. O GÜN LOBUCHE'DE KALDIK. ERTESİ GÜN PANGBOCHE'YE DOĞRU YOLA ÇIKTIK. BEN BİR AN ÖNCE İRTİFA KAYBETMEK İSTİYORUM, HEM HASTALIĞIMDAN HEM DE UYKUSUZLUKTAN KURTULABİLMEK İÇİN. YOLDA D.B. FENALAŞMAYA BAŞLADI. BANA DEVAMLILIK FARK ATAN ÇOCUK BENİM BU ZAYIF HALİME RAĞMEN GERİLERDE KALMAYA BAŞLADI.

PANGBOCHE'YE ULAŞTIĞIMDA HALA ORTALIKTA YOKTU. GİRİŞTE BİR PANSİYONUN BAHÇESİNE OTURDUM VE ÇAY ISMARLADIM. HALA YOK... YARIM SAAT FİLAN SONRA GÖRÜNDÜ. BERBAT GÖRÜNÜYOR. OTURDU, OTURDUĞU GİBİ KALKTI BİRAZ UZAKLAŞIP ÇIKARMAYA BAŞLADI. HEMEN DİNLENMESİ İÇİN KALACAĞIMIZ PANSİYONA GİTTİK.

BEN ODAYA YERLEŞTİKTEN SONRA YEMEK SALONUNA GİTTİM. BAKTIM SERİLMİŐ YATILYOR. ANORMAL SANCI İÇİNDE VE SANKİ ÇIKARACAK BİRŞEY VARMİŐ GİBİ DEVAMLIL ÇIKARMAYA ÇALIŐILYOR. NE İŞE ONU BU HALE GETİREN DEMEK Kİ KANA KARIŐILMIŐ HIZLA GOREVİNİ YERİNE GETİRİYOR. UZUN LAFIN KİSASI, GETİR GÖTÜRLE, BİRAZ VURDUMDUYMAZLIKLA GEÇEN SAATLERDEN SONRA BİR KÜFEYE YERLEŐTİRİP, SONRADAN ÖĞRENDİĞİM KADARI İLE, BEŞ SAATTE KHUNDE'DEKİ HİLLARY HASTAHANESİNE ULAŐTIRMIŐLAR AMA SABAHA ÇIKMAMIŐ. ÇOCUK DAHA 27 YAŐINDAYDI. ZATEN HASTALIK VE UYKUSUZLUK NEDENİ İLE KEYFİM YOK, BU DA İŞİN TUZU BİBERİ OLDU. YARINDAN (01.05) SONRA KATMANDU'DA OLACAĞIM, O ZAMAN YAZIP KALEME ALIRIM BUNLARI. NE OLURSA OLSUN YİNE DE ÇOK ŞEYLER KATTI BU EKSPEDİSYON BANA. MUTSUZ AMA DAHA DOLU OLARAK DÖNECEĞİM ÜLKEME. SEVGİ VE DOĞA İLE YAŞAYIN... DAĞLAR YOLDAŐINIZ OLSUN... GEÇKİN GEZGİN...

- Kocam öf yahu, yazdıklarını okuyunca çok duygulandım. Rehber çocuğa çok üzöldüm, önce inanamadım. Annem ve Sarp'la okuduk beraber, onlar da çok üzöldü.

İlk yürüyüşüne göre daha çok macera yaşamışsın. Sağlığının yerinde olması çok sevindirici.

Seni dört gözle bekliyoruz. Programındaki diğer geziyi yapacak mısın?

Kendini yorma artık.

Hepimiz seni doyasıya öpüyoruz.

OYA'M

- Can Rüştü abi. Eline ve ayağına sağlık. Biz seninleyiz. Seni tekrar aramızda görmek tüm yaşadıklarını en geniş yorumuyla senin ağzından duymak istiyoruz. Kendine iyi bak. Sağlık her Şeyden önemli. Artık aramıza dön. Selamlar...

HASAN İLHAN

- Rüştü Abicim ne olursa olsun bizler Ankara'da Armada, Cepa, Ankamall diye gezerken sen Everest'in eteklerinde dolaşıyorsun. Ne mutlu sana. Bize anlatacağınız anılarınızı dinlemeyi sabırsızlıkla bekliyorum. Görüşmek dileğiyle abicim.

CEMİL TALU

- Rüştü Hocam,
Döndüğünüzde konuşacak çok Şeyin olduğunu anlıyorum yazdıklarınızdan... üzücü bir mail olmuş ama bir yandan da bu işin doğasında olan hadiseler... Sağ salim dönmenizi bekliyorum açıkçası... Lütfen kendinize çok dikkat edin. Sevgiler.

F.EMRAH KÖŐGEROĐLU

- Merhaba Rüştü bey,

O uyku apnesi değil, oksijen basıncı düşmesine bağlı uykusuzluk. Ben de Erciyes'te bile olmuştu! Kansızlık varsa daha kolay olabiliyor.

Diamox bizde Diazomid adıyla satılıyor. Geçen sene Nepal'de tırmanacaklar, Tibet'e çıkacaklar nedeniyle konuşmuş ve tavsiye etmiştik. Almakla iyi yapmışsınız. Yüksekçe çıkmadan bir gün önce alınsa engelleyebilirdi de..

Kendinizi aşırı zorlamadığınıza sevindim. D.B'nin ölümüne çok üzüldüm. Neydi sebep acaba?? Her neyse sizin başınıza gelmediğine çok sevindim. Sağ salim dönmekte olduğunuza sevindim. İyi yolculuklar.

NUR CANOĞLU

- Geçmiş olsun ve başın sağ olsun. Tecrübelerini ve ayrıntıları dinlemek üzere sabırsızlıkla dönmeni bekliyorum. Sağlık ve sevgiyle.

MUSTAFA ASLANKURT

- Rüştü hocam selam. Bu sabah acaba nasıl diye aklıma geldiniz ve sonrasında mektubunuz. Çok iyi bir ruh haliniz olmadığını söylese de yine mutlu oluyor insan beden sağlığınıza ileten bu mektuptan. Artık güzel şekilde dönüşünüzü bekliyorum. Çok selam ve sevgiler

METİN YILDIRAN

- Sevgili dostum,

Seni tebrik ediyorum, elinde geleni yaptın. Dört gözle, hasretle bekliyorum

MÜSLÜM ÖNDEŞ

- Merhaba Rüştü,

Öncelikle geçmiş olsun, sağ salim inmene sevindim.

D.B nin ölümüne gerçekten çok üzüldüm.

Senin için de nasıl bir risk olduğu böylece anlaşılmış oldu.

Dönüşünü bekliyoruz, sağlıcakla gel.

NIHANİ BAYINDIR

- Rüştü Ağabey,

Aman dikkat edin kendinize, satırlarınızı okurken gerçekten ne diyeceğini bilemiyor insan, umarım bir dahaki sefere daha güzel haberler iletirsiniz bizlere, sağlıklı ve mutlu haberlerle dönmenizi bekliyoruz.

Sizi çok seviyoruz ..

SONGÜL YAVUZ

- Seni sağlıklı olarak bekliyoruz

Paylaşacağın resimleri heyecanla bekliyoruz.

Seni seviyoruz

CELAL BÜYÜKEKŞİ

- Sevgili Rüştü,

Seni gıyaben tanıyorum, bu yıl da Everest tarafına gittiğini duyunca senin adına çok sevindim. Yolculuk notlarını takip ediyorum. Beraberindeki şerpanın ölümü büyük talihsizlik ama moralini bozma lütfen. Yaşadığımız her şey yaşama dair bir şeyler öğretiyor... Yolculuğunun kalanını sağlıklı tamamlaman dileği ile, Esen kal.....

<http://selenacanal.fotopic.net>

SELEN AÇANAL

- :(Hadiii, çok geçmiş olsun. Çocuğa da yazık olmuş yaa :(((

TEZCAN EFENDİOĞLU

- Çok geçmiş olsun, çok üzücü birşey...

Aynen öyle başlık konulamayacak gibi.

Kendinize çok iyi bakın oldu mu?

Sevgiyle kalın.

ZÜHRE ACAR

- Merhabalar Rüştü bey

Mailinizi heyecanla ve gururla okudum. Böylesine bir faaliyete olan cesaretinizden ötürü sizi tebrik ederim.

Başarılı bir şekilde döneceksiniz. Sakin olun ve lütfen kendinize inanın.

Kendinize inanırsanız bünyeniz hem mental olarak hem fiziksel olarak çabuk toparlanır, dayanıklı olur.

Naçizane tavsiye benden (haddim olmayarak belki de)

Çok geçmiş olsun.

Sağlıkla gerin dönmeniz dileklerimle...

Yolunuz açık olsun.

Saygılar

SEVİNÇ AKSÜT

- Çok üzüldüm. Dağlar acımasızdır. Kendi tabiatları vardır. İnsan doğası da bir yere kadar. İnşallah sağ sağlıklı görüşmek dileği ile sevgilerimi yolluyorum.

ALİ BÜKE

- Rüştü geçmiş olsun. Aman kendine iyi bak. Yazını okurken içim bir tuhaf oldu.

ÜLKÜ EREL

- Büyük geçmiş olsun..Çok çok üzüldüm..

Bazen olacak ile öleceğin önüne geçilemiyor maalesef, her ne kadar tedbirli olursanız olun..

Sevgiler,

NAZAN ÖZHAN

02.05.2009 – Cumartesi

09.15 - D.B. ile ilgili dün öğrendiğim konuyu sana anlatmalıyım...

Son on yılda D.B. Hillary Hastanesinde 3 kez yüksek irtifa hastalığından tedavi görmüş. Nilam, acentenin sahibi, doktorla yaptığı görüşme sonucu bunu öğrenmiş.

“Peki, ama ölüm nedenin kaçak içki içtiği ve zehirlendiği yolunda söylentiler var...”

“O da olabilir. Otopsi yapmadan kesin bir karara varmak zor. Üç yolla ölüm gerçekleşmiş olabilir; zehirli içki, yüksek irtifa hastalığı veya ikisinin bileşimi. Şu anda söylemek zor...”

Otopsi yapmak için cesedin Katmandu’ya götürülmesi gerekiyormuş. Ancak iç hatlarda uçan uçaklar cesedi kabul etmemiş. Geriye tek yol kalıyor, o da helikopter kiralamak. Nilam buna yanaşmadığı gibi akrabaları da oralı olmuyor. Bir de üstelik Nilam’a zorla yüksek miktarda bir senede imza attırıyorlar. Eh, para konusu halledildiğine göre, D.B.’yi boşver... Göm cesedi... Geç gitsin... Sonradan aklıma geliyor... İşe bakar mısınız? Şirket açısından nasıl bir sorumsuzluk? Ben hastalanmasaydım, güçten düşmeseydim ve Island Peak’e D.B. ile çıkmış olsaydım ve bu olay doruklarda biz bir başımıza iken yaşansaydı ne yapabilirdim acaba? Çocuğun cesedini aşağıya taşımam söz konusu bile olamazdı... Zira benim kendimi aşağıya indirme olasılığım bile o durumda zora girerdi. Bu ekspedisyona bir yerine iki cesetle bitme olasılığı çok mu zayıf görünüyor bu durumda? Düşüncesi bile kuyruk sokumumdan tepeme doğru şiddetli bir ürperti gönderiyor.

Bu da benim katlanmam gereken bir ceza. Sen böylesine ciddi bir ekspedisyona el yordamıyla nasıl organize edersin? Nasıl, hem de bu yaşta, herkese çocukça güveniyorsun? İnanılır gibi değil!..

Bence bu ekspedisyona, tüm koşullar ele alındığında, benim açımdan hem çok ucuz atlatılmış hem de başarılı bir ekspedisyona.

Bunları kaleme alırken ekspedisyona sırasında korkunun en ufak bir emaresini yaşamamışken şimdi korkudan midem kötü oluyor. Nasıl da ucuz atlattım?!?!?!...!

CAN DOSTLAR,
DÜN İLGİNÇ BİR GELİŞME OLDU. NILAM'LA KHUNDE'DEKİ HASTANENİN
HEKİMİ ARASINDA GEÇEN KONUŞMA ÖZETLE ŞÖYLE: (Doktor)
"D.B. SON 10 YILDIR ÜÇ KEZ BU HASTANEYE YÜKSEK İRTİFA HASTALIĞINDAN
YATIRILIP TEDAVİ GÖRMÜŞ... BİZ DE ONA GÖRE BİR TEDAVİ UYGULADIK AMA
YANIT ALAMADIK"
"PEKİ, ÖLÜM NEDENİNİN KAÇAK İÇKİ İÇTİĞİ VE ZEHİRLENDİĞİ YOLUNDA
SÖYLENTİLER VAR?!?!.."
"O DA OLABİLİR... OTOPSİ YAPMADAN KESİN KARARA VARMAK ZOR. ÜÇ
YOLLA ÖLÜM GERÇEKLEŞMİŞ OLABİLİR; ZEHİRLİ İÇKİ, YÜKSEK İRTİFA
HASTALIĞI veya İKİSİNİN BİLEŞİMİ... ŞU ANDA SÖYLEMEK ZOR..."
BU DURUMDA BEN HASTALANMASAYDIM, GÜÇTEN DÜŞMESEYDİM ve ISLAND
PEAK'E D.B. İLE ÇIKMIŞ OLSAYDIM ve BU OLAY TEPELERDE BAŞIMIZA GELMİŞ
OLSAYDI BENİM BU DURUMDAN KENDİMİ KURTARIP İNİŞİ SAĞ SALİM
GERÇEKLEŞTİRME OLASILIĞIM YÜZDE KAÇTIR ACABA?
DÜŞÜNCE Sİ BİLE KUYRUK SOKUMUMDAN TEPEME DOĞRU ŞİDDETLİ BİR
ÜRPERTİ GÖNDERİYOR....
ŞİRKETİN SORUMSUZLUĞUNA BAKAR MISINIZ?
BU DA BENİM KATLANMAM GEREKEN BİR CEZA. SEN BÖYLESİNE CİDDİ BİR
EKSPEDİSYONU EL YORDAMIYLA NASIL ORGANİZE EDERSİN? BÖYLE
ÇOCUKÇA, HEM DE BU YAŞTA, NASIL GÜVENİRSİN? İNANILIR GİBİ DEĞİL...
BU, BENİM GİBİ DAVRANMAYI DÜŞÜNEN DOSTLARA BİR DERS OLSUN...
BUNDAN SONRA CİDDİ BİR DAĞ ETKİNLİĞİNE GİTMEK İSTERSEM BUNU
KESİNLİKLE EXPLORER GİBİ İŞİNİ BİLEN ve KONUSUNDA EHİL BİR GRUPLA
YAPACAĞIM...
HERKES BUNU ZİHNİNİN BİR KÖŞESİNE YAZSIN.
YAŞAM BU KADAR UCUZ DEĞİL...
SEVGİ VE DOĞA İLE KALIN CANLAR...
GEÇKİN GEZGİN...

- Sevgili Rüştü,
Bir kaç günlüğüne Ankara'dayım. Başına gelenleri okudum.
Gerçekten büyük bir varta atlatmışsın. Çok geçmiş olsun.
Selam ve sevgiler.

ALİ BALAMİR

- Rüştü abiciğim nerelerdesin sen yaa!
İnan senin için endişelenmeye başlamıştım. Haşim beye telefon açmayı bile
düşündüm. E-mailini görünce çok sevindim. Büyük geçmiş olsun. Umarım daha
iyisindir. Görüşebilmek dileğiyle.
Çok sevgiler.

HÜLYA SAÇLI

- Sevgili Rüştü Bey,
Anlattığınız acı olaya dayanmak çok zor. Biz buralarda okurken kaygılandık,
sizin halinizi anlayabiliyorum.

Yolculuğun bundan sonraki kısmında şans sizinle olsun. Sizi ve anlatacaklarınızı dört gözle bekliyoruz.

Ankara'da sizi seven ve yolunuzu gözleyen dostlarınız olduğunu bilin.

Kendinize iyi bakın. Selamlarımla.

BELKIS C. ÇETİNSOY

- Merhaba Rüştü,

Çok üzücü. Sana hem geçmiş olsun hem de başın sağolsun demek istedim. Sen de direktten dönmüşsün. Dediğin gibi iyi ki Island Peak'e çıkmamışsın. Bence adama birşey olmasa bile risk alacaktın. Biliyorsun belki geçen sene bizden ayrılan gruptan ancak üç kişi çıkabildi. Ertuğrul ve Tunç olmasına rağmen.

Görüşmek üzere,

BERRİN YILMAZ

- SEVGİLİ HOCAM,

BU YAZDIKLARINIZI OKUDUKÇA, SİZİNLE SU ANDA YAZISMAKTAN SON DERECE MEMNUNUM, İYİ BİR KARAR VERMİSSİNİZ, TEBRIK EDERİM,

SUNU UNUTMAMAK LAZIM İYİ DAGCI DONMESİNİ BİLEN DAGCIDIR.

MÜSLÜM ÖNDEŞ

- Rüştü bey, D.B. için üzüldüm, size de çok geçmiş olsun.

Selamlar,

YEKTA ÖZDOĞAN

- Hocam geçmiş olsun. sevgilerimi yolladım.

SERVET ÜLKÜ

- Evet kocam çok doğru bir daha hiçbir şekilde izin vermiyorum sana yalnız bu tür organizasyonlara katılmana.

İlk iletinden sonra rehberin ölümü beni çok etkilemişti çok üzülmüştüm. Şimdi çok daha fazla üzüldüm ve çok sinirlendim. Böyle bir kişiyi sana rehber olarak vermelerine çok kızdım. Sana birşey olsaydı düşünmek bile istemiyorum.

Dediğin gibi yaşam bu kadar ucuz değil. Bu tür etkinlikler ihmale gelmez.

Canım sağlıklısın ya artık düşünmemek lazım. Yoksa insan fena oluyor.

Seni Çok seven karıcığın ve oğluna kavuşturdu güzellikler.

AŞKIM

- Rüştü Bey

Bugüne kadar hep merak ve coşkuyla takip ettim yazılarınızı.

Siz yola çıkarken sanki bizleri de beraberinizde keyifli nice keşiflere taşıdınız.

En son yaşadıklarınız herkesin kaldırabileceği süreçler değil. Ama siz yılların vermiş olduğu deneyim ve belki de eski toprak olmanın getirdiği güçle yine çok erdemli bir duruş sergilemişsiniz. Sizden öğrendiğim çok şey var. Çünkü yaşadıklarınızı bize anlatırken ruhumuza ve yaşamımıza bilgelik katıyor yol gösterici oluyorsunuz.

Çok mutluyum ki sağ salim geri gelmektesiniz

İzmir'den sizin yolunuzun mümkün ve rahat olması için dua eden gönül dostlarınız olduğunu bilin

Sevgiler

HÜMA TUNÇ

- Rüştü Abiciğim;

Başınız sağolsun. Sağlıkla dönüşünüzü bekliyoruz. Görüşmek üzere...

PINAR DOĞAN

- Sevgili Rüştü Abi, böyle tatsızlıklar yaşamana çok üzuldüm, umarım şimdi moralin ve sağlığın daha iyidir. Aslında böyle bir etkinliğin her zaman böyle bir sonuçla bitme ihtimali çok yüksek. Kanada'da Everest isimli bir belgesel izlemiştim, özel bir salonda, 3 boyutlu izlemiştik, manzara, görüntü gerçekten muhteşemdi, nefes kesiciydi ama o belgeseli çektikleri gruptan 1 kişi ölmüştü, diğerinin bacağını kesmek zorunda kalmışlardı, ben çok etkilendim bu belgeselden. Tıpkı senin çevrendeki insanlar gibi gitmek isteyenlere engel olmak istiyorum ama siz öyle tutkuyla gidiyorsunuz ki sesimiz cılız çıkıyor.. Rüştü Abiciğim bu da senin dediğin gibi bir deneyim oldu, sen bunu bir ziyaret diye düşün. Keşke böyle tatsızlıklar olmasaydı. Dönüşünü bekliyoruz..
Selam ve sevgiler.

ZEYNEP ŞAHAN

- RÜŞTÜ ABİ,

SON MAİLLERİNİ ALINCA SENİN İÇİN ÇOK ENDİŞELENDİM. İYİ OLDUĞUNA EMİN MİSİN? LÜTFEN KENDİNE ÇOK İYİ BAK, SEN BİZE LAZIMSIN. YAŞAMA DAİR KENDİNE ÇOK ŞEY KATTIĞINA EMİNİM AMA NAZIMIN DEDIĞİ GİBİ; YAŞAMAK CİDDİ İŞTİR. Bİ DE ÖZLEDİK YAW, YETER GARİİ, DÖNÜVEĞ VATANA;) SEVGİLER,

DİLEK KARAKUZU (BAYTAN)

02.05.2009, Cumartesi

14.45 – Sabah bir süre internete takıldıktan sonra “Garden of Dreams” (Rüya Bahçesi) diye geçen sene tesadüfen bulduğum cehennemın ortasında bir vahaya gittim. Bugün haftasonu olduğu için biraz kalabalıktı ama yine de huzur verici bir yer. Ortada, içinde kırmızı balıkların yüzdüğü, nilüferlerin olağanüstü bir görüntü şöleni sunduğu bir havuz var. Değişik noktalara serpiştirilmiş, klasik sömürge mimarisıyla yapılmış çeşitli bina ve yapılar. Her taraf egzotik çiçeklerden geçilmiyor. Dışarıdaki sefalet görüntülerinden sonra kaçılarak biraz olsun soluklanabilecek bir cennet, bir sığınak...

Yine bir sürü fotoğraf çektim ve restoran bölümünde güzel bir balık ve taze sıkılmış meyve suyu ile öğle yemeğimi keyifle yedikten sonra yarınki programı öğrenmek için acenteye yöneldim. Tam yarı yolda Nilam’la karşılaştım. İyi oldu ama keyfim kaçtı, zira “Greenline (daha nitelikli otobüs firması) grevde!..” demez mi? Yok deve, yine mi? Ama, neyse ki diğer otobüs şirketi çalışıyormuş. Diğerinin turist otobüsü değil de normal halk otobüsü olduğunu düşündüğümünden, Nilam arabayla gidip arabayla dönme önerisinden söz edince, ne kadar olduğunu sordum. 80 Euro imiş. Yok anam kalsın dedim. Bu arada, bineceğim otobüsün de turist otobüsü olduğunu sadece Greenline kadar rahat olmadığını söyledi. Ne yapalım, sineye çekeceğiz artık. Ama, zaten gergin olduğum ve bu firmaya karşı biraz soğuduğum için, Nilam ve bu otobüs değişikliği sinirimi bozdu. Kesinlikle bitti bu firma... “Asian Heritage” artık yok!..

Halbuki bunlarla ne programlar planlıyordum. Nepal'den Tibet'e jeep safari, Annapurna Circuit, balta girmemiş ormanlarda kamplı trekking... Bitti... Kendi söyledi, Katmandu'da bu işi yapan 700 civarında firma varmış. Zaten Phakding'te bir Fransız çiftten, onların yıllardır kullandıkları ve çok memnun oldukları, bir tanesinin ad ve adreslerini almıştım. Onlar 12 yıldır bu firma ile geziyorlarmış ve hiç sorun yaşamamışlar.

Sık dişini Rüştü, beş gün kaldı. Ondan sonra bu şirketten kurtulacaksın. Beş gün, ne ki? Göz açıp kapayana kadar geçer.

Sevgili defterim bu arada normal halk otobüsü diyerek halkı aşağıladığımı düşünme. Turist otobüslerinin gittiği mesafeyi onlar neredeyse iki misli zamanda katettikleri yetmiyormuş gibi, otobüs içinde de kimin eli nerede, bacak arkaya mı kaçtı, omzumda yatan kim gibi bunaltıcı bir yolculuk seçeneği olduğu için bu halk otobüslerini tercih etmeyi hiç düşünmedim.

03.05.2009, Pazar

09.20 - Sabah beşte kalktım. Rahat bir tempoyla son hazırlıklarımı yaparak lobiye indim. Biraz sonra Raj Kumar geldi ve Chitwan'a giden turist otobüsüne binmek üzere çıktık.

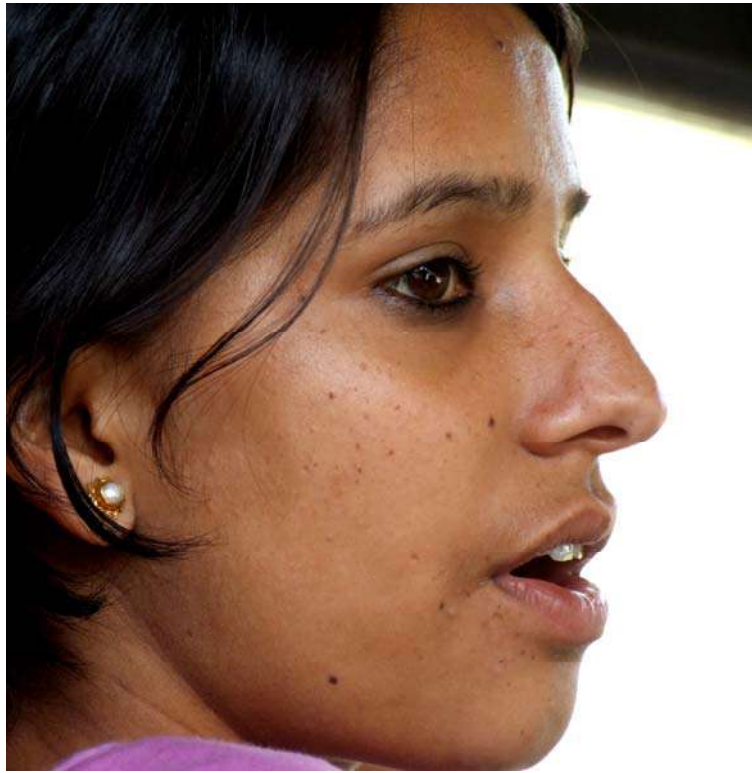
Saat yedide hareket eden otobüs dur kalkla geçen bir kırkbeş dakika sonra Katmandu'dan çıkabildi. Hava acayip kapalı ve otobüsün hareketiyle birlikte yağmur sıkı bir şekilde başladı. Ne ise, bugün yoldayız nasılsa. Yarın açar hava.

Onbeş-yirmi dakika sonra kilometrelerce uzanan bir trafik tıkanıklığı ile karşılaştık. Bir buçuk saattir bekliyoruz. Kesin bir kaza, hem de ciddi bir kaza olduğunu düşünürken son onbeş dakika içerisinde üç ambulans Katmandu'ya doğru yanımızdan geçti. Kaza çok ciddi demek ki... Hala yol açılmadı. Bekleyeceğiz artık. Yapacak bir şey yok...

İyi ki yanımda kitaplarım var. Önceden başladığım bir tanesini bitirdim. Birazdan diğerine başlayacağım. Bakalım kaç saat sonra hareket edebileceğiz...

12.35 – Tam dört buçuk saat oldu hala yol açılmadı. Yalnız anlamadığım bir şey var; bir sürü araba bizi geçip gitti. Onlar kaza alanından uçarak geçmedi herhalde. O zaman diğer bekleyen yüzlerce araç neden bekliyor? Aklım almıyor. Herkes te sessiz sakin bekliyor, sohbet edip tıkınıyor...

14.05 – Abi, böyle bir şey olamaz. Tam altı saat oldu... Hiç hareket edecek gibi görünmüyoruz... Geceyi burada geçirelim de sen o zaman eğlenceyi gör.

Yahu nedir bu Chitwan'dan çektiğim benim? Geçen sene grev, şimdi trafik kazası. Hala gidip gidemeyeceğimiz de meçhul!..

15.35 – Yedi buçuk saat oldu. Otobüste oturmaktan geberdim. Bu nasıl bir iş? Bir yol bu kadar zamanda açılmaz mı? Ne biçim bir ülke burası? Eminim o kadar aptalca konuşmalarla ve bunun sonucu eylemsizlikle vakit geçiriyorlardır ki... Yaralı taşımaları da acayip hızlı!.. Yedi buçuk saatte bu son geçen ambulans 12.ydi.

Nutkum tutulmuş durumda!.. Söyleyecek söz, yapacak yorum bulamıyorum... Sabahki yağmur da yerini nemli ve kavurucu bir sığa bıraktı. İmja Tse (Island Peak) onu hayal kırıklığına uğrattım diye beni cezalandırıyor herhalde.

<http://picasaweb.google.com.tr/LikyaYolu/LUKLAKATMANDUCHITWANYOLU2009#>

04.05.2009, Pazartesi

08.00 – Çıldırıldım... Kafayı yedim... Delirdim... İçin için kendimi yedim... Ama yapabileceğim hiçbir şey yoktu... İnsanlar da o kadar rahat, o kadar umursamaz ki hiçbir şey umurlarında değil. Düşünebiliyor musun, dört-beş saatlik bir yolu 16.5 saatte katettik. Sabah yedide hareket eden otobüs 23.30'da Chitwan'daydı. Sanki yolculuk normal seyrinde devam ediyormuş gibi şoför bir de yarım saatlik mola vermez mi?!?!.. Kopardıyım kafasını!.. Tabii bu yarım saat oldu kırkbeş dakika... Ya sabır!..

Otele gelir gelmez oyalanmadan odama geçtim. Bir kütük gibi uyudum ve beşte gayet dinç bir şekilde uyandım. İlginç!..

Sabah hızlı bir kahvaltıdan sonra file orman safarisine çıktık. Yorucu ama keyifli idi. Ceylan, maymun, yaban horozu ve yavrusu ile birlikte sabah banyosu yapan bir gergedan gördük. Gergedanlar en fazla 7-8 metre ötemizdelerdi. Bol bol fotoğraflarını çektim. Bunların yanı sıra bir sürü de rengarenk kuş ve kelebeğe karşılaştık. Geri dönerken Kanadalı bir kızla sohbet ettik. Onlar ayrıca kobra veya piton olduğunu düşündükleri bir yılan da görmüşler.

Bu kızcağızdan söz etmeden geçemeyeceğim. Seyahatine ikibuçuk ay önce başlamış. Malezya, Tayland, Singapur, Filipinler, Çin ve Tibet'ten sonra şimdi Nepal'de. Bundan sonraki durak ta Hindistan'mış. Tek başına!.. 23-25 yaşlarında ve çok ta güzel bir kız. Tek başlarına seyahat etmeye çekinen arkadaşlarına, özellikle de erkeklere bu örneği verebilirsin.

Biraz sonra nehirde fil banyosu izlemeye gideceğiz. Ufak ve güzel bir otel bu Parkside, yalnız bu kadar da olmaz dedirten bir nokta var; yemek yenilen yer

birinci katta ayrı bir binanın terası. Alt katın ne olduğunu söylesem inanmazsın; marangozhane... Fil safariden döndüğümde beri hızar sesi dinliyorum.

17.30 – Raslantıya bakar mısın? Fil safaride bindiğim fil kaldığım otelin filiymiş. O da geldi daha sonra otele.

Hafif ve güzel bir öğle yemeğinden sonra odama çekildim. Yemekte ne var diye sorduğumda bir anlattı ki bütün bunları ben mi yiyeceğim diye düşünmeden edemedim. Sebzeburger (çok güzeldi bu), patates kızartması, salata ile karides var dedi. Bir baktım, bir de domates çorbası gelmesin mi!.. Yarısını

içtim bıraktım. Yemek geldi, tabakta bir sebzeburger, 15-20 tane patates kızartması, jilet gibi dilimlenmiş 8 domates dilimi ve 4 havuç dilimi ve de karides yerine 3 tane karides cipsi. Fakat böylesi işime geldi, hafif bir yemek oldu.

Odada biraz kestirdikten sonra üçbuçuğa doğru kalkıp kano gezisi için hazırlandım. Gezdiren çocuk, Kumar, bayağı bilgili ve insanı aydınlatıyor. Nehir kenarına gelince iki tane uzun kano bir sürü insanla doluydu. Kumar bizim için özel bir kano ayarlamış. Yalnızca o, ben ve kanocu hareket ettik. Sükunet tarif edemeyeceğim kadar huzur vericiydi. Nehir içinde lila renkli harika çiçekler arasında ilerlerken bir sürü değişik kuş, maymun ve balıkçı kartal gördüm. Ama en önemlisi nehirde varolan iki cins timsahtan insan dahil her şeyi yiyen timsahı iki kez yakından görme şansını yakaladım.

Çok huzur verici sessiz bir gezintiden sonra fil eğitim alanına gittik. Şımarık iki yavru insanlar arasında dolanıyordu. Bir tanesini sevebildim. Burada

gördüğüm en ilginç görüntü ise, ikiz yavruya sahip bir fildi. Filler çok nadir olarak bir batında iki yavru dünyaya getirirlermiş. O kadar nadir ki, kayıtlara göre bu dünyada üçüncü kez görülmüş.

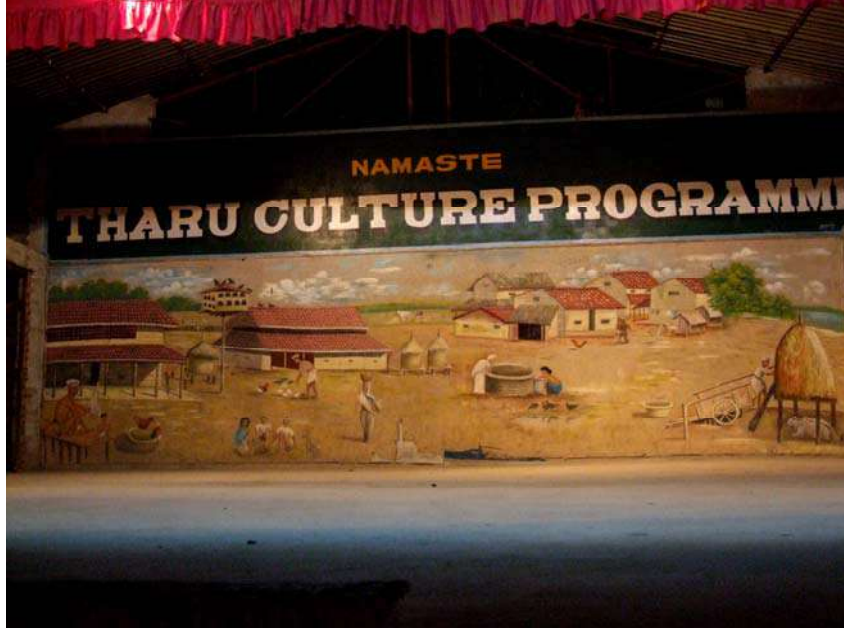
Sabah fil banyosunu izlediğimiz yerde gün batımı ünlü imiş, o anı yakalamak için bir terasta kahvemı yudumlayarak keyif çatıyorum. Burası gittikçe kalabalıklaşıyor. Gerçi havada anormal nem var, bakalım gün batımını nasıl etkileyecek?

<http://picasaweb.google.com.tr/LikyaYolu/CHITWAN2009#>

05.05.2009, Salı

06.45 – Günbatımı hiç te umut verici bir şekilde başlamadı. Ama son anları her zamanki gibi muhteşemdi. Her an giderek artmış olan kalabalıktaki insanlar gibi ben de bir sürü görüntü aldım...

Akşam yemekten sonra bu bölgenin yerlileri olan Tharu'ların dans kültürünü yansıtan bir gösteri izledim. Genelde savaş dansları keyifli idi. Tharu'lar yüzlerce yıl önce Hindistan'da yaşadıkları bölgedeki İslam baskısı ve yok etme politikası sonucu oralardan kaçarak Nepal'e gelip yerleşmişler. Dini inanışları Hinduizm.

Burada tam anlamıyla nemli bir Temmuz sıcağı yaşıyoruz. Dün epey yeni deneyim yaşadım. Gergedan, timsah ve daha bir sürü hayvanı doğal ortamlarında görme şansı yakaladım. Oteldeki herkes te çok verici ve kibar olunca 16.5 saatlik yolculuğu hemen tarihe gömdüm.

Olayın gerçek nedenini de dün öğrendim. Yoldaki köylerden birinde kamyonun teki iki kişiyi öldürüyor. Yerel halk şoförü rehin alıp yollara barikat kuruyorlar. Derhal ölümlerin tazmin edilmesini talep ediyorlar. Önce şoför ve şirketi ödeyeceğiz deyip sonra yan çiziyorlar. Olaylar ondan sonra iyice zıvanadan çıkıyor. Sonunda asker müdahale ediyor ve tazminat ödeneceği garantisini verildikten sonra yolu açıyorlar.

Ülkede olağanüstü bir anarşi var. Devlet, hükümet diye bir şey kalmamış. Dokuz ay önce yapılan seçimler sonucunda salt çoğunluk olmasa bile çoğunlukla Maocu'lar başka partilerle birleşip anayasayı hazırlamak için bir Kurucu Meclis oluşturmuşlardı. Ancak bir iki gün önce Maocu'lar diğer partilerle hiçbir görüşme yapmadan genelkurmay başkanını görevden alıyor. Diğer partiler buna karşı çıkıyor ve hükümetten istifa ediyorlar ve bir daha Maocu'larla hükümet kurmayacaklarını bildiriyorlar. Bu durumda, eğer diğerleri bir azınlık hükümeti kurabilirlerse bu sefer de Maocu'ların yeniden şiddete yönelmeleri bekleniyor.

Durum çok karışık. Şu iki üç gün ciddi bir sorun çıkmadan Nepal'den ayrılabilirsem çok iyi olacak.

07.50 – Kahvaltı için terastayım. Tam bir köy ortamı. Sabah işleri yapılıyor çevrede. Otel çalışanları çevre temizliği ile ilgileniyor. Patronlar gazetelerini keyif içinde okuyarak kahvaltı ediyorlar. Her taraftan değişik kuş sesleri... Bir an hep birlikte şakırken bakıyorsun hepsi susuyor bir tanesi solo konser veriyor.

Olağanüstü bir sükunet hakim ortama... İyi ki buraya gelerek bu ekspedisyonu tamamlamışım. Kötü anılar bir anda silindi. Ayrıca, buradaki insanlar da sanki bana tüm tatsızlıkları unutturmak için el birliği yapmışlar. Şu anda çok mutluyum... Artık ara verip te şu kahvaltımı edeyim bari...

08.30 – Karnım tok, sırtım pek şimdi tek düşüncem Katmandu'ya otobüs yolculuğu. Bu sefer sorun çıkmayacak. ;-))))

19.10 – Her şey yolunda gidiyor. O nemrut noktayı atlattık mı kimse tutamaz artık bizi. 15-20 dakika sonra oradayız. Eyvaaah!.. Uzakta yine tıkanma sonucu bir konvoy oluşmuş... Ne olur, bir daha aynı şeyi yaşamayalım!.. Yavaş yavaş geriliyorum. 10-15 dakika sonra baktım bir hareket bir koşuşturmaca. Herkes arabasına doğru yöneldi. Hadiii... Hareket mi ediyoruz? Evveet, evvveeeett!.. Devam, devam, devaaaaammm!.. Ne olur durma!.. Offff!.. Geçtik lanet noktayı... Birbuçuk saatlik gecikmeyle nihayet Katmandu'dayız.

Otobüs öğle yemeği için durduğunda tezgahlarda meyve satıyorlar ama bilmediğim, tanımadığım meyveler olunca almaya cesaret edemiyorum. Baktım kızın teki muz alıyor. Ehh... Bunu da tanımıyor değilsin, al birkaç tane. Kıza sordum çok güzelmiş. 7 – 8 tane aldım. Kız bir de kavuniçi armuda benzer bir şeye uzandı. Mangoymuş... Kurusunu, konservesini yemiş, suyunu içmişim ama kendisi ile ilk karşılaşıyordum. Denemek için bir tane aldım. Yıkadım, minik bir iki ısırık aldım... Harika... Çok çok lezzetli. Katmandu'ya gelince hemen dört tane daha aldım. Niyetim ülkeme götürmek. Ama bakalım becerebilecek miyim?

Farklı bir yerde durdu otobüs ve son durak demezler mi? Tanımıyorum ben buraları. Raj Kumar da gelmemiş. Nasıl bulacağım şimdi oteli? Askerlere sordum, tarif ettiler yolu. Baktım 30 - 40 metre ileride sırt çantalı 10 -12 kişi tek sıra aşağı yukarı askerlerin tarif ettiği yöne doğru gidiyorlar. Takıl oğlum, bunlar kesin Thamel'e gidiyorlar. Yanılmamışım... 5 – 10 dakika sonra tanıdık mekanlar görünmeye başladı. Otelin çok yakınına çıkmıştık.

Yerleştikten sonra Nilam'ın yanına gittim ve hesabı kapattık. Yarın da Bhaktapur turu yapıp bu seneki Nepal faslını kapatacağım.
48 saat kaldı uçağıma... Sık dişini Rüştü...

<http://picasaweb.google.com.tr/LikyaYolu/CHITWANKATMANDU2009#>

06.05.2009, Çarşamba

19.00 – Dün Tunç'un Dhaulagiri'yi de listesine eklediğini duydum. Nasıl mutlu oldum bilemezsin. Lukla havaalanında uçak beklerken camlardan birinde Tunç Fındık 14 x 8000 yazan bir çıkartma görmüştüm. Acayip hoşuma gitti. Hemen bayrağımızın büyük bir çıkartmasını çıkartıp o çıkartmanın hemen üzerine yapıştırdım. Nereden bilebilirdim, meğerse o sırada Dhaulagiri'de imiş!.. Çok zorlu zirvelerden birini daha cebe koydu. Haziran'da da sıra K2'de. Aslan kardeşim benim be!.. Muhteşemsin... Belki şu anda Katmandu'da ama hangi otele bilmiyorum. Ne çok isterdim görüşmeyi...

Bugün Bhaktapur adında bir yerleşim yerine gittim. Burası da kraliyet saraylarından birinin daha olduğu bir yer. Belli başlı üç yer varmış; Katmandu, Patan ve Bhaktapur. Buralara Durbar Meydanı, yani kraliyet meydanı diyorlar. Bunlar arasında Patan en çok görülmeye değer olanı.

Bir iki saat dolandıktan sonra bir gölgeye iliştim ve Japon bir çocukla sohbeteye daldık. Bunun sonucunda Japonya seyahat programının da temellerini attık. THY ile Osaka'ya, burası merkez üs olacak, buradan Kyoto ve Hiroşima. Zaman ve para yeterli olursa eklemeler olabilir. Bu gezi tabii ki aşkımla birlikte programlanacak.

24 saat kaldı. İyice sıkıldım. Uçak biletini bu akşama da alabilirmişim. Neyse sık dişini Rüştü.

Bhaktapur'a taksi ile gidiş – dönüş	2000 rupi
Yemek	300 rupi
Bhaktapur'a giriş	750 rupi
İki polar ceket	1100 rupi
4 adet DVD	600 rupi
Banana Lassi (içecek)	100 rupi

Su (2 lt)	20 rupi
Pizza + kola	500 rupi
İnternet	20 rupi
Sadaka	20 rupi

<http://picasaweb.google.com.tr/LikyaYolu/BHAKTAPUR2009#>

07.05.2009, Perşembe

08.40 – Sanki bir yerlere yetişeceğim? Zamanım da o kadar kısıtlı ki!.. Yahu, uçak saatine kadar zamanı nasıl geçireceğim diye bir yandan düşünürken tuttum sabahın beşinde ayaklandım... Allah, Allah!

Biraz kitap okuma, duş, falan filan derken son döküntüleri de çantalara yerleştirdim. Bu arada saat 08.00 oldu. Kahvaltıya indim. Bakalım kalan 10 – 12 saati nasıl geçireceğim!..

13.45 – Böyle durumlarda zaman neden geçmez bilmem ki?..

Canıma ceket aldım	1280 rupi
İnternet	118 rupi
Yemek	160 rupi

Öğlene doğru Tunç'un kalma olasılığı olan otele uğradım. Ne konuk listesinde ne de rezervasyon listesinde adına rastlayamadım. Belki bu otel değil kalacağı (Hotel Vaisnali). Explorer geçen sene bu otelde kaldığı için bu oteli

denedim. Orada kalacağını öğrenip bir tebrik notu bırakabilseydim çok hoş olurdu.

08.06.2009, Cuma

14.50 – Artık hemen hemen 24 saat süren yolculuğun son etabına başlamak üzereyim.

Dün akşamüzeri 17.15'te havaalanına götürmek üzere Raj Kumar yanında olgun bir hanımla otele beni almaya geldi. Fransız ileri yaşta bir hanım... Çok bitkin ve üzgün görünüyordu. D.B.'nin destekçisi (aslında bakıcısı), çocuğu gibi görüyordu herhalde. Çok yıpranmış. Son gününü bir de benden dinlemek istemiş. Kaçak içki konusunu karıştırmadan kısaca yüksek irtifa hastalığından söz ettim. Daha fazla üzmeye gerek yoktu kadıncağızı.

Raj Kumar'la otelden ayrıldık ve beni havaalanına bıraktı. 17.45 gibiydi saat.

Doha ve Atatürk havaalanlarında bir sürü görevli maske ile dolanıyordu. Neyse bu “Swine Flu”, öyle bir hastalık dolanıyormuş ortalıkta. Ondan takıyorlarmış.

12.30’da Atatürk havaalanına indik. Hızla çıktım uçaktan. Duty Free’den alacaklarımı aldım. Bagaj bantına ulaştığım anda peşpeşe benim çantalar çıktı. Hemen kaptım ve iç hatlara koşturdum. Saat 13.00’te iç hatlarda bilet satış bankosundaydım.

Bankodaki hanım en erken 17.00’ye yer verebileceğini daha öncesi için olası olmadığını söyledi. Bilet kesme işini tamamladıktan sonra “stand-by” bankosunda yine de bir şansımı denememi söyleyince hemen oraya koşturdum. Çok tatlı, gülyüzlü bir çocuk. Saat 15.00’te beni uçurabileceğini söyleyince havaya uçtum tabii...

İşte şimdi uçaktayım. Biraz rötar yapacağına benzer ama fazla değil. Yine de 16.00 gibi Ankara’mdayım. Canımın kollarında eve yollanıyor olacağım.

Hoş geldin de bana sevgili defterim...

Sağolasın, hoş bulduk...

Acaba Island Peak (Imja Tse) hala gündemde kalacak mı? Zaman gösterecek. Yapabileceğime inanıyorum. Bu seneki ekspedisyona bana çok şey öğretti.

GELİYORUM CANLAR...

SAATLER KALDI UÇAĞIMIN HAREKETİNE...

ÇOK TA MUTLU DÖNÜYORUM... SEVDİKLERİME ve ÜLKEME KAVUŞMANIN KEYFİNİN YANISIRA SON ANLARDA BURADA OLAĞANÜSTÜ GÜZEL BİR HABERLE KARŞILAŞINCA MUTLULUĞUM BİR KAT DAHA ARTTI...

TUNÇ (FINDIK) DHAULAGIRI ZİRVE YAPMIŞ 🏆... EN ZORLARDAN BİRİNİ DAHA CEBE KOYDU DEMEKTİR BU. HARİKA... SIRADA K2 VARMIŞ, SONRA DA DİĞERLERİ... BÖYLESİNE GÜZEL ve BAŞARILI BİR İNSANLA GURUR DUYMAMAK OLASI DEĞİL... ASLANIM BENİM BEEEE...

LUKLA HAVAALANINDA KATMANDU UÇAĞININ KALKIŞ SAATİNİ BEKLERKEN BİRDEN GÖZLERİM IŞIL IŞIL PARLADI.. BİR SÜRÜ ÇIKARTMANIN ARASINDA MİNİCİK BİR TÜRK BAYRAĞI ve ALTINDA TUNÇ'UN 14 X 8000 PROJESİ... HEMEN BİR BAYRAK ÇIKARTMASI DA BEN EKLEDİM ÜSTÜNE...

İNSAN NE HOŞ OLUYOR BÖYLESİ GÖRÜNTÜLERLE KARŞILAŞINCA 🤩...

BUGÜN KALABİLECEĞİNİ DÜŞÜNDÜĞÜM OTELE UĞRADIM. ANCAK KONUK ve REZERVASYON LİSTESİNDE ADINI GÖREMEDİM. BELKİ DE FARKLI BİR OTELDE KALACAKTIR... GÜZEL BİR İLETİ BIRAKMAK ÇOK KEYİFLİ OLURDU AMA OLMADI NEYSE...

GE-Lİ-YO-RUM....

SEVGİ ve DOĞA İLE YAŞAYIN...

GEÇKİN GEZGİN

(VAR MI BENİMLE ÖNÜMÜZDEKİ SENE ISLAND PEAK ZİRVE YAPMAK İSTEYEN?) 🤔

- Helal olsun sana, RÜŞTÜ abim benim! Bin kere helal olsun!!!
Çevrendeki herkese güç veriyorsun. Hepimiz senden feyz alıyoruz!!!
Bin kere bravo! Bin kere maşallah!
Sevgilerimle!

NECDET AYDOĞAN

- SEVGİLİ HOCAM,
SIZI CANDAN KUTLUYORUM, SIZINLE TANISTIGIMA COK MUTLUYUM, IYIKI VARSINIZ, IYIKI ORALARA GITTINIZ, BIZE GUZEL HABERLERLE DONUYORSUNUZ, DORT GOZLE BEKLIYORUM, GORUSMEK UZERE, IYI YOLCULUKLAR

MÜSLÜM ÖNDEŞ

- Gezin dediğin böyle olmalı. Olumsuzluklar yıldırımmalı.
Görüşmek üzere..

MUSTAFA DEMİRCİ

- Tebrikler, Geçkin Gezin:-)

Örnek oldunuz herkese, sağlık ve esenlik dileklerimle... Dönüşte görüşelim bir vesileyle, dinleyecek çok şey olmalı...

Genç Emekli,

SAFFET AKKAYA

- Sevgili Rüştü Beycim,
Yazamadım ama aklım ve gönlüm sizinleydi. Gelince görüşmek dileğiyle...
Sevgilerimle

ATTILA GÜLLÜ

- Hocam harikasın,
ben geleceğim oralara ama, önce biraz daha öğrenyim bu işi ve
ayrıca ekonomiyi de düzeltmem lazım. Ama emin olun bir gün ben de sizin gibi
oralardan buralara yazıyor olacağım ;)

LEVENT ELVAN KATMER

- Canım Abicim,
Senden haber alabilmeyi bekliyordum. Kaç gündür aklımdasın. Merakla
dönmeni bekliyorum. Sağlıkla ve mutlulukla gel. Yolun açık olun.
Sevgiyle,

OYA GÖRKMEN :)

- Yok ya!!!!!!!
ISLAND PEAK çıkışı şu an iptal kocacığımmmmmmmmm
Daha dönmeden neler düşünüyorsun bakıymmmmmmmmmmmmmmmmm

KARIM (;-P))

- Hoşgeliyorsunuz. Son mesajınızdan sonra merakla ne zaman döneceğinizi
merak etmişim. Sağlıkla dönüyorsunuz, sizin için müthiş bir tecrübe oldu ve
bizi de bilgilendirdiniz.
nice zirvelere
sevgiler

ECE – HALİL

- Sevgili dostum, seni kutluyorum... Nasipse gideriz

SEYRAN SUCU

- Sevgili Hatipoğlu, iyi yolculuklar olsun. Sevdiklerinize sağ salim
kavuşabilmeniz dileği ile... Sağlık ve esenlikler dilerim.

SÜREYYA KÖLE

- Rüştü abi ne zaman buralardasınnn?

ELİF ERASLAN

- Gel Rüştü Abi ,
Gel de bitsin bu hasret artık
Bizim topraklarda olduğunu bilelim artık
Bekliyoruz....

AZİZ ÖZDEMİR

- Abi sabırsızla bekliyoruz. Şimdiden tebrikler abi

BELİR AHLAT

- Rüştü Abi;
Bir ara bize de zaman ayır. Dinleyelim anılarını.
En kısa zamanda görüşme organize etmek dileğiyle
Sevgiler

ELİF ERASLAN

- SAYIN RÜŞTÜ BEY. YOLSUZ KALMAZ VEYA EŞEK CENNETİNİ
BOYLAMAZSAM ISLAND PEAK TEPESİNE SİZLE GELİRİM.

ESAT YARAR

- "Hoşgeldiniz :))))
Sevgiler,"

ZÜHRE ACAR

- Hoş geldin Rüştü Abi'cim :) İyi haberlerinizi alınca biz de çok mutlu olduk (e
tabi gurur da duyduk).
Bu güzel fotoğrafların devamını görmek için sabırsızlanıyoruz.
Sevgiler,

EBRU ŞENGÜN

- Abicim ben bugün değil ama daha önce yorum getirmişt看m diye hatırlıyorum.
Ama yine de tekrarlamak isterim ki
Bir dağcı olarak benim 5-6 yıl sonra gerçekleştirmeyi planladığım bir faaliyeti
sen 1 hafta önce gerçekleştirmişsin, kısacası çıtayı çok yükselttin.
Tüm hislerimle helal olsun sana Rüştü abi

CEMİL TALU

- Merhaba Rüştü bey
Rüyalarınızın gerçekleşmesi dileğiyle inşallah Everest'in tepesinde TÜRK
BAYRAĞINI dalgalandırırınız?
Benim için rüya...

SERVET ERCİYEZ

- RÜŞTÜ ABİ SİZDEKİ AZİM VE KARARLILIĞA HAYRAN OLDUM
BRAVO TEBRİK EDERİM.
TÜRK BAYRAĞINI ORALARDA AÇIP DALGALANDIRMANIZ NE
GÜZEL... DARISI BAŞIMIZA DİYELİM
HİKAYELERİNİZİ MERAKLA DİNLEMİYİ BEKLİYORUM
SELAM VE SEVGİLER

MÜRSEL YAMAN

- Mesajınızı gecikmeli okuyabildim. Fotoğraflar muhteşem daha önce de
sanıyorum beğendiğimi ileten bir mesaj yollamıştım. Elinize sağlık. Yolunuz ve
bahtınız açık olsun. İnsan zorlukları önce kafasında yenmeli. Sonrası kolay.
Sağlıcakla kalınız.

AYHAN KÖSEBALABAN

- Rüştü abiciğim seni tebrik ediyorum. Bayrağımızı Himalayalar'da
dalgalandırmandan dolayı da seninle gurur duyuyorum.
Fotoğraflara baktıkça kendimi oralarda hayal ediyorum. Umarım bir gün de ben
sana çekeceğim bu fotoğraflardan gönderirim. Teşekkürler.

HÜLYA SAÇLI

- Selamlar;
Fotoğrafları gördüm. Sizin sayenizde bizler de asla göremeyeceğimiz kareleri
görme şansı bulduk. Sizi kutlamak ve teşekkür etmek istiyorum. Sizi tanımakla
ne kadar övünsek azdır. Sevgi ve saygılarımla...

EMİNE YILMAZ

- Sevgili Rüştü,
Ağrı'ya birlikte tırmanmıştık hatırlarsın.

**

Hikayenin başını kaçırdım ama sanırım Everest yolundasın.

**

Seni ben ve Züleyha çok sevmiştik (diğer arkadaşlar da) elbette.
Allah yar ve yardımcın olsun. Yolun açık olsun.
Sevgilerimiz ve iyi dileklerimiz seninle.
Kucak dolusu şans...

MELİH ARAT

---- Sevgili Melih,
Bazen geç yanıt hiç yanıtta daha iyi oluyor ve hoş bir sürpriz oluşturuyor...
Bu güzel dileklerin inan bana o dağlarda güç veren unsurlardan biri oldu...
Teşekkür ederim..

Zaten benim siz dostlarımdan beklediğim bir iki güzel söz idi...
Bir gün bir yerlerde, özellikle dağlarda buluşmak dileği ile...
Sevgi ve doğa ile yaşa...

- Yav benim de böyle dostlarım olacak mı???

valla çok isterim şimdiye kadar böylesi hiç olmadı :(

LEVENT ELVAN KATMER

Date: Thu, 28 May 2009 19:56:53 +0000

From: arustu1206@yahoo.co.uk

Subject: [ankaradagcilik] CAN DOSTUMA...

To: arustu1206@yahoo.co.uk

Aşağıda okuyup tanık olacağınız konu gerçek bir dağcının alçak gönüllülüğü
örneğidir... Bu ben Everest Ana Kamp ekspedisyonu sırasında yazılmış bir
iletidir. Yanıtım ise şimdi yazıldı... (geç te olsa)

- SEVGİLİ DOSTUM,

SİZİN TÜM HAZIRLIKLARINIZI TAMAMLAYIP ORAYA GİTMENİZ, BU
İŞE BAŞ KOYMANIZ BENİM EN BÜYÜK HAYALİMDİ. SİZİN
SAYENİZDE İNANIN Kİ BEN DE HER YAZINIZI OKUYUNCA
TIRMANIYORUM. SEN BİR DOĞURUYORSAN BEN DOKUZ
DOĞURUYORUM. SENİN BAŞARIN BENİM BAŞARIM OLACAK.

BU ZİRVEYE HEP BİRLİKTE TIRMANACAĞIZ. SADECE LİDERİMİZ
SENSİN BİZLER SENİ TAKİP EDEN SPORCULARIZ.

HAYDİ HEP BİRLİKTE ZİRVELERE DOĞRU DEVAM EDELİM

SAYGILARIMLA

(Sonradan eklenen bir not bu:

Canım dostum,

Ne kadar büyük, ne kadar yüce bir insansın sen be...

Bir insan bu kadar mı alçak gönüllü olabilir?..

Biz hala senin çömezleriniz be hocam... Ne lideri be? Sen hocam, can dostum
dururken bize mi düşer liderlik?

Biz hala senin baş koyduğun yolda emekleyen bebeleriz...

Seni sevmem boşuna değil be dostum...

Sen büyük insansın...

İyi ki Kızlar Sivrisi'nde tanışıp dostluğumuzu geliştirmeye çalışmışım...

Bunları okuyan doğa yürüyüşçüsü ve dağcı dostlarım, dilerim sizlerin de böylesine bir Müslüm Hoca'nız olur...)

Dayanamadım, bu iki yazıyı ADKK'daki tüm dostlara yollamak zorundayım.

- Rüştü Bey ben Aysu, Ankara'da pasif bir ADOG üyesiyim. Yürümeyi, tırmanmayı hep severdim ama amatörce, köyde orda burada...

Dağlara çıkmaya geçen Aralık ayında bir arkadaşımın grubuyla Kemer Tahtalı dağına çıkarak başladım. O ne müthiş görüntü, o ne müthiş bir zevkti anlatamam. (Zaten siz çokook daha fazlasını biliyorsunuz.) O günden beri müsait olduğum zamanlarda değişik gruplarla haftasonu gününbirlik doğa yürüyüş ve tırmanışlarına katılıyorum. Gerçekten büyük zevk alıyorum, yeni insanlarla tanışmak, doğayla başbaşa kalmak bu olmalı. Yürüyüşler sayesinde uzun zamandır hasret kaldığım dostluğu, paylaşmayı, yardımlaşmayı tattım, el değmemiş doğayla iz bırakmadan bütünleştim. (sadece evden arabaya yürüyen eşimi bile zaman zaman yürüyüşlere kattım.)

Sizin resimlerinizi kıskanarak izliyorum. inanın oralarda olmak gerçekten çok isterdim. Tüm zorluklara rağmen tasarladığınız hedeflere ulaşmanız bence gerçekten takdire layıktır.

Sizi tüm samimiyetimle tebrik ediyorum. Yeni resimlerinizi ve yazılarınızı bekliyorum...

İnşallah bir gün tanışma, konuşma fırsatımız olur.... Kendinize iyi bakın. İyi bakın ki bize yeni yerler tanıtsın...

[A. Rüştü Hatipoğlu](#) CANLAR, SAĞ SALİM TEKRAR ARANIZDAYIM... 8-))))))

BURADA EVEREST ANA KAMPTAN BİRAZ DAHA YÜKSEKTEYİM (5.400-5.450 m). EVEREST SOL ÜST TARAFTAKİ KAYALIK...

[Derya Filiz Korkmaz](#) likes this.

[Zeynep Sahan](#)

Hoşgeldin Rüştü Abim, maceralarını dinlemeye, fotoğraflarını görmeye can atıyorum..

[Sakine Yıldırım](#) at 19:03 on 12 May

Hoşgeldiniz Rüştü bey... Bundan sonraki turunuz nereye?..

[Elif Aysel Öner](#) at 08:54 on 12 May

Hoşgeldin:))

[Semiha Erdogan](#) at 00:21 on 12 May

hoş geldiniz :)

[Can Kayi](#) at 23:16 on 11 May

Hoşgeldin, ağbilerin en yakışıklısı:)

[Songül Yavuz](#) at 21:10 on 11 May
hoşgeldiniz....

[Nigar Tiftik](#) at 20:33 on 11 May
Hoşgeldiniz..

[Çiğdem Baydar](#) at 19:11 on 11 May
Hoşgeldin Rüştü Abiiii:))

[özkan Boyraz](#) at 18:01 on 11 May
Hoşgeldin Rüştü AAbi :))

[Ilke Eren](#) at 17:39 on 11 May
Daha nicelerine inşallah.. =))

[Celalettin Çabuk](#) at 17:32 on 11 May
Abicim hoşgeldin;))))

[Oya Arısoy Gorkmen](#) at 17:24 on 11 May
Çok şükür Hoşgeldin :))

[Halime Yasemin Güngör](#) at 17:18 on 11 May
:))) Hoşgeldiiiiin Rüştü Abicim...

[Yalcin Okyay](#) at 17:16 on 11 May
Hoşgeldin Rüştü Abi.....

[Zuhre Acar](#)

Hoşgeldiniz :)))) Sevgiler.

[Ceranuss Ceranuss](#) at 14:56 on 14 May

Rüştü Abicim, kutluyorum seni, başarı ile gittin ve döndün, fotoğraflarını gördüm çok güzeller, zorlu olmuş ama sen her zorluktan keyifle çıkmasını biliyorsun, yeniden kutluyorum ve hoşgeldin :))))

[Gökhan Aslan](#) at 18:39 on 14 May

Bravo bravo bravo, insan hayallerini hedef yapıp peşinden koşmalı bunu siz bize ispatladınız ve güç verdiniz. Sağolasınız.

[Cemil Talu](#)

Hoşgeldin Rüştü abi.

Nasılsın, iyi misin? Özledik mesajlarını derken fotoğraflarını gördüm. İnan çok sevindim.

İnşallah bir gün bana da nasip olur.

Fotoğraflara bakarken bir şey sormak istiyorum.

Rüştü abi, Uzakta görünen zirve Everest mi?

[Nurcan Gunay](#)

selam :-)

kıskandım ... çok güzelli ..

[Levent Sayiner](#) at 20:11 on 14 May

Rüştü abicim saygılar:))) Hoşgeldin!!!!!! Bir idealini daha gerçekleştirdin, seni yürekten kutluyorum, selamlar, sevgiler.....:))))

SON SÖZ

Canlarım,

Nasıl da geldik bu anlara...

Gittim gideceğim derken bir sürü tatlı acı anılarla geri geldim. Yaşadığım her zorlukta olabildiğince kendimden uzaklaşıp size sığındım. Ancak sizin gönlümdeki, zihnimdeki varlığınız hazırlıksız olarak çıkılmış bir yolun sonunu, çok ufak tefek rahatsızlıklarla, getirmemi sağladı. Bir de ondört günde 7-8 kilo kaybını saymazsak, ki öyle hoşuma gitmişti ki Ankara'ya gelince tartılıp kilomu gördüğümde, mest olmuşum, her şeye rağmen yine de harika bir deneyimdi.

Bu notlarımın bir kitaba dönüşmesini daha gitmeden çok arzulamıştım. Ama bunu nasıl başarabileceğimi bir türlü bilemiyordum. İşte burada sevgili dostum Hasan (İlhan) girdi devreye ve bana her türlü kolaylık göstererek duygularımı anılarımı bir kitap olarak sizlere sunmamı sağladı. Hasan olmasaydı bu kitabın gerçekleşmesi hemen hemen olanaksızdı. Kendisine gerçekten borçluyum...

Ayrıca bu notlarımın bir kitaba dönüştürülmesi için psikolojik baskı yapan dostlarıma da çok teşekkür ediyorum. O baskıların itkisi olmasaydı yine zordu bu iş.

Beni Himalayalar'da her ne kadar üzdü ise de, eminim ben de onu üzdüm, benim oralarda öksüz bir çocuk gibi kalmamam için elinden geleni yapan ve artık aramızda olmayan sevgili genç dostum, rehberim D.B.'ye (Dhan Bahadur Rai – daha 35 yaşına bile ulaşmamıştı) sonsuz teşekkürlerimi dua bayraklarıyla yolluyorum. Chomolungma onu hep kollasın, yeni yaşamında onu hiç yalnız bırakmasın.